ISABELLE MARAIS

Mai mult decât iubiți

Traducerea și adaptarea în limba română de

CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

– A venit! îi strigă Magda de pe terasă. Și își merită numele De Vine, Roz, m-ai auzit ?

Roz îi făcu semn cu mâna, calmă, de sub umbrela de pe marginea piscinei. Da, o auzise, dar își pierduse graiul. Nici nu mai putea să stea în picioare, i se înmuiaseră genunchii. Deși știa de multă vreme că urma să vină, tot nu era pregătită. Inima începu să-i bată nebunește.

– Și ce fac cu el? insistă Magda de la balcon. Eu mă pregătesc să plec, așa că spune-mi ce să fac: să-l las să intre sau să-l las să aștepte afară, ori...?

– E-n regulă! strigă Roz nerăbdătoare, reușind în sfârșit să se ridice de pe scaun.

Începu să aranjeze un teanc de documente la care lucra și le puse sub un dicționar gros de limba franceză de pe măsuța alăturată.

– Vin acum. Mă ocup eu de el.

Își netezi, nervoasă, fusta. Își dori să poată scăpa la fel de ușor și de tensiunea din stomac. Își simțea stomacul ghem.

– Ai putea, măcar, să mă prezinți, îi zise Magda când Roz i se alătură pe terasa din spatele casei, ce dădea spre piscină. Nu întâlnești mulți bărbați ca el în viața de zi cu zi.

Roz îi zâmbi prietenei sale.

– Nu este interesant, Magda, și chiar dacă ar fi fost, cum bine știi, nu l-aș recomanda pe Edouard De Vine nici celui mai crunt dușman al meu. Chiar dacă arată divin și pare c-ar putea merge și pe apă, te asigur că n-are nimic dintr-un sfânt în el.

Îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de mătase, Roz trecu pe lângă ea sperând să vorbească și să pară suficient de încrezătoare în sine când îl va întâlni pe Edouard. Acum Magda îl văzuse, în sfârșit, și probabil o considera pe Roz nebună că-l părăsise cu un an în urmă. Dar Magda nu era familiarizată cu complicațiile care pot apărea într-o relație. În dragoste era mult mai mult decât ceea ce rezulta dintr-o simplă atracție. Roz descoperise lucrul acesta pe propria-i piele.

Se îndreptă spre ușa de sticlă a terasei și apoi pe holul principal al vilei până la ușă, înainte ca Edouard să aibă timp să sune. Altfel ar fi riscat să trezească toți vecinii. Toate castelele și vilele erau ocupate, în această perioadă a anului, în principal de europeni înstăriți care aveau case de vacanță în Provence și veneau să locuiască aici câte o lună, în timpul concediului, departe de nebunia marilor orașe.

Lui Roz i-ar fi plăcut să nu fie nevoită să-l întâlnească acum pe Edouard, dar știa că acest lucru era necesar. Încă nu era pregătită pentru această întâlnire, însă trebuia să fie, pentru că ce era mai rău abia acum urma să vină și numai după aceea lucrurile se vor îmbunătăți. Cu toate acestea, nu știa dacă va face față.

Se întoarse spre Magda, în holul spațios și răcoros al vilei tatălui acesteia, și își dădu seama că nu va reuși să scape de ea până n-o va prezenta lui Edouard. Magda o fixa cu o privire hotărâtă, iar Roz știu că nu avea nici o șansă de scăpare.

– Bine, am să i te prezint, apoi ai să pleci, și încă foarte repede...

– Repede? întrebă Magda cu o voce miorlăită cu care obținea, de obicei, tot ce voia.

– Exact, rapid! insistă Roz, îngustându-și privirea amenințător spre prietena ei.

Ultimul lucru pe care Roz și-l dorea, era ca Magda să fie pe aproape. Când Edouard îi scrisese că voia să-i vorbească, ea alesese intenționat acest moment, cunoscând programul Magdei, dar Edouard venise mai devreme, iar Magda întârziase și acum urmau să se întâlnească... dar ce mai conta? gândi Roz, deznădăjduită. Cu siguranță Edouard nu va discuta despre scopul vizitei sale în fața unei alte persoane.

Cu un oftat exagerat, Magda își adună servieta și geanta de pe un scaun din hol. Urma să fie plecată câteva zile – un alt motiv pentru care Roz alesese acest moment. Era sigură că întâlnirea ei cu Edouard va fi una emoțională și va avea nevoie de un timp să-și revină.

– Ai câștigat, se resemnă Magda, dar numai pentru că am întârziat. Când mă întorc, aștept raportul complet în legătură cu motivul pentru care Edouard a hotărât să se strecoare înapoi în viața ta la un an după ce te-ai despărțit de el.

– Încetează, Magda, o avertiză Roz în șoaptă și se pregăti să dea ochii cu bărbatul pe care nu-l mai văzuse de un an de zile.

Roz deschise ușa, perfect stăpână pe sine – cel puțin aparent. Întâlni privirea lui Edouard și în ochii lui citi exact ce

se temea mai mult să vadă – o indiferență rece. În ei nu se putea citi nici teama, nici speranța, de fapt nimic pozitiv. De când primise înștiințarea lui că urma să sosească, se rugase ca, atunci când îl va revedea, să știe cu siguranță dacă avusese sau nu dreptate, cu un an în urmă. Amândoi față-n față și tot nu reușise să afle, gândi Roz aproape disperată.

Magda spuse doar „Uau“ când îl văzu în fața lor pe Edouard, atât de înalt, elegant și imposibil de frumos, conștientă că și ea avea același efect asupra bărbaților. Dar nu-l cunoștea la fel de bine pe Edouard De Vine cum îl cunoștea Roz. Viața lui era perfect controlată, era totdeauna stăpân pe emoțiile sale, când era vorba despre femei.

Cu o voce care părea că aparține alteia, Roz făcu prezentările, crispată, după care se dădu un pas înapoi ca să-i lase să se privească în voie. În timp ce Magda își exprima plăcerea de a-l fi întâlnit, Roz observă că Edouard nu rostise nici un cuvânt. Gura lui păstra aceeași linie serioasă, ridicând automat o mână să i-o strângă pe a Magdei. Spre dezamăgirea acesteia, atingerea a fost scurtă și lipsită de orice emoție. Mai încercă o dată să-l cucerească, oferindu-i un zâmbet strălucitor.

– Îmi pare nespus de rău, Edouard, dar mă tem că trebuie să-ți cer să muți mașina. Nu am loc să ies cu mașina mea și, din păcate, trebuie să plec imediat, adăugă ea cu un licăr în ochi.

Roz îl privi atent pe Edouard când Magda își rosti rugămintea și nu fu deloc surprinsă să vadă o străfulgerare de nerăbdare în ochii lui negri, fiind unicul semn de emoție pe care-l manifesta de când îi deschisese ușa. Aceasta îi aminti cât de nerăbdător putea fi Edouard când planurile sale imediate

erau amânate. Acum era enervat pentru că se așteptase ca ea să fie singură, fiindcă ceea ce aveau de discutat nu era pentru urechile nimănui altcuiva.

Deodată enervarea lui dispăru și-i oferi Magdei un zâmbet calm, zăpăcind-o. Acea voce tărăgănată, cu accent seducător, făcu să explodeze simțurile lui Roz în mii de fragmente dureroase de amintiri care îi redeschiseră rănile pe jumătate vindecate, provocându-i o suferință de nedescris.

– Îmi cer scuze. Câtă neglijență din partea mea! Unde mi-o fi fost capul?

Roz se întrebă cum reușea de fiecare dată s-o facă să sufere. Apoi își aminti că era ceva firesc pentru el, fără ca măcar să încerce să-și manifeste farmecul franțuzesc. Nu era conștient de acest farmec deoarece, trăgându-se dintr-o familie nobilă foarte veche, fusese educat să ignore orice sentiment sau emoție. Niciodată nu-și manifestase dragostea sau vreun sentiment cald... Roz stătea țeapănă în prag și își mușca buzele, privindu-i pe cei doi cum coborau scara de piatră, îndreptându-se fiecare spre mașina lui. Acest ultim an pe care îl petrecuse departe de el o făcuse cinică și amară. Nu era corectă. El nu fusese întotdeauna atât de rece și lipsit de sentimente.

– Mărită-te cu mine, chérie, îi șoptise el în păr, strângând-o în brațe, în timp ce liftul îi urca spre apartamentul lui din Paris, după întâlnirea de la cină.

Roz se depărtase de el, pe jumătate râzând, pe jumătate șocată de aceste câteva cuvinte rostite atât de simplu.

– Nu m-aș putea integra în familia ta, chicotise ea, amintindu-și tot ce-i spusese el despre familia lui și despre faptul că toți membrii ei trebuia să fie corsicani.

– Familia mea te va adora, râsese el, prinzându-i fața între mâini. Pentru că eu te ador și nu-mi pot imagina viața fără tine.

Îi sărutase vârful nasului și o strânsese mai tare la piept.

– Ai înghețat și eu vreau să fii încălzită toată viața de dragostea mea.

– Iar tu să fii încălzit de dragostea mea, murmurase ea ridicându-și mâna și mângâindu-i ușor buzele cu vârful degetelor.

– Vrei să fii soția mea, nu-i așa? o întrebase el, de fapt nefiind cu adevărat o întrebare.

Amândoi știuseră că era ceva inevitabil. O dragoste atât de profundă nu putea conduce decât într-o singură direcție, în sus și dincolo de stele, în cer, unde se făceau căsătoriile.

Se ridicase pe vârfuri să-l sărute, răspunsul explodându-i de pe buze.

– Oh, da, vreau să mă căsătoresc cu tine! râsese ea fericită, îmbrățișându-l. Te iubesc atât de mult, Edouard, și știu că aceasta este calea cea dreaptă de urmat și va fi perfect și... și...

– Senzual, sfârșise el în locul ei și o strânsese cu putere în brațe, în timp ce liftul se oprise brusc. Abia după un lung timp ieșiseră din lift.

Un lung timp în care el îi arătase cât de senzual putea fi și cât de mult o iubise și avusese nevoie de ea.

Acum îl privea cu ochii îngustați din cauza razelor soarelui. Gândindu-se acum, își dădu seama că nu prea avuseseră șanse de reușită. Nunta fusese făcută în grabă, strecurată în agendele lor de lucru foarte încărcate, fiind practic o mică reuniune a prietenilor lor parizieni, care veniseră să le facă urările

de bine. Iar Louisa Haria îi stricase toată bucuria momentului, luând-o pe Roz deoparte și întrebând-o de ce nici un membru al familiei lui nu venise la ceremonie.

– Pentru că nu i-am anunțat mai din timp, răspunsese imediat Roz. Se pare că sunt împrăștiați pe toată suprafața pământului și...

– Oh, știu unde sunt toți, spusese Louisa. Îi cunosc pe De Vine dintotdeauna. O familie formidabilă, să știi. țin foarte mult la tradiții și la vechile valori. Sunt sigură că atunci când vor ajunge să te cunoască, te vor accepta, dar...

Exact în acel moment apăruse Edouard și o luase, iar ea se agățase de el, știind în adâncul sufletului ei că Louisa era geloasă și că voia numai s-o rănească. Încercase să uite cuvintele ei și, în parte, reușise. Doar atunci când era foarte obosită, acele cuvinte îi reveneau în minte, tulburând-o.

Și pentru că în marea parte a timpului muncea mult și era foarte obosită, virusul nesiguranței se întinsese și datorită faptului că ea provenea dintr-o familie în care părinții divorțaseră. Fusese unicul copil la părinți, iar căsnicia părinților ei fusese furtunoasă, sfârșindu-se cu un divorț și cu multă amărăciune. De atunci nu prea mai avusese contact cu vreunul dintre ei. Toată energia și-o direcționase în studierea limbilor străine și în perfecționarea propriei educații, cariera sa fiind foarte importantă – la fel cum fusese și mariajul, desigur. A fost cel mai minunat lucru care i s-a întâmplat și ar fi fost perfect dacă... dacă uneori nu era asaltată de sentimentul că poate, într-o zi, Edouard va ajunge să regrete că nu se căsătorise cu cineva cu aceleași origini sociale. Ea era englezoaică, el făcea parte din aristocrația corsicană. De fiecare dată

Edouard îi gonise această nesiguranță, când se întâmpla ca ea să-i dea glas; o lua în brațe și făcea dragoste cu ea, iar acesta era răspunsul lui la toate. Dragostea făcea ca orice nor să se risipească, nimic altceva nu mai conta.

Roz medită la toate acestea, privindu-l cum pornește Mercedes-ul în marșarier, ca să-i facă loc Magdei să iasă din parcare cu Renault-ul ei. Magda claxonă și le făcu cu mâna, apoi plecă, iar Edouard își strecură mașina în locul rămas liber.

Da, la început căsnicia lor fusese frumoasă, dar euforia nu ținuse mult; lucrurile luaseră o turnură proastă, iar ea fusese nevoită să-l părăsească, pentru că altfel ar fi însemnat să fie distrusă. În mod ironic, părăsindu-l, aproape că fusese distrusă, iar când plecase, nu-și imaginase că viața fără el ar fi putut fi chiar și mai rea. Acum, însă, era prea târziu, iar durerea din inima ei nu va conteni niciodată. Edouard ieși din mașină și se îndreptă spre ea, în pas relaxat. O mișcare aproape nepăsătoare, dându-i de înțeles, prin limbajul corpului, că nu suferise deloc când îl părăsise.

– De când locuiești împreună cu prietena ta? o întrebă Edouard, în timp ce ea-i făcea loc să intre în holul răcoros al vilei.

Tonul întrebării arăta un interes minim față de răspunsul ei, iar Roz știu că el făcea doar conversație, dar cine l-ar fi putut învinovăți? Amândoi voiau ca această întâlnire să decurgă cât mai civilizat cu putință.

– Nu știu dacă locuiesc împreună numai cu Magda, îi replică Roz, dorindu-și imediat să fi tăcut.

Cuvintele ei sunaseră atât de imatur, știind că Edouard nu fusese niciodată gelos, și era puțin probabil să fi devenit între

timp. Problema era că acum, când el se afla aici, ea se simțea ca la paisprezece ani, neștiind ce să spună și fiind stângace, incapabilă să gândească limpede.

Edouard nu făcu nici un comentariu și rămase doar pe loc privind-o ca și cum s-ar fi abținut să-și rostească replica.

– În ultimele câteva luni, spuse Roz în timp ce-l conducea spre terasă. De unde ai știut că sunt aici?

– De la agenție.

– Ah, da, agenția, oftă Roz ușor.

Se întrebase de unde îi aflase adresa. Ar fi putut să se ia de cei de la agenția din Paris pentru că-i divulgaseră adresa, dar Edouard era un bărbat cu mare putere de convingere, iar agenția era condusă de femei și... natura umană fiind așa cum era...

– Unde-ai plecat după ce m-ai părăsit, la Paris? o întrebă el pe neașteptate, întorcându-se spre ea, când ajunseră lângă o masă din fier forjat, vopsită în alb.

Privirile li se întâlniră, iar Roz își simți inima strângându-i-se din cauza amintirilor și a privirii lui rece când rostise întrebarea, dar nu putea face nimic să-și ușureze durerea și, în plus, ce rost mai avea să încerce? Acesta era doar începutul. Ce era mai rău abia acum urma să vină.

– M-am întors în Anglia, îi răspunse ea încet, întrerupând contactul vizual.

Se aplecă și luă pisoiul maidanez al Magdei înainte ca acesta să atace stofa scumpă a pantalonilor lui Edouard. Îl ținu strâns la piept, încercând cu disperare să găsească puțină mângâiere. Încă o mai durea să-și reamintească ce se întâmplase atunci.

Continuă:

– La Londra am... am avut ceva de lucru, care m-a ținut ocupată câteva luni și apoi... apoi m-a invitat Magda aici. Tatăl ei este mai mult plecat și voia să nu stea singură. Din când în când și ea călătorește, iar asta îmi convine dacă am mult de lucru la câte un proiect. Agenția din Paris are totdeauna suficient de lucru pentru mine și am avut de unde alege și...

De ce îi spunea lui toate chestiile astea? Era evident din privirea lui rece că nu-l interesau deloc aceste detalii.

– Scuză-mă, vorbesc fără rost. Nu mi-ai cerut să-ți povestesc cu lux de amănunte ce-am făcut în tot acest an, nu-i așa?

El nu zise nimic, iar ca să-și ascundă disconfortul, Roz se întoarse, ținând încă pisoiul strâns la piept.

– Îți aduc ceva de băut... niște vin...

– Cafea, spuse el brusc.

Roz se întoarse pe jumătate spre el și îl văzu punând o mapă subțire de piele pe masa albă. Îi deschise repede fermoarul, ca și cum ar fi vrut să termine cât mai curând posibil cu această problemă. Roz se întoarse și porni grăbită spre bucătărie, strângând în continuare pisoiul la piept și încercând să-și adune forțele. El bea cafea numai când lucra. Roz își mușcă buzele în timp ce umplea un ibric și îl punea pe aragaz. Bineînțeles, acesta era motivul pentru care se afla aici; era doar o întâlnire care urma să pună capăt unui contract nu tocmai productiv, contract pe care-l semnaseră amândoi cu optsprezece luni în urmă.

– Nu știam că-ți plac animalele, zise el calm.

Roz zâmbi slab, deși nu era deloc amuzant.

– Cum ai fi putut ști? spuse ea încet, privindu-l cu curaj în ochi prin fereastra deschisă a bucătăriei. Parisul nu-i un

loc unde să crești animale. Oricum, este pisoiul Magdei, adăugă ea umplând o tavă pe care s-o ducă pe terasă.

Era mult mai plăcut afară, în aerul cald decât înăuntru, între zidurile oarecum reci ale vilei vechi de piatră.

– Lucrurile ar fi stat altfel pentru noi dacă am fi avut un pisoi în apartament? o întrebă Edouard.

Roz se crispă. N-avea nevoie de această discuție dureroasă, ca să afle ce n-a mers între ei. Nici nu mai avea importanță. Își pusese această întrebare de nenumărate ori, cu multe luni de zile în urmă, ca și el probabil. Se întrebă dacă și el își pusese această întrebare. Se îndoia. Nu-i era caracteristic să fie frământat de astfel de probleme.

– Cum am spus, Parisul nu-i un loc care să-ți permită să crești animale de casă, cu atât mai puțin într-un apartament la etajul cinci, îi spuse ea.

– În care oricum nu prea stăteam. Eu în lumea mea, iar tu într-a ta...

– Ajunge, Edouard, rosti cu amărăciune Roz, aruncându-i o privire de avertizare. E prea târziu pentru toate acestea, acum.

El zâmbi; zâmbise, deși în ochii lui nu exista nici un pic de căldură.

– Sper că nu crezi că acesta este motivul vizitei mele, ca să ne împăcăm...

– Nu, Edouard, aș fi nebună să cred așa ceva, fie chiar și pentru o singură clipă, afirmă cu convingere Roz.

Oh, Doamne, câtă insensibilitate la acest bărbat, câtă răceală. Calmează-te, își zise. Avea nevoie să-și calmeze suferința și furia, nu să și le atâțe. Deodată vocea îi deveni mai blândă.

– Știu de ce te afli aici și sunt pregătită pentru acest pas și...

– Nu știi nimic, Roz.

Pentru prima oară ea simți o urmă de emoție în comentariul lui tăios. Dar ce emoție? Furie, sarcasm, amărăciune sau regret? Nu, nu era regret. Ea era cea care avea regrete. El nu putea avea regrete, pentru că n-avea nici inimă. Numai ea suferise. Suferința era un alt sentiment care îl depășea.

– Bine, nu știu nimic, acceptă ea. Tu ai avut totdeauna dreptate și nimic nu s-a schimbat.

Puse cu grijă ibricul pe tavă, alături de zahăr și frișcă.

– Mergem pe terasă? Aerul este mai plăcut afară, mai favorabil pentru ceea ce avem noi de discutat.

Din nou nici un comentariu. El îi luă tăcut tava din mâini și porni spre masa de pe terasă, iar ea îl urmă și se urî pentru că nu putea fi și ea la fel de calmă.

– Cum îți merg afacerile? îl întrebă ea, așezându-se față în față cu el.

Roz luă ibricul și-i turnă cafea.

– Ca de obicei.

– Eram sigură, cum altfel? murmură ea suficient de încet ca el să n-o poată auzi.

Amestecând zahărul în cafea, Edouard o privi peste masă cu ochii întunecați ca cerul înaintea furtunii.

– Ai prefera ca afacerile să-mi meargă prost?

Ea privi peste umărul lui cum se mișcau în bătaia vântului slab frunzele copacului din spate. Nu putea să-l privească în ochi; asta ar fi tulburat-o și mai mult.

– Ar fi o schimbare să te văd luptându-te, Edouard. Întotdeauna viața ta a fost ușoară și s-a derulat ca un mecanism bine uns.

– Crezi? o întrebă el după ce sorbi din ceașcă.

Ea știa că așa este. Edouard De Vine avea avere de la părinți, avea succes, chiar și pe cont propriu reușea să facă

mulți bani. Cel mai căutat consilier financiar din Europa și cel mai respectat. A reușit să salveze dinastii și, grație farmecului său, a avut un drum lin în viață și a trăit numai în condițiile dorite de el... Roz oftă și-și masă fruntea fierbinte. Lucrurile nu mergeau într-o direcție bună chiar deloc.

– Te doare capul?

Întrebarea sunase ușor ironic. La naiba, nu era deloc ironică, ea începuse să vadă totul în negru și să agraveze mult mai mult lucrurile decât erau ele în realitate.

– Da, mă doare capul, recunoscu ea. Mă duc să iau o aspirină.

– Iar fugi?

Era o întrebare la care Roz nu voia să-i răspundă. Totuși, își atinsese ținta, gândi ea, simțind o împunsătură în inimă. Întrebarea era oarecum deplasată pentru că nici el nu era în stare să admită adevărul. Ea se ridică vrând să se întoarcă în vilă, dar Edouard scoase o cutie cu aspirine din mapă și i le întinse.

– Mulțumesc, murmură ea și scoase două pastile din folie.

– La ce lucrezi acum?

Roz închise ochii de durere și înghiți tabletele. De ce nu trecea direct la subiectul vizitei și să se termine odată totul? Roz n-avea nevoie de conversație.

– Niște contracte foarte dificile pentru o mică firmă elvețiană de corpuri de iluminat, îi răspunse ea. Le vor în franceză, germană și italiană.

– Cu siguranță nu poate fi o firmă chiar atât de mică, din moment ce și-au putut permite cel mai bun translator european din circuit.

Roz refuză complimentul.

– Nu sunt cel mai bun translator... începu ea.

– Ba ești, să nu-mi spui că ți-ai pierdut îndemânarea.

Roz simți un dublu înțeles în remarca lui și îl privi curioasă. Fu chiar uimită să descopere o strălucire amuzată în ochii lui. Nedorind să-l lase să vadă că o afecta replica lui, îi răspunse încet:

– Ba cred că da. Am lucrat destul de puțin în ultimul an și se pare că, dacă nu exersezi, începi să-ți pierzi îndemânarea.

– La îndemânarea ta te referi?

– Mă rog, murmură Roz și mai turnă niște cafea în cești.

Acum nu mai vorbeau despre talentele profesionale.

– Ca să revenim la munca ta, spuse blând Edouard, cât timp ți-ar trebui să închei treaba asta de acum?

Roz rămase surprinsă. De ce naiba îl interesa acest lucru? Și deodată își dădu seama, iar sentimentul zdrobitor din pieptul ei îi tăie răsuflarea. Bineînțeles, vor trebui să meargă la tribunalul din Paris. În adâncul minții ei știuse acest lucru, dar acum, când era nevoită să-i facă față... dar asta își dorea, nu-i așa?

Cu un an în urmă credea că este sigură de acest lucru, altfel n-ar mai fi făcut ce făcuse, însă îndoielile își făcuseră loc imediat ce ieșise din apartament. Dorise cu disperare să se întoarcă pentru că-l iubea și-i fusese tare dor de el, apoi urmase acea descoperire tulburătoare. Era însărcinată, și cum ar fi interpretat el acest lucru, dacă s-ar fi întors? Rămăsese departe de el, înspăimântată și singură... și apoi... Nici măcar acum nu se putea gândi la cele întâmplate fără să i se strângă gâtul de durere.

Roz mai bău puțină cafea.

– Te-am întrebat ceva, Roz. Când termini de lucru?

Controlându-și tremuratul mâinii, puse cu grijă ceașca pe farfurioară. Își drese glasul.

– Cel mult în câteva zile, bineînțeles, dacă nu intervine vreo modificare. D... de ce?

Se rugă ca el să nu intenționeze s-o aștepte până-și termina lucrul, pentru ca apoi să insiste să meargă împreună cu ea la Paris. Dar cu siguranță că toate aceste formalități puteau fi îndeplinite prin intermediul avocaților lor. Vru să-l întrebe, când se auzi telefonul sunând.

Ea își împinse scaunul în spate, ca să se ridice.

– Scuză-mă, trebuie să răspund...

– Aș prefera să n-o faci, zise Edouard, și privirea i se îngustă amenințător.

S-a schimbat, gândi Roz, ridicându-se încet. Este mai amenințător decât înainte, mai intens chiar, dacă așa ceva ar fi posibil. Simți un mic fior de teamă pe șira spinării, dar goni această senzație ca pe o criză de isterie. Tensiunea pe care o trăise în după-amiaza asta îi amplificase imaginația. Edouard nu se schimbase; nici măcar dacă ar fi vrut, n-ar fi fost în stare.

– De când îmi dai tu ordine?

– Din clipa asta, Roz. Lasă telefonul și stai jos.

Vocea lui era calmă și destul de înceată, dar subînțelesurile tonului său erau atât de intense, încât păreau să umple atmosfera din jurul lor.

Roz îl privi stupefiată și palmele îi deveniră deodată umede. Strânse pumnii și deschise gura să spună ceva, dar el îi anticipă reacția și adăugă.

– Nu telefonul este important, ci vizita mea. Uită-l pentru o clipă, Roz, și stai jos.

Ea îi susținu privirea implacabilă, știind că n-avea nimic de pierdut dacă-l sfida. Nu mai rămăsese nimic între ei, nici măcar amintiri, așa încât de ce naiba să sară la comanda lui?

– S-o crezi tu, Edouard. Asta-i viața mea acum, nu a ta, ca să mai încerci s-o manipulezi.

Cu o forță care o uimi, o prinse strâns de încheietura mâinii, când ea se întoarse să intre în casă. Nu-și amintea să-l fi văzut vreodată atât de hotărât. Oh, da, se schimbase. Acesta nu mai era acel Edouard de care se îndrăgostise ea; calm și detașat, da; rece ca gheața și arogant, nu.

– Ia mâna de pe mine, zise ea printre dinți, întâlnindu-li-se privirile.

El îi dădu imediat drumul, dar ea știa că nu putea fi vorba despre supunere din partea lui.

Îi aruncă o ultimă privire tăioasă, apoi scoase un teanc de hârtii din dosar, în timp ce ea se așeză din nou pe scaun. Telefonul nu mai suna, altfel l-ar fi sfidat pe Edouard și ar fi mers să răspundă.

– Iubitul tău te poate suna mai târziu, spuse el încet, ocupat cu răsfoitul hârtiilor din fața lui.

– N-am nici un iubit! protestă ea enervată, aruncându-și pe spate părul lung cu o mișcare bruscă a capului. Ironia era că probabil fusese unul dintre iubiții Magdei. Tot timpul Roz îi prelua mesajele.

– Păi, poate ar fi bine să-ți găsești unul. Te-ar ajuta să-ți mai eliberezi tensiunea, replică el ca și cum nu i-ar fi păsat deloc dacă ea îi urma sau nu sfatul.

– Din lac în puț? comentă ea, încercând să pară la fel de nepăsătoare ca și el. Mă îndoiesc. Am învățat o lecție amară, Edouard.

– Și eu, îi răspunse el, de data asta cu mai multă convingere.

Luase decizia corectă cu un an în urmă, dar plătise scump această hotărâre și a naibii să fie dacă va plăti toată viața! Inima îi mai țipă o dată de durere, pentru ultima dată, pentru tot ce pierduse; îi mai sângeră încă o dată pentru pierderea copilului de care nu știuse până nu-l părăsise pe Edouard, iar acum nu mai exista nimic care s-o afecteze.

– Deci, unde semnez? întrebă ea, răsfoind hârtiile. Vreau la fel de mult ca și tine să termin odată cu asta.

El nu comentă. Ar fi putut spune ceva, orice care să netezească drumul, poate o părere de rău murmurată pentru direcția pe care o luaseră lucrurile, dar el nu spuse nimic, pentru că nu exista nimic în acea inimă rece a lui.

Ceața i se risipi din ochi și căldura îi năvăli în obraji, confuzia cuprinzând-o în timp ce se uita printre documente. Se încruntă.

– Nu... nu înțeleg. Mă... mă așteptam la...

– Actele de divorț? interveni el cu asprime, râzând.

Roz se înfioră, auzindu-l râzând. La fel de încet, își ridică privirea spre ochii lui pătrunzători. Încet, el se aplecă peste masă și-i luă mâna care tremura. O ridică spre buze, o amintire dureroasă a primei lor întâlniri. Buzele lui îi atinseră mâna, dar, de data asta, era foarte diferit. Atunci buzele lui erau calde, dezvăluind o urmă slabă a pasiunii care se ascundea în el; de această dată, buzele îi erau reci și impasibile, dezvăluind o latură a lui pe care nu era sigură c-o știa. Acesta era un bărbat mult mai crud, mai dur, un bărbat pe care nu-l mai cunoștea și nici nu-l înțelegea.

– Chiar credeai c-aș fi venit până aici pentru un divorț, Roz? o întrebă el cu o asemenea cruzime pe buze, încât ea ar fi vrut să i-o șteargă cu o palmă.

Roz închise și deschise gura, incapabilă să rostească ceva. Da, la asta se așteptase. La ce altceva se putea aștepta după un an de despărțire? Ce alt motiv ar fi avut el s-o caute după atâta vreme?

– Niciodată, ma chérie, niciodată, atâta timp cât voi trăi. M-am căsătorit cu tine și jurământul zice „la bine și la rău" și, din moment ce ai avut deja parte de bine, știi acum la ce să te aștepți, nu-i așa?

Roz își smulse mâna dintr-a lui și, involuntar, și-o duse la gură, suprimându-și un strigăt. Oh, Doamne, ce-i trecea oare prin cap? Un fel de încercare de împăcare, al cărei scop era, de fapt, s-o rănească și s-o umilească?

– Nu mă voi întoarce niciodată înapoi la tine, șopti ea slab.

El ridică ușor dintr-o sprânceană și îi zâmbi subțire.

– Nu ți-aș cere să te întorci nici dacă ar fi ultima ta dorință, spuse el pe un ton crud. N-am nici cea mai mică intenție să divorțăm, dar nu intra în panică; asta nu înseamnă că aștept să te întorci în patul conjugal.

Adună documentele pe care le împrăștiase pe masă.

– Ești în continuare soția mea, Roz, și vei fi întotdeauna, dar fii pe pace, vei fi numai cu numele. N-aș putea accepta atâta lipsă de demnitate, încât să te forțez să-ți achiți obligațiile de soție...

– Nici nu mă așteptam la așa ceva, Edouard, îl întrerupse enervată Roz, nefiind sigură că auzise corect. Atunci, ce-i cu hârtiile astea și ce rost mai are să rămânem căsătoriți ? Ce rost mai au toate astea?

– Nici un rost, Roz. Tu ești cea care se aștepta la ceva ce eu urăsc: divorțul. Nu am venit pentru asta.

Flutură hârtiile, iar ochii lui negri se fixară într-ai ei.

– Aceasta va fi treaba ta pentru următoarea lună, Roz. Un contract. Sunt sigur că vei găsi condițiile satisfăcătoare.

Roz îl privea consternată.

– Ce naiba tot spui acolo? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Te angajez pentru luna următoare, Roz. Să nu crezi că te-am ales pe tine pentru că ești soția mea, ci te-am ales pentru că ești cea mai bună pentru treaba asta și poți fi mândră de acest lucru. Ai trei zile la dispoziție ca să pui casa în ordine și apoi să mi te alături, în Corsica, unde am fost amândoi invitați să locuim, să muncim și să ne distrăm, la Château de Floris, o lună sau cât va fi nevoie să pun ordine în afacerile lui Pierre Brissant.

Capul ei începu să vuiască, inima să-i bată cu putere, o transpirație rece apărându-i pe suprafața pielii. Neîncrederea din ochi i se transformă în groază. Asta era tot ce putea fi mai rău, să petreacă o lună în Corsica, locul lui de naștere, cu un soț care o disprețuia.

– Cred... cred c-ai înnebunit, Edouard! a fost unica frază coerentă pe care a putut s-o rostească Roz printre dinții strânși.

Capitolul 2

Edouard se ridică de pe scaun și Roz îl privi, clipind îngrijorată. Acum se mai calmase, bătăile inimii revenindu-i la normal, dar încă nu-i venea să creadă că auzise bine.

El strânse hârtiile într-un teanc ordonat.

– Vreau să semnezi hârtiile astea imediat ce arunci o privire peste ele, dacă nu chiar înainte.

– Nu mă uit la nimic și nici nu semnez nimic! îi replică Roz cu asprime. Îți repet, cred că ești nebun dacă-ți imaginezi că voi lucra cu tine. Refuz. Este o idee complet absurdă.

– Am nevoie de tine, Roz. Este o afacere foarte importantă, iar tu ești singura în care pot avea încredere să facă traducerile pentru mine.

Chiar dacă îi spusese că avea nevoie de ea, nu era o rugăminte. Fusese doar o afirmație, o stare de fapt pe care ea nu putea s-o refuze – sau, cel puțin, așa credea el.

– Încredere! aruncă Roz, privirea coborându-i furioasă din ochii lui pe hârtii și înapoi, în ochii lui. Ce fel de afacere mai este și asta? Pentru CIA, FBI, MI6?

– Acum tu ești absurdă, spuse el cu blândețe.

– Da, probabil că așa par, dar nici ce spui tu nu prea are sens. Ai revenit în viața mea... soțul meu... refuzând divorțul și așteptându-te să lucrez cu tine aproape o lună la nu-știu-ce afacere delicată, pentru că numai în mine poți avea încredere. Tu ești cel absurd, Edouard.

Roz adună ceștile pe tavă și porni să intre în casă atât de furioasă, încât îi venea să dea cu tava de pământ. Nu reușise să-l înțeleagă atunci când fusese căsătorită cu el, iar acum... acum era în continuare căsătorită cu el, gândi ea întristată. Cum poți trăi alături de un om șase luni și tot să nu-l cunoști? Bine-merçi, dacă bărbatul respectiv este Edouard De Vine.

– Nu plec până nu semnezi documentele astea, Roz.

Edouard veni după ea în bucătărie. Ea stătea cu spatele și spăla ceștile, dar auzise pocnetul teancului de hârtii pe masa de lemn, un zgomot acut și autoritar, ca al unui bici.

– Actele de divorț – da, orice altceva – nu, Edouard, spuse ea cu fermitate.

Urmă o lungă tăcere înainte ca el să reacționeze.

– De ce ești atât de nerăbdătoare să divorțezi? Există un alt bărbat în viața ta?

Atunci Roz se întoarse, durerea străbătând-o atât de tare, că aproape icni. Nu existase niciodată un alt bărbat și nici nu va mai exista vreodată. Îl privi acum – atât de solemn, atât de chipeș și cu o alură aristocratică – cum continua s-o țină la distanță printr-un fel de barieră invizibilă. În clipa aceea își dădu seama că încă îl mai iubește, că nu încetase nici un moment să-l iubească, și totuși îl părăsise. O decizie pe care el o forțase s-o ia, în acea ultimă noapte de coșmar, când el se întorsese

acasă târziu. Ea dorise să vorbească din nou cu el, să încerce să rezolve acea situație disperată, cu dragoste și totuși fără dragoste, când se certau, apoi se întrebau de ce și se împăcau doar ca să afle că nimic nu s-a schimbat. Dar el se întorsese în cele din urmă, obosit, iar lunga așteptare o făcuse să-și piardă răbdarea și să devină irascibilă, acuzându-l de tot ce se strânsese între ei în ultimele luni ale căsniciei lor. Ea nu făcea parte din viața lui; bărbații corsicani se însurau numai cu femei de aceeași origine, iar ea era o străină; munca lui fusese totdeauna pe primul loc, iar timpul pe care și-l petreceau împreună aproape dispăruse complet... Mai exista oare o altă femeie în viața lui?

– Există vreun bărbat în viața ta? insistă el, intervenind în gândurile ei exact în acest punct critic.

Cu o voce slabă, Roz îi răspunse:

– Când mi-ai scris că vrei să mă vezi, am presupus că te gândești la divorț...

– De ce mi-aș schimba idealurile după un an de despărțire?

Roz închise ochii de durere, apoi îi deschise larg după câteva secunde, privindu-l rugătoare.

– Pentru că n-are rost să rămânem căsătoriți, când nu ne-am mai văzut de un an de zile.

– Asta a fost decizia ta, Roz.

Roz clătină din cap.

– A fost o decizie pe care m-ai determinat s-o iau, Edouard, tu, cu orele tale nesfârșite de muncă și cu incapacitatea ta de a vedea lucrurile și din punctul meu de vedere...

– Nu, Roz, nu accept această explicație. Și tu munceai la fel de mult ca mine, iar asta n-a fost decât o parte a problemei noastre. Dacă ai fi făcut ce ți-am propus și ai fi fost soție în loc de...

– Oh, te rog, nu începe iar! strigă Roz, aruncând prosopul de vase pe masă. Am mai discutat despre asta săptămâni în șir și tot n-am reușit să ajungem la un punct comun de vedere. Nu m-am potrivit deloc stilului tău de viață, n-am făcut niciodată parte din viața ta. Căsătoria noastră a fost o greșeală și amândoi am fost de acord cu acest aspect.

– Tu ai hotărât asta, Roz. Eu am fost de acord doar cu faptul că nu va fi ușor.

Roz râse și întinse mâna după o sticlă de vin roșu.

– N-ar fi trebuit să ne căsătorim. Ne cunoșteam de numai trei săptămâni.

– Suficient de mult ca să ne îndrăgostim unul de altul, spuse Edouard, apropiindu-se de ea. Lasă-mă să te ajut. Întotdeauna ai fost neîndemânatică cu dopurile și capacele.

Roz îi dădu sticla și un tirbușon.

– Cred c-am fost neîndemânatică în multe privințe, recunoscu ea cu o voce slabă.

Nu fusese numai vina lui. Recunoscuse acest lucru la numai trei luni după ce se căsătoriseră, când lucrurile începuseră să meargă prost. Nu era nici vina lui, nici a ei, doar că le fuseseră depășite puterile de a face să le meargă mariajul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, rosti Edouard în timp ce scotea dopul și se uita în jur după pahare.

– Ce întrebare? murmură Roz, întinzându-i două cupe de sticlă.

– Există vreun bărbat în viața ta?

Turnă vinul în pahare și se apropie și mai mult de ea, ca să-i dea paharul. Instinctiv, ea făcu un pas înapoi.

– De ce te ferești? o întrebă el. Nu mușc, să știi.

Roz simți că roșește. Era așa de când pierduse copilul. Se ferea de orice contact cu oamenii. Își aminti de îmbrățișarea Magdei, la aeroport, și a tatălui acesteia pe care nu-l mai văzuse din colegiu, o îmbrățișare de urs, când ajunsese la vilă. Nici unul nu observase crisparea ei la atingere. Nu că n-ar fi ținut la ei; o iubea pe Magda ca pe o soră, iar tatăl ei era un scump, dar știa că, dacă se va destinde, se va sparge ca un pahar de sticlă, într-o mie de bucăți. Pierderea copilului este o suferință prea intimă ca s-o destăinuiască chiar și prietenilor. Roz construise în jurul ei un zid de apărare și numai pisoiului îi era permis accesul în interiorul zidului, pentru că el nu putea pune întrebări.

– Nu, nu există nici un alt bărbat în viața mea, răspunse ea cu sinceritate.

Roz strânse cu putere paharul cu ambele mâini și privi lung lichidul roșu, apoi îl ridică la buze cu mâinile tremurând. Nu se uitase după nici un alt bărbat, nici măcar nu se gândise la această posibilitate, pentru că, odată ce ai iubit cum iubise ea și ai pierdut în jocul dragostei, rămâi marcat tot restul vieții.

– Nici în viața mea nu-i nimeni, spuse Edouard încet. Și atunci, de ce vrei să divorțăm?

Ea-și ridică ochii spre el și-l privi intens. Se îndoia de veridicitatea afirmației lui. Au existat și alte femei înaintea ei. El fusese unul dintre cei mai vânați celibatari din societatea franceză, înainte de căsătorie. Femeile se strângeau în jurul lui ca fluturii la lumina lumânării, iar neașteptata lui căsătorie nu le făcuse să renunțe, și Louisa Haria era una dintre acestea. Iar el era bărbat, și bărbații întotdeauna profită de orice ofertă, și nici Edouard nu se deosebea de ceilalți.

– De ce să nu divorțăm? Pentru mine, mândria nu-i o scuză suficient de bună, zise ea.

Edouard ridică din umeri ușor.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar pentru mine este.

– Divorțul este finalul firesc al unei căsnicii definitiv distruse – insistă Roz – și cred că un an de despărțire este un timp suficient de îndelungat ca să verifici acest lucru. Ce rost mai are să rămânem căsătoriți, dacă nici măcar nu mai locuim împreună?

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a mă fi părăsit, Roz. Cunoști opinia mea în ce privește divorțul.

– Opinii depășite! replică Roz. Apărute din mintea ta îngustă de corsican...

– Nu-mi insulta strămoșii, Roz, o avertiză el furios. Acum ești și tu parte a neamului meu...

– Nu! Eu m-am măritat cu un bărbat, nu cu un neam afurisit. În ochii tăi, totdeauna am fost o intrusă.

– O opinie apărută din propria ta nesiguranță, Roz, nu dintr-a mea, o nesiguranță care te-a făcut să te gândești la divorț. Nu vom divorța. Este imposibil, de neconceput, și nu mă poți face să mă răzgândesc. Sunt foarte hotărât, în această privință.

– Doamne, Dumnezeule, întotdeauna ai fost al naibii de încrezut, a fost tot ce putu spune Roz.

El o privi cu răceală.

– Iar tu întotdeauna ai fost o companie extrem de plăcută, nu-i așa?

Tonul lui răsună atât de sarcastic, încât Roz îl simți ca pe un pumnal în inimă.

– Am fost tensionată toată perioada celor șase luni petrecute alături de tine, Edouard. O tensiune mentală datorată atât ție, cât și muncii mele.

– Aceasta a fost alegerea ta, Roz, iar această tensiune ar fi putut fi ușurată dacă ai fi făcut ce ți-am sugerat.

– Să renunț la cariera mea, ca să fiu o soție corsicană model? Cererea ta a fost nedreaptă, Edouard, știi bine acest lucru.

– Ne-ar fi salvat căsnicia.

Roz își lăsă capul în jos. Era vorba de mai mult decât o simplă încleștare a voințelor pe tema căsniciilor moderne, în care amândoi soții în construiau o carieră, în contrast cu cele clasice, în care soția rămânea acasă, să aibă numai grijă ca soțul ei să fie fericit. El nu reușea să înțeleagă punctul ei de vedere și, în plus, mai era și acea Louisa...

Roz își mușcă buzele. Se certase cu el din cauza carierei sale și n-ar fi trebuit, pentru că aici se afla întreaga problemă a mariajului lor. Realizase acest lucru abia când descoperise că este însărcinată. Deodată ceața se risipise și reușise să vadă ceea ce nu reușise până atunci: că, în spatele nesiguranței și nefericirii ei, se afla ceva vechi de când lumea, o dorință pe care mișcarea feministă încercase s-o ignore de-a lungul timpului, o nevoie care exista la nivel biologic în fiecare femeie și care nu putea fi ignorată, nevoia de a purta copilul bărbatului iubit. Își dăduse seama prea târziu de acest lucru, iar pedeapsa pentru nerecunoașterea adevăratului motiv al nesiguranței sale a fost una dintre cele mai dure: a pierdut copilul.

– O soție corsicană nu și-ar fi contrazis soțul, murmură ea și apoi scutură din cap, respingând ideea. Căsătoria noastră a fost imposibil de reparat, adăugă cu o voce slabă.

– Și totuși carierele noastre au scăpat neafectate.

Edouard oftă adânc, iar ea se întrebă dacă regreta ceva.

– Și tocmai de aceea trebuie să accepți această ofertă și să semnezi documentele astea, continuă el. Faptul că suntem soț și soție nu trebuie să aibă nici o importanță.

– Dar are! îl contrazise Roz.

El chiar nu putea înțelege acest lucru?

– De ce are?

Edouard îi susținu privirea cu o hotărâre de oțel și Roz ezită o clipă. Într-adevăr, de ce? Ce importanță mai avea? Căsnicia lor luase sfârșit, nimic nu mai putea schimba acest lucru. El îi oferea doar o mare oportunitate pentru cariera ei. Fără nici o încercare de împăcare; chiar el îi confirmase asta, iar ea îl crezuse. Nu o voia înapoi, nu voia nici să divorțeze, iar ea știa de ce. Mândria familiei De Vine: nimic atât de îngrozitor și umilitor ca un divorț nu mai pătase vreodată numele familiei. Roz nici măcar nu-i întâlnise pe vreunul dintre distinșii membri ai dinastiei franceze. Tatăl lui murise, iar mama lui trăia într-un splendid castel, în Elveția. O soră mai tânără era căsătorită tot cu un aristocrat corsican și locuia la Nisa, iar fratele mai mare era o persoană importantă în America. Mai erau unchi, mătuși și veri, dar Roz nu-l întâlnise pe nici unul. Nici unul dintre ei nu venise în Franța, la nunta lor și, nu se știe cum, dar niciodată nu avusese timp să-i viziteze.

– Știi, Edouard, ești o reală enigmă pentru mine, șopti Roz cu năduf. Refuzi un divorț pe motiv că nu vrei să pătezi numele familiei și totuși eu nu l-am întâlnit pe nici unul dintre iluștrii membri ai familiei tale.

– Ai avut ocazia, Roz. Am vrut să mergem la Geneva, s-o cunoști pe mama, când ne-am căsătorit, dar tu ai fost prea ocupată atunci, ca de altfel de fiecare dată când eu am sugerat o reuniune de familie.

Vocea lui era sfidătoare, făcând-o să sufere pentru că-i atingea conștiința. Da, procedase greșit în privința asta, punându-și munca înaintea dorințelor lui Edouard, dar adevărul era că fusese îngrozită s-o întâlnească pe mama lui; dacă aceasta n-o accepta?

– Mama ta n-ar fi fost de acord cu mine, nu-i așa? îl întrebă Roz.

Rezemându-se de suprafața dură a mesei, sorbi din vin privindu-l în ochi. El zâmbi slab.

– Societatea corsicană are anumite standarde...

– Iar eu nu mă integram în ele, îl întrerupse Roz cu tristețe. O femeie obsedată de carieră, de altă naționalitate, nu o soție cumsecade, care să stea acasă și să aibă grijă de copii...

– Încă de la început n-ai avut încredere în căsnicia noastră, Roz, spuse încet Edouard.

– Nici tu! se zburli Roz la el, încercând să riposteze.

Ea avusese încredere, altfel nu ar fi acceptat să se mărite. Doar că toate acestea se petrecuseră atât de repede. Programele lor de muncă fuseseră foarte încărcate, nu avuseseră timp nici pentru luna de miere, nici să ajungă să se cunoască mai bine, sentimentul ei de nesiguranță intensificându-se când lucrurile începuseră să meargă prost, un sentiment de disperare pe care Edouard nu reușise să-l facă să dispară.

El zâmbi din nou. Roz se juca cu paharul de vin, și observă că el abia se atinsese de băutură, în timp ce ea băuse deja două pahare pline.

– Știi, Roz, avem mult mai multe în comun decât credem.

– Numai lucruri proaste, din păcate, murmură ea, roșind.

Își ridică ușor bărbia.

– Abia te-ai atins de vin. Nu-ți place? îl întrebă.

El puse paharul pe masă și ridică documentele.

– Trebuie să plec. Mă așteaptă un drum lung. Vreau să-mi semnezi actele astea înainte să plec.

– Ți-am spus, nu semnez nimic, pentru că nu voi lucra pentru tine.

Lui Roz nu-i venea să creadă că el continua să insiste. Maxilarul lui se încordă cu nerăbdare.

– Nu vei lucra pentru mine, ci vei lucra cu mine...

Roz trânti paharul pe masă.

– Despici firul în patru, Edouard, și mă faci să-mi pierd vremea degeaba. Nu vreau slujba asta. N-am nevoie de ea!

– O vrei și ai nevoie de ea, Roz, insistă Edouard cu hotărâre. Pentru că altfel va fi ultima pe care o vei mai primi.

Deodată chipul lui Roz luă foc.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, dacă nu accepți această afacere, îți voi bloca orice altă propunere de traducere pe care o vei mai solicita.

– Nu fi ridicol. Nu poți face așa ceva!

– Am șanse mari de reușită, Roz. Vreau neapărat ca tu să te ocupi de această afacere. Timpul este esențial. Tu ești rapidă, eficientă și cea mai bună în domeniu, și nu vreau să am de-a face cu altcineva mai puțin bun. Și, pentru că ești soția mea, pot avea încredere totală în tine.

Roz râse și vru să-și mai toarne vin, dar se opri. Pentru o minte înceţoșată, situația ar putea fi periculoasă, în mâinile lui Edouard. O va face să semneze acele documente la primul semn de slăbiciune. Dar ea nu mai era slabă.

– Nu te amăgi singur, Edouard; o soție care nu dorește să coopereze nu este demnă de încredere, fii sigur de asta.

– Iar eu îți spun că vei fi, zise el încet.

Roz se întrebă încotro se îndrepta el, pentru că exista cu siguranță un subînțeles ascuns în tonul lui.

– Ai defectele tale, Roz – continuă el – destule chiar, dar te cunosc suficient de bine, ca să știu că ești foarte corectă.

Roz nu-și putu reprima un gest de neîncredere.

– Te-am părăsit, Edouard. Ce altă dovadă mai vrei?

Realiză că felul în care o spusese, făcuse să pară ca și cum ar fi recunoscut că vina îi aparținea în totalitate.

Edouard ridică dintr-o sprânceană.

– Așadar, recunoști că ai greșit?

Ah, cât de rapid era. Roz își scutură capul nerăbdătoare.

– N-am vrut să spun asta. Mă refeream... Oftă cu greutate. Nu mai știu ce-am vrut să spun. Câteodată nici nu mă mai pot gândi rațional la ce ni s-a întâmplat nouă.

Deodată el se apropie, iar ea îngheță când îi prinse brațele.

– Nu mai am nimic de adăugat la asta, Roz. N-am venit aici să fac acuzații sau să încerc să găsesc răspunsuri. Am venit să-ți ofer de lucru și fac apel la loialitatea ta, ca să accepți fără nici un comentariu.

Ochii lui se întunecară, înspăimântând-o.

– Vei accepta pentru că ești încă soția mea, iar afacerea asta este foarte importantă pentru mine și trebuie neapărat rezolvată.

El părea atât de grav, încât Roz se trezi privindu-l neajutorată. Simțea că s-a întâmplat ceva în viața lui de când îl părăsise. Nu era genul de om care să apeleze astfel la ea. Până acum, niciodată nu mai avusese nevoie de ea; acesta era și unul din motivele pentru care mariajul lor eșuase. Edouard De Vine n-avea nevoie de nimeni.

– Sună a șantaj emoțional, șopti ea răgușit.

Edouard clătină din cap nerăbdător.

– Asta n-are nimic de-a face cu emoțiile și șantajul. Consideră că este un mijloc de a-ți asigura viitorul...

– De a-mi asigura viitorul? întrebă ea, contrariată, cu ochii îngustându-i-se. Mă îndoiesc că aș avea nevoie de viitorul tău...

– Pentru Dumnezeu, ascultă-mă odată, Roz!

Practic, o zgâlțâia acum, iar Roz se opri. Nu înțelegea despre ce-i vorba și nici nu va înțelege, dacă va continua să-l tot contrazică. Își mușcă buzele și îl privi, dând din cap ușor, grăbindu-l să-i explice.

El vorbi foarte calm.

– Nu pune întrebări, Roz. Vreau să accepți această colaborare și o vei face pentru că nu am la cine altcineva să apelez. Este o activitate la fel ca oricare alta și vreau să lucrezi cu mine.

Nu din dragoste sau de dragul trecutului ori pentru că erau soț și soție. O duru când realiză cât de calculat și de rece era și, totuși, o umbră de afecțiune încă mai avea pentru el, această conștientizare făcând-o să se întrebe dacă era întreagă la minte.

– Ce vrei să fac? șopti ea.

El îi dădu drumul aproape brusc, ca și cum obținuse de la ea ce voise și acum nu mai avea nici un motiv s-o atingă. Ea-și masă brațele, în timp ce el răsfoia documentele și i le întindea.

– Îmi pare rău, dar trebuie să semnezi acest contract. Pierre insistă, și la fel și eu.

Roz luă teancul subțire de hârtii și îl citi, abia reușind să se concentreze. Înțelese în mare despre ce era vorba. La sfârșit vorbi.

– Nu-mi place clauza asta. Un contract de păstrare a confidențialității este o insultă la adresa discreției și onestității mele, Edouard.

Îi aruncă înapoi foile, teribil de rănită de conținutul acestora. Niciodată n-ar fi divulgat cuiva detaliile personale din traducerile ei. O singură dată fusese nevoită să semneze un act oficial de păstrare a secretului, și asta când lucrase pentru guvern. Aici era vorba doar despre traducerea actelor unui om foarte bogat care, după toate aparențele, își lăsase afacerile să-i scape de sub control.

– N-am nevoie să semnez nimic, continuă ea. Cuvântul meu ar trebui să fie suficient.

– Nu ți-am cerut cuvântul, Roz, spuse el cu gravitate, privind-o pătrunzător. Pentru că mi-ai dovedit deja că e lipsit de valoare. Atunci când ai promis să mă iubești, să mă respecți și să mă asculți...

Roz refuză să se lase rănită de cuvintele lui și îl întrerupse, sarcastică:

– Am semnat și un certificat de căsătorie și tot te-am părăsit, așa că nu știu cum speri să mă legi cu o clauză de păstrare a confidențialității.

Vru să se întoarcă, dar el o opri. Ochii lui scânteiau furioși, iar Roz știu că, de data asta, mersese prea departe.

– Nu te-aș da în judecată pentru un certificat de căsătorie, Roz, dar fii sigură că te voi târî prin toate tribunalele europene

dacă sufli fie și un singur cuvânt despre ce vei afla din afacerile Brissant. Semnează odată hârtiile astea nenorocite! Acum! Apoi vei veni în Corsica și vei lucra cu mine, iar după aceea vei uita tot ce-ai văzut și auzit. M-ai înțeles?

Și totuși, această amenințare nu o înspăimânta pe Roz. Simți doar un val de disperare rece pentru felul în care o trata. Ar fi putut să-i ierte orice, mai puțin acest comportament calomnios. Nu spusese nici măcar un cuvânt despre felul în care această afacere le-ar putea afecta relația personală. Cât de proastă putea fi! Chiar se aștepta la altceva din partea lui? Aceasta era doar o altă afacere pentru el, una foarte importantă, judecând după cum suna și după profunzimea emoțiilor pe care le trezea în el; faptul că vor lucra împreună aproape o lună nu-l afectase deloc. Roz nu se putea gândi decât la cât de dureros va fi. Să-l vadă în fiecare dimineață, să ia prânzul împreună, probabil și cina, să-l simtă lângă ea în timpul lucrului. Și va mai fi și timpul liber, poate și o piscină în care să facă baie, o plajă prin apropiere, cerul înstelat al Mediteranei...

– Bine, voi semna, zise în sfârșit Roz, smulgându-i foile din mână. Dar te avertizez că, la cea mai mică suspiciune ca acest bărbat să lucreze cu Mafia, am plecat imediat.

– Mafia își are fieful în Sicilia, nu în Corsica, răspunse pe un ton sec Edouard. Îți aduc un stilou.

El ieși pe terasă după servietă, dându-i lui Roz ocazia să-și mai revină. Ea aprinse luminile în bucătărie. Edouard se întoarse aproape imediat și îi întinse un stilou. Îi dădu și un bilet de avion spre insulă. Știuse de la început că ea va accepta. Pe Roz n-o înfurie acest lucru, însă. Acum era inutil să se

mai înfurie. O aștepta o lună întreagă alături de soțul ei, poate chiar mai mult, pe o insulă romantică... locul nașterii lui... nu, aceasta era doar o slujbă, iar Edouard fusese foarte clar în această privință. Nici nu intra în discuție împăcarea, și oricum nici ea nu mai voia asta.

Sau voia? Roz îl privi cum strângea documentele și le băga în mapă. Obținuse ce dorise și acum redevenise distant, ca de obicei. Ea ar fi vrut să-l oprească, să-i atragă atenția, să smulgă ceva personal de la el. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el se întoarse brusc spre ea.

– Te-ai schimbat, Roz.

Îi vorbise cu blândețe, iar ea își simți inima cum se strânge cu gândul la tot ce pierduse. Acum era relaxat, după ce-și terminase afacerile pe ziua de azi. Ba nu m-am schimbat, gândi cu durere Roz. Încă te mai iubesc.

– În ce sens? se aventură ea să-l întrebe, știind că indiferent ce-i va răspunde el, o va afecta.

– Nu știu, recunoscu el, și un zâmbet slab îi îmblânzi trăsăturile feței. Poate am să-mi dau seama în Corsica.

Răspunsul o dezamăgi și totuși inima începu să-i bată cu putere de nerăbdare, cu toate că nu înțelegea de ce. El îi spusese că nu-i mai păsa de ea.

– Tu nu te-ai schimbat, murmură ea, ridicând ușor din umeri, pentru că minți-se.

Și el era diferit de cum îl știa ea și poate că în Corsica își va da seama și ea de ce. Chiar și arăta schimbat. În jurul ochilor îi apăruseră riduri fine, riduri care nu existaseră cu un an în urmă. Ea presupusese că-i rănise orgoliul, când îl părăsise. Ea era eșecul lui, singurul lucru pe care nu fusese în stare să-l

ducă la bun sfârșit cu succes. Da, eșecul lui pentru că, în ultimele câteva săptămâni, nu făcuse nimic ca să-și redreseze căsnicia.

Nu făcuse nimic pentru că nu mai dorise, iar când Roz realizase acest lucru, renunțase să mai lupte.

– Ba da, spuse el solemn. Acum sunt în stare să văd greșeala pe care am făcut-o când te-am lăsat să mă părăsești. Cu un an în urmă n-am văzut-o. Când ai plecat, primul lucru pe care l-am făcut a fost să răsuflu ușurat.

Făcu o pauză, lăsând-o să digere aceste cuvinte, ceea ce Roz și făcu, înghițindu-le ca pe un nod dureros.

– Îmi ajunseseră cicălelile continue, acuzațiile tale ridicole, plecările tale grăbite aruncând în urmă doar o explicație sumară, mesele solitare și rarele ocazii în care făceam dragoste pentru că, fie tu, fie eu, fie amândoi eram mult prea obosiți...

– La început n-a fost așa, murmură Roz, amintindu-și intensitatea cu care se iubiseră în zilele lor de început.

– Nu, n-a fost așa, încuviință și Edouard, zâmbind melancolic. Am fost ușurat, la început, când m-ai părăsit, apoi furia a luat locul ușurării, dar tu încă poți trezi pasiunea în mine și din cauza asta pot să văd greșeala pe care am făcut-o lăsându-te atât de ușor să pleci. Acum este prea târziu, zise el ridicând ușor din umeri. Însă ar fi trebuit să te aduc înapoi și să insist asupra unui mariaj de conveniență.

Roz nu se putu abține să zâmbească amar.

– Și ce înseamnă un mariaj convențional? Unul în stil corsican? Tu să aduci banii, iar eu să stau acasă...

– Exact, o întrerupse el. Pentru că nu le poți avea pe toate, indiferent ce vezi, ce citești și ce auzi. Stilul vechi este cel mai

bun, și păcat că n-ai reușit să-ți dai seama de acest lucru, și păcat că eu n-am insistat încă de la început asupra acestui aspect.

Cu un an în urmă, Roz l-ar fi contrazis până-n pânzele albe. Acum însă știa că el avea dreptate. Își dăduse seama de asta abia după ce pierduse copilul, o pierdere atât de devastatoare, încât o făcuse să-și dea seama ce nu funcționase în căsnicia lor. Luptase pentru drepturile ei ca femeie independentă, când, de fapt, în subconștient, își dorea cu totul altceva. Pierderea sarcinii adusese totul la suprafață. O casă, una caldă, nu rece ca acel apartament impersonal din inima orașului, și un copil – sau copii – și animale de casă, și un soț care să vină acasă în fiecare seară. Tot ce se numea tradițional.

Când se măritase în atâta grabă cu Edouard De Vine nu știuse că asta era de fapt ce-și dorea. Dar ce importanță mai avea acum? El nu dorise o căsnicie tradițională, așa că oricum n-ar fi funcționat. Inima o duru din cauza atâtor pierderi.

– Când vrei să vin în Corsica? îl întrebă în cele din urmă, ridicându-și ochii spre el.

Locul nașterii, rădăcinile lui; oare asta o va face să sufere și mai mult, să vadă ce pierduse în viață? Poate că încă mai avea familie acolo... dar era prea târziu s-o întâlnească... prea târziu.

El îi susținu privirea parcă o eternitate, ca și cum i-ar fi căutat gândurile – adevăratele ei gânduri, care se aflau în spatele acestei măști sfidătoare. Roz nu lăsă nimic să se întrevadă.

– Cât mai curând posibil. Eu o să fiu deja acolo.

Îi scrise o adresă pe spatele biletului de avion.

– Sună de la aeroport când ajungi, sau ia un taxi, dacă tot vrei neapărat să fii independentă, îi mai spuse el rece.

– Abia aștept să-mi regăsesc cu adevărat independența, zise ea, ridicând sfidător bărbia.

El zâmbi subțire.

– Asta n-ai s-o obții niciodată de la mine, afirmă el hotărât.

Își luă mapa, iar ea se întoarse și-l conduse de-a lungul terasei, pe lângă casă, până la intrarea din față.

– Ne... ne vedem peste câteva zile, atunci, murmură Roz.

El zâmbi politicos ca și cum n-ar fi fost niciodată soț și soție ori iubiți.

– Cât mai curând posibil, zise el ferm.

Se apropie brusc de ea, iar Roz, neașteptându-se la acest gest, rămase nemișcată. O sărută ușor pe buze și, deși sărutul era complet lipsit de emoție, ea îl simți ca pe o arsură care dispăru imediat, lăsând locul unui sentiment de pierdere.

Spre rușinea ei, îl privi, cu lacrimi în ochi, depărtându-se, pășind cu hotărâre spre mașină, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. Acest scurt contact o făcuse să cedeze, așa cum se temuse că o să se întâmple. A fost cât pe ce să se prăbușească în brațele lui și să-i povestească de copilul de care el nu știuse nimic, și să-i spună cât de mult își dorea să poată amândoi s-o ia de la început.

Pisoiul se frecă ușor de piciorul ei, în timp ce ea îl urmărea pe Edouard plecând. Ridică pisica într-o mână și o strânse la piept, afundându-și nasul în blana moale și lăsându-și lacrimile să curgă. Dragostea lipsită de complicații, oferită și primită din partea acesteia, era tot ce va primi vreodată, căci sărutul soțului ei nu însemnase decât simpla recunoaștere a faptului că în următoarea lună și ceva va lucra alături de ea. Nimic mai mult.

Capitolul 3

La fel cum un coșmar revenea întruna, îi reveni în minte ultima noapte petrecută cu el. Până acum aproape că uitase acest eveniment, dar recenta apariție a lui Edouard în viața ei îi reînviase amintirile.

– Cum adică unde-am fost? o întrebase încruntat Edouard, turnându-și ceva de băut.

Roz ar fi vrut să-i smulgă paharul de vodcă din mână și să-l spargă de podea, dar se abținuse pentru că dorise să rezolve problema, iar violența nu era o soluție.

– Ai fi putut să suni și să-mi spui că întârzii...

– Dumnezeule, Roz, ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? o întrerupsese el nerăbdător. Asta este viața reală, nu un film. Eu muncesc, tu muncești. Eu nu-ți țin socoteala când tu întârzii!

– Poate c-ar trebui! țipase Roz. Poate c-ar trebui să-mi ții socoteala ce fac în orele când nu sunt cu tine.

El o privise cu răceală.

– Aș prefera să-ți concentrezi eforturile asupra căsniciei noastre și nu asupra carierei tale, dar accept că trebuie să faci ceea ce-ți dorești. Este contrar convingerilor mele, dar încerc să fiu civilizat în relația noastră, Roz, în timp ce tu cauți motiv de ceartă de fiecare dată. Am vreun motiv de gelozie când vii acasă târziu de la serviciu?

Vocea lui răsunase calm, făcând-o să-și dorească să țipe de frustrare că nu reușise să-l enerveze și să-l facă să se certe cu ea. Până atunci, certurile calmaseră atmosfera dintre ei, dar în ultima vreme el păruse să nu mai dorească să se certe sau poate fusese prea plictisit chiar și pentru o ceartă.

– Bineînțeles că nu, dar unde-i sângele tău corsican, mândru, care se presupune că îți curge prin vene? Se manifestă de fiecare dată când încerci să mă convingi să renunț la munca mea, dar lipsește cu desăvârșire când am eu nevoie.

Știa că păruse irațională, dar n-avea ce face.

– Vrei să spui că ți-ar plăcea să mă știi învârtindu-mă furios prin casă, când tu nu ești lângă mine? Într-adevăr, sunt gelos, dar am încredere în tine; însă asta nu-ți este de-ajuns. Vrei să mă vezi furios pe niște infidelități imaginare?

– Cine a spus că ar fi imaginare? replicase ea și plecase în dormitor, dorindu-și ca el s-o urmeze.

Nu se întâmplase asta. Întorcându-se să vadă ce face, îl văzuse așezându-se pe sofa și închizându-și ochii. Nu-i păsase; pur și simplu, nu-i păsase.

– Louisa Haria a sunat de trei ori, în seara asta, îl informase ea cu răceală. Acela fusese motivul real al furiei ei. A refuzat să lase vreun mesaj pentru tine; mi-a spus că este ceva personal și...

– Este un client, Roz, o întrerupsese el leneș, fără să-și deschidă ochii.

– ți-a fost prietenă înainte de a-ți fi clientă, și iubită, din câte știu eu.

– Ei bine, dacă a fost, acum nu mai este, pentru că altfel ar fi fost cu mine toată seara asta și n-ar mai fi sunat acum!

Roz simțise cum o traversase o teamă rece ca gheața. Nu negase că ar fi avut o aventură cu ea! Era numai vina ei că îl stresase atât de tare. Ce se întâmplase cu ea? Ce se întâmplase cu căsnicia lor? Ea căutase un motiv pentru întârzierile lui îndelungate, iar tensiunea dintre ei nu putea avea decât o singură cauză. Cea mai veche din lume: o altă femeie.

– Deci, nu negi că ați avut o relație? reuși ea să-l întrebe printre dinți.

Edouard deschisese ochii clipind. Nu o privise. Se uitase stoic drept înainte, ca și cum sugestiile ei fuseseră reale. În sfârșit, el se întorsese și o privise cu răceală. Atunci ea știu că era fără speranță.

– Ce vrei de la mine, Roz? Să recunosc că am o aventură pentru ca ție să-ți fie mai ușor să renunți la căsnicia noastră? Ce s-a întâmplat în aceste ultime două luni? De ce ne torturezi pe amândoi?

Pentru că-l iubea foarte mult și pentru că era confuză, și obosită, și fără tihnă, de-asta. Căsnicia era grea și câteodată crezuse că nu mai poate rezista să-și păstreze și serviciul și pe el, iar uneori își dorise ca el s-o ia în brațe și să-i spună că totul va fi în regulă. Dar nu se întâmplase așa. Așteptările ei de la acest mariaj nu se confirmaseră și fusese din ce în ce mai dezamăgită și nu putuse face nimic să împiedice acest lucru.

– Vrei să punem capăt căsătoriei? îl întrebase ea. Regreți că nu te-ai căsătorit cu una din neamul tău?

– Încetează! strigase deodată Edouard, sărind în picioare și privind-o furios.

Cel puțin reușise să-l înfurie, dar se temea că mersese prea departe.

– Căsătoria noastră n-o să se sfârșească, pentru că eu n-am să permit asta. M-am săturat de acuzațiile tale, îi spusese el, amenințând-o cu degetul. M-am săturat să tot vin acasă și să găsesc apartamentul rece și gol când tu lucrezi la nu știu ce traducere dificilă, dar am acceptat asta pentru că-mi dau seama că ai nevoie de libertate și, cu toate acestea, tot ești nefericită. Nu pot să te fac fericită pentru că ești hotărâtă să nu fii. În prezent și eu lucrez la ceva dificil și tot ce primesc de la tine, când mă întorc acasă, este cicăleală. Acasă! exclamă el arătând dramatic cu brațul în jur. Locul ăsta nu va putea fi niciodată acasă, pentru că...

– Pentru că nu sunt o soție tradițională! explodase Roz, hotărâtă să nu-l lase să dea vina numai pe ea. Fiindcă am muncit din greu pentru cariera mea și fiindcă că nu sunt o simplă țărancă să coc pâine și...

– De ce, de ce dracu' tot îmi arunci acuzația asta?

– Pentru că odată mi-ai spus că familia ta se așteptase să te căsătorești cu cineva din neamul vostru...

– Și de atunci ai devenit paranoică. Ei bine, îți spun, Roz, încep să cred că mi-ar fi fost mai bine cu o femeie de la țară, care să știe să coacă pâine; cel puțin aș fi avut mâncare pe masă, când m-aș fi întors acasă!

– Ha! Ai avut mâncare pe masă, în seara asta, dar până ai venit tu, deja îi expirase termenul de garanție! Nu sunt sclava ta ca să...

– Și nu ești nici o soție!

– Și de aceea ai din nou o aventură cu Louisa! strigă ea. Pentru că Louisa este din neamul tău, iar eu nu... Unde pleci?

El nu-i răspunsese și, trecând pe lângă ea, intrase în dormitor și se schimbase într-o pereche de blugi și un pulovăr.

– Îmi pare rău, murmurase ea nervoasă, privindu-l cum se îmbrăca.

Îl iubea atât de mult și totuși nu se putea abține să nu-l supere. Dorise ca totul să fie bine, dar el n-o ajutase deloc, și ar fi ajutat-o dacă ar fi iubit-o, nu?

– Ție întotdeauna îți pare rău, mormăise el fără s-o privească.

– Unde pleci? repetase ea, în timp ce el își căuta în șifonier haina de piele.

– Afară, pentru că înăuntru este insuportabil.

– Ca să te întâlnești cu Louisa, presupun, bombănise ea cu necaz.

– Poți presupune ce vrei, zisese el încet, trecând pe lângă ea și trântind în urmă ușa de la intrare.

Și pentru că el nu se mai întorsese în noaptea aceea și pentru că Louisa Haria nu mai revenise cu telefonul după ora unsprezece, așa cum promisese, Roz presupusese ce era mai rău – că erau împreună și... și... Aceasta a fost ultima picătură care pusese capăt căsniciei lor. Nu va mai rămâne, era hotărâtă să plece, și așa făcuse. Orbită, îndurerată, fără să mai gândească coerent, confuză și speriată, și suferind atât de cumplit...

Roz se ridicase din pat și-și strânsese genunchii la piept, rezemându-și capul transpirat pe brațe. Suspinele de tristețe lăsaseră încet-încet locul unei dureri teribile și unui sentiment de pierdere și remușcări. Nu știuse atunci că nu judeca limpede, când își făcuse bagajele și îl părăsise.

Nu știuse că era însărcinată și că în organismul ei se războiau o mulțime de hormoni noi, ciudați. Nu știuse că toate idealurile pentru care luptase în căsnicia ei – cariera și independența – nu fuseseră, de fapt, ceea ce își dorise cu adevărat. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știuse și pe care acum le știa, dar era prea târziu.

*

* *

Roz își înălță capul, nevenindu-i să creadă că aude mașina Magdei. Trecuseră trei zile de la plecarea lui Edouard. Terminase de făcut valizele cu o noapte în urmă și sperase că va fi de mult plecată, înainte de întoarcerea prietenei sale de la Amsterdam.

– Ei, haide! protestă Magda mai târziu, când stăteau pe terasă și beau ceai cu gheață. Ar fi putut avea orice translator pentru treaba asta; de ce tu? Vrea să se împace cu tine, și te va duce pe insula lui de granit, și își va face de cap cu tine, iar dacă ești deșteaptă, n-o să-l lași să-ți scape atât de ușor, de data asta.

Acesta era motivul pentru care voia să-i povestească Magdei despre problemele sale. Relația ei cu Edouard era mult prea complexă pentru ca Magda s-o poată înțelege.

Scutură din cap.

– Crede doar că sunt cea mai potrivită persoană pentru această activitate. Nu mai vrea să aibă de-a face cu mine, din alt punct de vedere.

– Și îți pare rău? întrebă Magda încet, privindu-și prietena, curioasă.

Roz zâmbi în defensivă.

– Bineînțeles că nu. Ce-a fost între noi s-a sfârșit și voi merge în Corsica pentru că este o afacere prea bună și foarte bine plătită. Faptul că el este încă soțul meu, este irelevant.

– M-hm, aceeași carieristă dintotdeauna, mormăi Magda. Acum știu de ce-ai eșuat. Bărbaților nu le plac femeile independente...

– Și de când ești tu specialistă în căsătorii? o întrerupse Roz, pierzându-și răbdarea. Să știi că în dragoste nu este totul numai lapte și miere. Încearcă, și ai să vezi.

– Poate așa am să fac, spuse Magda, misterioasă.

Roz știu că prietena ei punea ceva la cale. Probabil că-și găsise pe cineva și abia aștepta să-i spună. Cum Roz mai avea cincisprezece minute libere, se hotărî s-o lase să-i povestească, scăpând astfel de întrebările stânjenitoare despre Edouard și căsătoria ratată.

Avu timp să reflecteze asupra rupturii din căsnicia ei mai târziu, în ziua aceea, când ateriză pe aeroportul din Bastia. Totul se sfârșise, nu mai exista speranța unui viitor împreună, și nu putea schimba situația cu nimic.

Corsica era exact cum și-o închipuise ea: foarte frumoasă și totuși sălbatică și misterioasă. Optă pentru un taxi, preferând să nu-l sune pe Edouard la numărul pe care i-l dăduse, și astfel să-și anunțe sosirea.

Era insuportabil de cald în taxi, iar călătoria a fost lungă. Castelul se afla în partea de nord a insulei și Roz își ținuse de multe ori respirația și chiar își închisese uneori ochii când șoferul vorbăreț conducea pe serpentinele din munții pe care trebuia să-i traverseze.

Ajunseră, în sfârșit, în fața unei porți de fier, iar Roz răsuflă ușurată. Plăti șoferului și ieși. Taximetristul plecă și ea rămase pe loc să-și tragă sufletul.

La naiba, își zise ea privind prin grilajul porților masive de fier și văzând, cam la doi kilometri mai jos pe drum, un castel masiv, cu două etaje; nu era nici o sonerie aici. Târându-și valiza printr-o intrare îngustă, o ascunse în spatele unui stejar, după care porni spre castel. Cel puțin, drumul era umbrit și, pe măsură de Roz se apropia mai mult de castel, începea să-și dea seama cât era de imens și impresionant. Era evident că Pierre Brissant era foarte bogat, dar nici nu se așteptase să fie altfel. Edouard nu-și oferea serviciile oricui.

Nu răspunse nimeni când sună la intrarea principală, impresionantă, a casei. Se uită la ferestrele înșirate pe fațada clădirii, dar nu observă nici un semn de viață. Înconjură casa, găsind numeroase terase și balustrade din piatră, care coborau spre o piscină, poteci ascunse și căsuțe gri dispuse pe mai multe nivele, precum și cea mai frumoasă grădină mediteraneană din câte văzuse Roz.

Rămase sprijinită de o balustradă, admirând frumusețea și calmul locurilor. Privi marea cum se întindea spre orizont, iar Roz își spuse că asfințiturile erau cu siguranță spectaculoase, acesta fiind probabil și motivul pentru care castelul fusese construit exact în acest loc.

Pentru prima oară o traversă un fior de plăcere la gândul că-și va petrece aici o lună și că, poate, cine știe...

Nu, imposibil, refuză ea să viseze, întorcându-se. Edouard n-o mai voia; niciodată n-o dorise și totuși nu voia să-i dea drumul...

Auzi un râs și se întoarse spre direcția din care venise sunetul. Râsul unei femei. Privi în jos, spre grădini, căutând cu privirea orice formă de viață.

Deodată Roz împietri. Mai jos, lângă piscină, era un cuplu. Cei doi erau pe jumătate ascunși de vegetație, întinși pe o pătură așezată pe iarba deasă. Acum nu se mai auzea nimic, pentru că cei doi făceau dragoste. În aer liber!

Roz închise ochii și se întoarse. Nu suporta să vadă mai mult. Femeia cu păr lung, roșcat, era frumoasă; chiar și de la distanță, Roz putea să-și dea seama de acest lucru, deși n-o vedea cu claritate. Iar pe bărbatul cu care făcea dragoste, bronzat, cu păr negru, umeri lați și picioare musculoase, îl recunoscu imediat, gelozia provocându-i o durere fizică insuportabilă.

Bărbatul care făcea dragoste cu acea femeie frumoasă era... soțul ei, Edouard.

Roz fugi, înconjurând casa. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și, în panica ei, nu auzi că cineva o striga. Tot ce-și dorea era să scape, să fugă cât mai departe.

– Doamna De Vine ?

Roz se opri, gâfâind. Se uită lung, stupefiată, la menajera în uniformă, care o privea din ușa principală a castelului.

– Doamna De Vine? repetă femeia, apropiindu-se de ea. N-am auzit când ați venit cu mașina.

Roz se luptă să-și revină. Își dădu la o parte, furioasă, părul de pe frunte și se întoarse spre femeie. Nu mai putea rămâne aici, nu acum, nu după ceea ce văzuse. Voia să plece, să fugă spre poarta principală, să-și ia geamantanul și să părăsească cât mai repede insula asta.

– Am... am nevoie de un taxi... cheamă-mi un taxi, rosti ea repede.

Femeia o privi ca pe o nebună.

– Nu rămân, îi spuse Roz cu fermitate.

Strânse din pumni, dorindu-și să se poată ține pe picioarele care începuseră să i se înmoaie.

– Geamantanul meu este lângă poartă și...

– Roz?

Se răsuci brusc. Edouard venea spre ea din direcția din care ea tocmai fugise. Era un gând oribil, monstruos, de care îi era rușine. Se gândise că el nu putuse să termine ce începuse cu iubita lui, pentru că era deja îmbrăcat cu pantaloni de bumbac și tricou alb. Făcuse oare vreun zgomot pe terasă, care-i avertizase pe cei doi îndrăgostiți, iar aceștia se îmbrăcaseră?

– Care-i treaba cu valiza? o întrebă el de parcă ar fi fost cel mai important lucru de pe lume.

Roz presupuse că acesta era mecanismul lui de apărare, care-l făcea să se comporte ca și cum nimic nu se întâmplase. Sigur, el n-avea nici cea mai mică intenție să-i dea ei de bănuit că și iubita lui era prezentă în casa lui Pierre Brissant.

Înghiți cu greu în sec, iar gândurile începură să i se învârtească haotic în minte. Să insiste să plece? Dar astfel ar demonstra că-i păsa mai mult decât voia să lase să se vadă. Oh,

Doamne, soțul ei avea o amantă și avea intenția să i-o fluture prin față. Dar de ce-i făcea asta? Îi spusese că nu mai exista nimeni în viața lui și că nu vrea să divorțeze. N-o voia nici înapoi, gândi Roz speriată, dar poate că voia s-o pedepsească pentru că-l părăsise.

– Taxiul... m-a adus până-n fața porții, răspunse Roz pe un ton surprinzător de calm.

Era uimită de propria ei forță apărută instantaneu. Nu va mai reuși s-o rănească, dar această gelozie dureroasă era greu de suportat.

– Mi-am lăsat valiza lângă poartă și am venit pe jos până aici. Tocmai am... am ajuns.

O auzise oare c-o rugase pe menajeră să cheme un taxi?

El zâmbi și se întoarse spre menajeră să-i spună să trimită pe cineva după valiză.

– Mă bucur c-ai ajuns atât de repede, Roz. Avem mult de lucru.

Se apropie de ea, iar Roz îngheță când el o luă de braț. Nici măcar nu observă crisparea ei și continuă nestingherit, conducând-o înapoi în spatele casei. Roz merse cu el pentru că n-avea ce altceva să facă. Abia de mai putea gândi limpede.

– Ai fi putut totuși să mă suni de la aeroport. Mi-ar fi făcut plăcere să vin să te iau chiar eu.

Adică ai fi vrut să nu fii luat prin surprindere, interpretă Roz afirmația lui. Desigur, nu voia ca ea să afle că are o amantă, pentru că i-ar oferi un avantaj asupra lui. Atunci ar avea un motiv bun să divorțeze, fără consimțământul lui.

– Nu rămân, zise brusc Roz.

Edouard se opri și o privi de parcă ar fi fost nebună.

– Ce vrei să spui? De-abia ai ajuns.

Privirea lui era întunecată și sfidătoare.

– Ideea asta este o nebunie. Nu pot lucra cu tine. Nu voi lucra cu tine și...

– Și este prea târziu să te mai răzgândești, Roz! explodă el pe neașteptate, paralizând-o. Ești aici, ai semnat un contract și o dată în viața ta vei face ce ți se spune!

Știa cât de ușor își pierdea răbdarea Edouard, dar această izbucnire era ridicolă. Conștiință încărcată? Nu, mai degrabă frustrare că fusese întrerupt de sosirea ei neașteptată...

O apucă din nou de braț și, enervat, o conduse spre treptele terasei. Pentru o clipă, Roz se temu c-o va duce direct spre amanta lui, dar el ocoli zona piscinei și o conduse printr-o altă grădină secretă până la terasa uneia dintre căsuțele pe care le admirase de sus, de pe terasa castelului.

– Aici vei sta, spuse el cu răceală. Eu sunt în casa aceea, continuă el, făcându-i semn cu capul spre o căsuță de oaspeți identică cu a ei, situată puțin mai departe.

Roz clipi, începând să realizeze cât se înșelase. N-avea nevoie de ea ca să-l ajute. Aceasta era o pedeapsă. Voia s-o pedepsească pentru tot ce-i făcuse.

– Nu te voi ierta niciodată, Edouard, niciodată! explodă ea brusc. Te înșeli dacă îți închipui că mă poți umili. Pentru asta, mai întâi trebuie să-mi pese – și nu-mi pasă, așa că orice pedeapsă ai fi plănuit pentru mine, n-o să-ți reușească. Nu mă poți răni; nu-ți voi permite...

Vocea ei se pierdu, când observă că el o privea ca pe o isterică. O privea cu ochii mari și uimit, iar ea suspectă că aceasta era tot o parte din pedeapsă – s-o facă să creadă că el este nevinovat, iar ea nebună.

– Te las să-ți despachetezi valiza și să te faci comodă. Încearcă să te și odihnești puțin. Se pare că te-a afectat căldura. Sunt în căsuța de vizavi, dacă ai nevoie de mine...

– N-am nevoie de tine! replică Roz, sfidătoare, hotărâtă să se răzbune cumva pe el.

Privirea lui Edouard se îngustă.

– Nu, n-ai avut niciodată nevoie de mine și asta a fost problema, Roz. Poate cât vei sta aici, pe insula asta frumoasă, vei reflecta și la ce ți-am spus și poate vei regreta.

– Așadar, este o pedeapsă! strigă ea. Mă pedepsești, dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. Nici măcar nu arunci o singură privire înapoi să-ți vezi propriile greșeli.

Edouard se încruntă, iar umerii i se încordară ca și cum ar fi încercat din răsputeri să se controleze.

– Ai vorbit numai prostii de când ai venit. Odihnește-te și poate astă-seară, la cină, îți vei fi revenit îndeajuns, ca să avem o discuție măcar pe jumătate normală!

Se întoarse și porni spre căsuța lui, lăsând-o pe Roz privind în urma lui, fără să-i vină să creadă. Da, vorbise numai prostii de când sosise, pentru că ceea ce văzuse aproape o înnebunise, și totuși el avea tupeul să creadă că era ceva în neregulă cu ea. El era dementul, să apară cu amanta în fața ei. Oare acum îl aștepta acolo, să continue de unde rămăseseră în grădină...? Își înfipse degetele în păr. Oh, era îngrozitor, de

nesuportat. Împinse ușa de la intrare, trecu de livingul spațios și răcoros și merse direct în dormitor. Se aruncă pe pat și începu să plângă cu suspine, furioasă.

*
* *

Mai târziu, când i-a fost adusă valiza, despachetă și făcu un duș lung rece în baia micuță cu pardoseala de marmură. Așadar, în urmă cu un an, suspiciunile ei fuseseră reale. Edouard nu renunțase la femei după ce se căsătorise cu ea.

Se așeză în dreptul unei ferestre deschise din living, ca să-și usuce părul cu prosopul. Acum era întuneric și foarte cald, dar aerul era uscat. Stătea în întuneric, ghemuită într-un fotoliu. La Edouard era lumină și putea să-l vadă mișcându-se, singur, prin casă. Amanta sa nu era acolo și Roz se întrebă unde putea fi. Oare o trimisese undeva să-l aștepte până termina el lucrul? Speculațiile erau chinuitoare, iar Roz se dădu bătută. Nu va accepta ca asta s-o afecteze.

Se îmbrăcase deja, când auzi pași afară, în curte. Edouard nu intră, ci rămase în fața ușii deschise și o strigă.

– Am pregătit masa. Este gata. În curte, la mine!

Roz îi simți până-n oase ordinul scurt. O lună întreagă o aștepta asemenea atmosferă. Răceala lui, pedeapsa lui.

Cinci minute mai târziu veni în curte.

– ăăă... cinăm singuri? îl întrebă ea, așezându-se la masă.

Ar fi trebuit să-i fie foame, dar nu-i era. Cum ar mai fi putut mânca după ceea ce văzuse mai devreme?

– Da, și probabil așa va fi mai tot timpul, răspunse el, turnând vin în pahare înainte de a se așeza în fața ei. Lui Pierre îi place să dea petreceri la castel aproape în fiecare noapte, cât stă aici. Îi place să se distreze cât mai mult și, după cum știi, genul ăsta de viață nu-mi place. Prefer să cinez aici și să mă relaxez la sfârșitul unei zile de muncă.

Dar nu se comportase deloc așa când fuseseră căsătoriți, cel puțin nu în ultimele luni. Întotdeauna își luase de lucru acasă sau stătuse la birou până târziu. Roz îl privi cum servea salata.

– Și presupun că te aștepți ca și eu să gătesc din când în când? sugeră ea ironic.

– N-aștept nimic de la tine, Roz, nimic în afara talentelor tale de traducătoare. Aici există un personal care are menirea să aibă grijă de toate necesitățile noastre. Am pregătit eu masa în seara asta pentru că personalul are liber azi și, în plus, am considerat că cel mai bine ar fi ca, în prima seară pe care ne-o petrecem împreună, să nu fim întrerupți.

– De ce?

Se răzgândise? Voia să divorțeze, până la urmă?

– Pentru că vreau să-ți spun cam la ce se referă munca noastră aici.

– Bineînțeles, murmură Roz.

Ea își înclină capul și își fixă privirea asupra mormanului de salată cu care Edouard îi umpluse farfuria. Muncă, doar pentru asta veniseră aici. Încet, începu să mănânce.

– Te-am auzit plângând, spuse Edouard după o vreme.

Roz puse furculița jos și întinse mâna după paharul cu vin. Îl privi cu interes. Vocea lui sunase de parcă i-ar fi păsat, dar era imposibil așa ceva.

– Cred că te înșeli. N-am mai plâns de multă vreme.

– Azi ai plâns. Nu m-am înșelat. Sunt obișnuit cu astfel de manifestări, îți mai aduci aminte? Mi se rupea inima când te auzeam plângând după ce ne certam.

Roz nu spuse nimic și continuă să mănânce, deși înghițea cu noduri.

– Așadar, de ce-ai plâns? insistă el. Dacă îți este de nesuportat să lucrezi cu mine, pot aranja să ne vedem cât mai puțin, deși asta ar adăuga o tensiune în plus.

Deci asta voia, să lucreze separat, în așa fel încât să-și poată vedea mai departe de aventura lui sordidă fără ca ea să știe.

– Suntem amândoi profesioniști și destul de maturi, ca să putem lucra împreună, Edouard. Vreau să terminăm cât mai repede cu putință.

El îi mai turnă puțin vin.

– Cât de bine îl cunoști pe acest Pierre Brissant? întrebă ea.

Roz fu ușor mirată când văzu degetele lui albindu-se, strângând puternic sticla de vin când o puse pe masă.

– De ce întrebi?

Ea se rezemă de spătar, ținând cu ambele mâini paharul de vin și privindu-l, fiindcă ceva o avertiza să nu rateze nici una din expresiile lui.

– Aș vrea să cunosc situația înainte de a începe să lucrăm. Am impresia că-ți este mai mult prieten decât client.

– De ce crezi asta?

Roz simți că întrebarea sunase un pic îngrijorată.

– Faptul că ne bucurăm de ospitalitatea lui. Practic, ne-a întins covorul roșu. Condiții excelente, propriul nostru per-

sonal, iar tu pari a cunoaște foarte bine locul. I-ai dat un ordin menajerei, ceea ce mă face să cred că ești foarte bine cunoscut. De când ești aici?

– De când am plecat de la tine, din Provence.

– Deci, povestește-mi despre el și cu ce se ocupă.

Edouard o studie cu atenție peste masă înainte de a-i răspunde.

– Cred că asta mai poate aștepta până mâine, spuse el în cele din urmă. Probabil că ești obosită. Aerul de munte este diferit aici, în Corsica. Vrei cafea?

Roz clătină din cap.

– Nu, mulțumesc.

Îi va fi suficient de greu să adoarmă în seara asta și fără influxul de cafeină. Avea impresia că el voia să pună capăt zilei și să scape de ea, ca să se întoarcă la iubita lui. Dar unde era acum? O irita că nu știa mai multe, deși nu voia să recunoască. Femeia dispăruse. Louisa era în zonă? Era și ea oaspete?

– Are familie? întrebă ea.

Poate că frumoasa roșcată era sora sau fiica lui Pierre...

Spre surprinderea ei, Edouard se ridică brusc și rosti la fel de brusc:

– Nu, nu are. Acum te rog să mă scuzi, mai am ceva de lucru...

– Sunt sigură că ai! murmură ea, fără să vrea.

El o privi complet surprins.

– Și acum ce s-a mai întâmplat?

– Oh, iartă-mă că a sunat atât de neoriginal – zise ea pe un ton sarcastic – dar tu ce dracu' crezi?

Ochii lui străluciră metalic.

– N-am idee la ce te referi...

– Oh, ba da! exclamă Roz. Și te disprețuiesc și mai mult pentru că încerci să pari atât de nevinovat, având în vedere tot ceea ce faci...

– Ce dracu' te-a apucat?

Înconjură masa și o prinse cu putere de brațe.

– Dumnezeu știe că eram sigur că nu ne va fi ușor, dar de acum chiar exagerată. Ești aici abia de câteva ore și deja îmi faci viața un calvar...

– Și ți-o voi face și mai rea până vom termina lucrul!

Încercă să se elibereze din strânsoare, dar degetele lui o strânseră și mai tare.

– N-am vrut să vin aici, dar pentru un moment am lăsat garda jos și am acceptat pentru că... pentru că...

– De ce, Roz? Poate pentru că ai sperat că mă convingi să divorțăm?

– Nu, la naiba! Nu din cauza asta, ci...

– Deci nu vrei să divorțezi! Atunci ce vrei? o întrebă el furios. Să înțeleg c-ai acceptat, ca să mă pedepsești sau ceva asemănător? Ai venit ca să fii cât mai dificilă și imposibilă, ca atunci când eram căsătoriți?

Deodată ea reuși să-și elibereze mâna și primul impuls a fost să-l lovească peste față. Nu pentru ce sugerase, ci pentru acea frumoasă roșcată care, acum, era pentru el ceea ce ea nu va mai putea fi niciodată. Iubita lui, amanta lui, femeia care primea toată afecțiunea lui, o corsicană care-i va oferi tot ceea ce ea nu putuse să-i dea. Oh, Doamne, cât îl ura!

El îi prinse mâna și i-o imobiliză.

– Asta-i ceva nou, zise el lângă obrazul ei. Violență. Încă nu ajunseserăm la stadiul ăsta.

– Pentru că încă nu mă provocaseși îndeajuns, Edouard, șopti ea, înfuriată.

– Dar acum am reușit și sunt curios să știu de ce. Să fie oare pentru că nu te vreau în patul meu în noaptea asta?

Ochii ei se măriră.

– Nu fi ridicol!

– Chiar este atât de ridicol? Sexul n-a fost o problemă...

– Și nici acum nu este, pentru tine, nu-i așa? strigă ea. Nu... nu vrei să divorțăm... și... și de ce ai vrea când... când...?

Vocea i se frânse într-un suspin. Nici măcar nu putea să rostească ceea ce văzuse că făcea el cu roșcata aceea, în grădină. O durea, o durea îngrozitor. Și, indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea încă îl mai iubea.

– Dă-mi drumul! țipă ea, aproape izbucnind în plâns.

– Aș vrea să pot, șopti el și deodată o sărută cu pasiune.

Atunci ea știu că suferința abia acum începea. Crezuse că suferise destul până acum, dar în ce-l privea pe Edouard De Vine, niciodată nu va fi suficient.

Capitolul 4

Roz se încordă, încercând să nu cedeze emoțional. Ar fi fost un dezastru.

Suportă sărutul dur – care exprima mai degrabă răzbunare, decât afecțiune. Asta o și ajutase să nu cedeze nervos. Dacă sărutul ar fi fost cum era odinioară, la începutul relației lor, atunci ar fi dat serios de belea.

După aceea, când sărutul se îmblânzi, pericolul crescu. Nu o mai ținea imobilizată, fiindcă ea oricum nu încerca să scape. Nici nu i se supunea, dar nu se putea împiedica să nu i se topească în brațe. Lăsă parfumul, parfumul lui Edouard, să-i invadeze simțurile până când își dori să i se abandoneze în brațe.

Dorul de el o învălui, stimulându-i emoțiile până strigă în sinea ei după tot ce pierduse. Încă îl mai iubea, încă îl mai dorea, iar când acceptase să vină aici, poate sperase... Dar nu, nu trebuia să cedeze. Trebuia să fie tare.

– Nu...

Atât reuși să spună când buzele lui îi abandonară gura și porniră pe linia gâtului, iar mâinile îi cuprinseră talia.

Nu o măgulea faptul că încă mai avea puterea de a-l stimula sexual. Aceeași putere o mai avea și altcineva, o altă femeie cu care-l văzuse mai devreme.

– Nu! strigă ea din nou, de această dată cu mai multă hotărâre.

Se smulse din îmbrățișarea lui, iar el o eliberă atât de ușor, încât Roz știu că se juca, de fapt, cu ea. În definitiv, va putea fi satisfăcut mai târziu, de iubita lui...

– Nu mai face asta, Edouard, îl rugă ea pe un ton îngroșat.

Își ridică mâna să șteargă acel sărut de pe buze, dar el îi prinse mâna și o opri, ștergându-i-le el cu degetul mare.

– N-am să mai fac, zise el încet. Decât dacă ai să mă provoci din nou și atunci eu nu voi mai fi răspunzător. Nu te mai purta așa, Roz, pentru că mă va dezgusta mai mult ca pe tine. Acum du-te la culcare și mâine dimineață vom începe de la zero și vom uita că amândoi încă mai avem capacitatea de a ne excita reciproc.

Ea nu-i răspunse pentru că nu găsi nimic de zis. Dorința de a-l răni îi trecuse. El părea capabil s-o rănească mult mai mult. Se întoarse și, fără nici un cuvânt, plecă spre căsuța ei.

După ce închise ușa, rămase multă vreme rezemată cu spatele de ea, lăsând durerea să treacă, așteptând să se liniștească și după aceea să adoarmă.

*

* *

Roz se opri la umbra unui măslin și o privi pe roșcata subțire cum străbătea înot lungimea piscinei. Sperase ca, dimineața devreme, înainte ca ceilalți să se trezească, să găsească piscina liberă și să înoate un pic, dar femeia i-o luase înainte. Se întoarse, ascunzându-se în umbră, sperând să nu fie văzută și Edouard să nu i se alăture iubitei, pentru că, dacă i-ar fi văzut din nou, inima i s-ar frânge.

Lucra aici? Făcea parte din familia Brissant? Părea să se simtă ca acasă. Poate că era o secretară, secretara lui Brissant? Trebuia oare să lucreze cu ea?

Se întoarse în căsuță și se strădui să-și pregătească micul dejun. Putea face față situației, însă va avea nevoie de un pic mai multă voință și de o gândire modernă. De ce nu era posibil ca soția părăsită și amanta unui bărbat să se întâlnească și chiar să devină prietene? Foarte puțin probabil, dacă soția părăsită era ea însăși!

Căsuța avea o mică bucătărie, iar frigiderul era plin. Încălzi în cuptorul cu microunde un croissant, își pregăti o cafea și le așeză pe măsuța din curte.

Roz se întrebă ce vor crede ceilalți locatari despre faptul că doamna și domnul De Vine locuiau separat. Edouard îi spusese lui Brissant că sunt despărțiți? Se părea că da, altfel Edouard ar fi insistat să ocupe amândoi aceeași căsuță. Era numai vina Magdei care-i sugerase că Edouard dorea să se împace cu ea, semănându-i astfel speranța în inimă.

– Mda, întotdeauna ți-a plăcut să te trezești devreme, remarcă Edouard, apropiindu-se.

Venea dinspre piscină. Roz îl privi din cap până-n picioare.

– Ai înotat? îl întrebă ea pe un ton oarecum sarcastic.

Cum de nu dăduse peste el, n-avea idee.

– Nu, am alergat pe plajă. Sunt niște scări care duc la o plajă îngustă, dar fii atentă – scările sunt abrupte și inegale. Dacă aluneci, riști să te accidentezi foarte grav.

El se așeză la masa ei, iar Roz îl privi cu răceală.

– Îți mulțumesc pentru avertisment. Voi avea grijă să nu fii în spatele meu când le voi coborî.

– De ce ești atât de nesuferită, în dimineața asta, Roz? Știi bine că nu ți-aș face nici cel mai mic rău.

Menajera aduse o ceașcă de cafea pentru el, iar Edouard o rugă să revină mai târziu și să facă curat în cele două căsuțe. După ce plecă menajera, Roz replică:

– Răul poate fi provocat în mai multe feluri, nu numai fizic, Edouard.

– Ce vrei să spui prin asta? o întrebă el, rezemându-se de spătarul scaunului ca să-și bea cafeaua. Te referi cumva la tortura psihică?

– Poate, murmură ea, hotărâtă să nu mai continue discuția. Deci, ce program avem azi? îl întrebă.

Cu cât începeau mai repede lucrul, cu atât mai repede își va găsi ceva cu care să-și ocupe mintea, în loc să se gândească la el și iubita lui.

– Vom lucra în biroul din castel în fiecare dimineață, vom lua o pauză de masă la prânz, urmată apoi de siestă, și vom mai lucra, după aceea, câteva ore înainte de cină, îi spuse el.

– Toți vom lucra în birou?

El o privi lung.

– Tu și cu mine. Pierre nu prea va sta pe aici. De fapt, ar fi posibil nici să nu-l întâlnești.

Roz nu se putu abține să nu inspire adânc, când află asta. Se așteptase să lucreze cu amândoi.

– În acest caz – zise ea – nu văd de ce-am lucra și noi împreună. Pot lucra și aici, în căsuță. Aș prefera această variantă...

– Pentru că vrei să mă vezi cât mai rar posibil...? o întrebă el, strălucindu-i enervarea în ochi.

– În parte, încuviință ea încet, ușor uimită de cât de repede se supăra el în ultima vreme. Dar știi că-mi place să fiu singură când lucrez...

– Imposibil! exclamă el, ridicându-se brusc în picioare. Din acel birou nu va ieși nici o hârtie. Și acum, dacă ești gata, îți sugerez să ne apucăm de treabă.

Roz se ridică repede de pe scaun.

– Sigur, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine, zise ea scurt.

– De acord cu tine, spuse el simplu.

Porniră, tăcuți, spre castel, Edouard conducând-o, mergând la câțiva pași în fața ei. Ei îi era deja cald când sfârșiseră de urcat numeroasele terase și ajunseseră la clădirea principală. Nu se vedea nimeni în jur, nu se zărea nici măcar un membru al personalului, ca și cum ar fi fost singuri.

Interiorul castelului era așa cum își imaginase Roz: impresionant. Totul arăta cât de bogat era Pierre Brissant. Biroul se afla în aripa din față a clădirii, cu vedere spre grădina și spre balustrada de care se sprijinise ea când venise și auzise râsul de lângă piscină. Se apropie de fereastra înaltă care se deschidea spre terasă și dădu draperia la o parte.

– Lasă ușile închise, ordonă Edouard.

Roz se întoarse spre el.

– Nu le deschideam, voiam doar să mă uit pe fereastră, dar un pic de aer proaspăt n-ar strica.

Edouard traversă camera și deschise puțin una dintre ușile dinspre terasă.

– Ai dreptate, e foarte cald aici. O să lucrezi lângă fereastră. Îți reamintesc despre confidențialitatea și necesitatea de a păstra secretul acestei afaceri, începu el, însă se opri când Roz oftă, ușor nerăbdătoare.

– Am semnat deja contractul, Edouard. Discreția mea este garantată.

– Da... da, știu, murmură el, trecându-și o mână prin păr.

Roz cunoștea acest gest și știa că era provocat de stres. Nu voia să i-l accentueze începând și ea cu întrebările. Va afla curând ce presupunea munca lor și se rugă să nu fie nimic suspect. Oftă pentru sine și se așeză la biroul din dreptul ferestrei. În loc să aibă mintea ocupată cu gândurile la roșcată, la Edouard și la motivul pentru care acesta încerca s-o pedepsească, ar fi fost mai bine să încerce să descopere ce se petrecea aici, la Château de Floris. Pierre Brissant, deși era extrem de bogat și își permitea o viață luxoasă, plină de distracții, își ignorase afacerile, iar situația lui financiară devenise tulbure. Ei bine, curând va afla ce fel de om este. Poți să-ți dai seama de caracterul unui om din afacerile lui financiare.

Edouard trânti pe masa ei un teanc imens de dosare.

– Uită-te prin astea. Sunt vechi de cinci ani, dar te vor ajuta să-ți faci o impresie despre ce aștept de la tine.

Roz le privi, apoi se uită la Edouard.

– Toate astea n-ar trebui să fie într-un calculator?

El clătină din cap.

– Așa va fi, după ce-am să fac ordine în ele. Până atunci vom lucra după vechiul stil.

La prânz Roz deja își simțea capul învârtindu-se. Era prea târziu ca să se apuce acum de tradus, dar măcar știa la ce să se aștepte și nu-i prea făcea plăcere. Edouard voia fiecare act tradus din germană în franceză și engleză, și invers. Erau atât de multe, încât Roz își spuse că nici o armată de traducători n-ar putea termina lucrul într-o lună.

De fiecare dată când arunca o privire spre el, îi vedea încordarea de pe chip. Acum soarele bătea în cameră și era extrem de cald.

– E insuportabil! pufni Roz exasperată. Se ridică și deschise larg ferestrele.

– Să văd dacă găsesc vreun aparat de aer condiționat portabil, sugeră Edouard.

– Când se servește masa? îl întrebă Roz când ajunse la ușă.

Avea nevoie de o pauză și un pic de aer curat. Edouard se opri, se uită la ceas și spuse scurt:

– Acum. Întoarce-te aici la ora patru.

Și cu asta trânti ușa în urma lui. Roz se rezemă de spătarul scaunului și își cuprinse capul în mâini. Era extenuată și presupuse că și Edouard era. El avea rolul să-i sorteze toată această rețea financiară de investiții și acțiuni, să pună ordine în ea și apoi Roz s-o traducă. Era enorm de lucru. Acum putea să-și facă o idee despre ce însemna munca lui Edouard.

În timp ce se întorcea încet la căsuța ei, își spuse că, pentru cât era de bogat, Brissant nu era tocmai deștept, iar Edouard știa acest lucru. Oftaturile exasperate care se auzeau la fiecare câteva minute, în celălalt capăt al camerei, o deranjaseră. Edouard avea foarte mare succes și își putea alege clienții, așa că nu înțelegea de ce acceptase această afacere. Poate că, atunci când acceptase, nu știuse ce presupunea acest contract.

Nu-i treaba mea, își spuse ea, mâncând un bol de salată pe care menajera i-l lăsase în frigider. Mai târziu se schimbă și-și puse un costum de baie și, luându-și un prosop cu ea, merse să descopere plaja. Nu se vedea nici picior de Edouard sau de altcineva. Se întrebă dacă nu cumva mânca împreună cu roșcata, lângă piscină, dar imediat își alungă acest gând.

Roz înotă în valurile puternice ale mării până începură s-o doară mușchii. Asta o ajută să-și mai elibereze mintea. Se întinse apoi pe prosop, la soare. Era gata să aţipească, când auzi din nou râsul fetei. Tot corpul i se crispă și își mușcă buzele, refuzând să deschidă ochii. Râsul se auzise destul de departe și nu-i era teamă că Edouard o va aduce pe plajă. Tipa nu părea genul de femeie care să stea pe plajă, ci mai degrabă pe marginea unei piscine cu un cocteil în mână.

– Niciodată să n-adormi la soare, îi șopti o voce blândă la ureche, un pic mai târziu.

Roz nu deschise ochii, se rostogoli doar pe burtă și-și sprijini capul pe brațe.

– Pleacă. Nu-i încă patru, murmură ea.

Clipi când deschise ochii și îl văzu alături de ea, privind marea. Nu-l simțise când venise și se așezase lângă ea. Părea extenuat și încordat.

Roz se ridică în capul oaselor.

– Am impresia că suntem singuri pe aici, comentă ea în cele din urmă.

– Nimeni nu prea folosește plaja.

– Nu mă refeream numai la plajă, ci la întreaga proprietate. Până acum n-am văzut decât o menajeră. Cum de știi că nimeni nu folosește plaja?

El se întoarse și o privi de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

Roz insistă.

– Vorbești de parcă ai mai fi fost pe aici.

Ochii lui scăpărară, furioși.

– Știi bine că am stat aici de când am plecat din Provence. Ce faci acum, mă interoghezi? izbucni el.

Roz îl privi indignată.

– Nu, deloc, dar de ce te răstești la mine? Am spus doar că n-am mai văzut pe nimeni pe aici, în afara menajerei și...

– Ești aici să muncești, nu să-ți faci prieteni...

– Păcat că tu nu respecți această regulă, izbucni ea înainte să se poată abține.

Își scutură violent prosopul de nisip.

– Ar fi bine să ne întoarcem! zise ea furioasă.

O ajunse din urmă în dreptul scării, dar fiind prea îngustă, o așteptă pe ea să pornească înainte.

– Știi, n-am crezut că va fi atât de rău, comentă el în spatele ei, când se aflau pe la jumătatea scării.

– Poftim? întrebă ea.

– Să sărim tot timpul unul la gâtul celuilalt.

– Nu s-a schimbat nimic, replică Roz.

– Credeam că s-a schimbat. Sperasem ca amărăciunea și supărarea să se fi risipit.

Roz se opri și se întoarse spre el. Amândoi se aflau cam la același nivel, el fiind cu o treaptă mai jos. Ea își simți durerea și probabil că și el o simțise.

– La ce te așteptai, Edouard? îl întrebă, disperată. Te așteptai să rămânem prieteni după tot ce s-a întâmplat între noi?

Este un idealism pe care nu-l întâlnești în realitate. Nu poți iubi cum ne-am iubit noi și apoi să rămânem doar prieteni.

– Și atunci preferi ura și dușmănia?

– Nu este vorba despre ce prefer, ci ceea ce primesc. Amintește-ți că eu n-am vrut să vin aici. Tu m-ai căutat, iar eu am acceptat oferta ta pentru că m-ai convins că este imperativ s-o fac.

– Este imperativ, atât pentru mine, cât și pentru tine...

– Doar pentru că vrei să mă pedepsești!

Ochii lui redeveniră aspri și amenințători, iar buzele i se crispară într-o linie agresivă.

– Cine pe cine pedepsește este cam greu să ne dăm acum seama, Roz. Nu numai c-ai devenit și mai răutăcioasă decât erai, dar ai transformat asta într-o artă cultivată cu rafinament.

– Mda, mă întreb de unde-am învățat! Orice elev trebuie să aibă un profesor, iar tu ai fost profesorul meu!

Se întoarse și vru să urce în fugă restul treptelor, dar se împiedică și încercă să se prindă de balustrada de lemn. Edouard întinse mâinile s-o prindă, dar în cădere, ea îl împinse și, în următoarea secundă, Roz îl văzu, speriată, cum se dezechilibrează și încearcă să se apuce de balustradă, dar rată. Ea îl prinse de mână, apoi de braț, după care își înfășură brațele în jurul gâtului lui, încercând să-l protejeze, în timp ce se rostogoleau împreună pe scări, prăbușindu-se unul peste altul pe suprafața plană a stâncii.

Rămaseră acolo, jos, îmbrățișați, încercând să-și recapete răsuflarea. El o ținea atât de strâns în brațe, încât ea abia mai putea respira.

Edouard reuși primul să vorbească.

– Nu știu dac-ai fi avut nevoie de un profesor care să te învețe cum să fii o ticăloasă, dar ești sigură că n-ai luat lecții despre cum să-ți omori soțul?Roz își îngropă fața în gâtul lui.

– Oh, Doamne, nici măcar să nu glumești cu așa ceva! murmură ea.

Aproape că-l omorâse; își dădu seama că ăsta ar fi fost cel mai cumplit lucru din viața ei. Nu mai era al ei, dar gândul că el n-ar mai exista... Înghiți cu dificultate și încercă să se adune. Exagera.

– Te simți bine? încercă ea prudentă, privindu-l.

– Dar tu?

El îi zâmbi, și ridică o mână să-i dea la o parte părul de pe frunte. Privirea lui devenise brusc blândă și luminoasă, iar inima ei se strânse, când își aminti acea privire și ceea ce urma de obicei.

– Oh, la naiba, sângerezi! strigă ea speriată.

Îi dădu la o parte părul de frunte, dezvăluind o tăietură adâncă. Era numai vina ei.

– Edouard, poți merge? îl întrebă, ridicându-se clătinat în picioare.

– Roz, n-am nimic, îi răspunse el, și încercă să-i demonstreze acest lucru, ridicându-se în picioare.

Dar demonstrația nu-i reuși. Din cauză că se ridicase prea brusc, se clătină ametit și trebui să se sprijine de stâncă.

– Ia-o-ncet, îl avertiză ea. Stai jos, mă duc după ajutor.

El râse și își pipăi rana.

– Fii serioasă, nu-i decât o zgârietură.

– Lasă-mă să te ajut...

– Roz, n-am nimic, insistă el, iritat.

– Măcar lasă-mă să-ți curăț rana.

– Măcar, bombăni el resemnat, pornind din nou să urce scările împreună. Este o trusă de prim ajutor în baie, îi spuse el, când ajunseră la cabana lui.

– Încearcă să te întinzi pe pat, zise Roz și se grăbi spre baie.

Se opri în baia micuță și privi în jur. Cu mâinile tremurând, deschise trusa de prim ajutor și luă dezinfectantul și pansamentele.

– Ai baftă; n-ai nevoie de copci, spuse ea după ce-i curăță tăietura.

El stătea pe marginea patului, în timp ce ea îl pansa. Edouard ridică mâinile și-i cuprinse talia. Roz simți cum îi crește tensiunea și știu că este în pericol. Era tot în costumul de baie și știa că el ar putea s-o trântească cu ușurință pe pat. Dar știa, de asemenea, că n-o va face pentru că n-avea nevoie. Nevoile îi erau satisfăcute de altcineva.

– Cum aș putea fi norocos, când tu ai încercat să mă omori? o tachină el.

Ea își puse mâinile pe umerii lui. Avea aceeași cămașă, transpirată, pe care o purtase încă de dimineață. Dacă ar mai fi fost căsătoriți – în adevăratul sens al cuvântului – i-ar fi scos cămașa și i-ar fi masat umerii, cum făcea de fiecare dată când el se întorcea după o zi obositoare, iar ea îl aștepta acasă.

Oh, dac-ar fi putut da timpul înapoi, ar fi fost acasă de fiecare dată când el s-ar fi întors de la serviciu. Greșise atât de mult și fusese nevoie de o tragedie ca să-și poată vedea greșelile.

– A fost un accident. N-am vrut să te împing pe scări, se scuză ea cu voce slabă.

El nu păru convins.

– Spune asta în fața unui complet de judecată.

Roz zâmbi.

– Indiferent ce s-a întâmplat între noi, Edouard, nu-ți doresc moartea.

– Știu, șopti el. Am văzut asta în ochii tăi și am simțit-o în brațele tale. Am văzut și am simțit chiar mai mult decât atât, chérie.

Roz roși. Încercă să se depărteze de el, dar asta ar fi demonstrat mai mult.

– Te-ai lovit serios la cap. Cine știe ce gânduri ți s-or mai fi ivit în minte?

– Într-adevăr, m-am lovit – spuse el hotărât – dar acum sunt în toate mințile.

Înainte de a-și da seama, se trezi pe pat lângă el, apoi Edouard o imobiliză cu greutatea lui, împiedicând-o să se lupte.

– Nu-mi place să mă cert cu tine, Roz. Nu mi-a plăcut când eram împreună, nu-mi place nici acum. Nu știu ce se va întâmpla mai departe, în timpul pe care-l vom petrece împreună, dar știu că încă te mai doresc.

Gura lui se apropie de a ei, iar Roz nu fu suficient de rapidă ca să se ferească. Buzele lui i le striviră pe ale ei cu o pasiune pe care n-o mai simțiseră de multă vreme.

Cu o mișcare ușoară, el îi dădu jos o bretea a costumului de baie și imediat îi prinse sânul în palmă; urmă o explozie a simțurilor ei. Întregul corp i se arcui și scoase un strigăt animalic de frustrare.

– Așadar, încă te mai pot excita, șopti el cunoscător. Nu-mi imaginez cum ai avut curajul să mă părăsești, continuă el cu buzele lângă obrazul ei.

O sărută din nou, ca o pedeapsă, străpungându-i parcă inima.

În cele din urmă îi eliberă gura și ea și-o folosi în singurul mod în care se putea lupta cu el – cu cuvinte dure care să-i taie pasiunea.

– N-am avut nevoie de prea mult curaj ca să abandonez o căsnicie fără dragoste, Edouard, și nu mai confunda dorința cu dragostea, zise ea pe un ton usturător, printre dinți.

Știa că-l rănea, pentru că era dovada eșecului lui, ca soț. O durea să spună asta, deoarece căsnicia lor nu fusese lipsită de dragoste la început, iar în cazul ei, nici acum nu era. El se plictisise de ea, el o abandonase.

– Nu le-am confundat niciodată, chérie. Nici acum nu le confund. Știu exact care-i diferența.

O sărută din nou și, de această dată, buzele lui erau pline de hotărâre și dorință, cum îi era și corpul. Roz îl dorea pe acest bărbat care încă mai era soțul ei, dar nu așa, nu ca pe o pedeapsă. Simțea cum o părăsea puterea, rezistența îi scădea, fiind aproape să-i cedeze. Nici măcar gândul la o anumită roșcată n-o mai putea ajuta să i se opună și se disprețui pentru asta, se urî pentru propria-i slăbiciune.

Apoi deodată corpul i se umplu de căldură, simți groaza și panica asaltând-o pe măsură ce un suspin îi urcă din piept până-n cap, unde-i provocă o durere insuportabilă. Era vag conștientă, când el o strânse mai tare la piept și când începu s-o sărute ușor și să-i șoptească vorbe liniștitoare. Se agăță de el și începu să plângă. Nu mai putea face nimic să oprească lacrimile.

Capitolul 5

Probabil că Roz adormise, deoarece, când se trezise, era încă în patul lui, singură și învelită cu un cearșaf subțire. Se simțea sleită de puteri, iar capul o durea de parcă ar fi suferit o comoție.

Mai rămase întinsă câteva minute, adunându-se și amintindu-și cât de profund suspinase și plânsese în brațele lui. Fusese una din cele mai mari temeri ale ei – că-i va dezvălui sentimentele și se va dezintegra în brațele lui. Și exact de ce se temuse, se întâmplase, plânsese după copilul ei la fel cum plânsese și la spital.

Îi veni o aromă de cafea și se ridică încet, fiind încă ametită. Din fericire, era încă în costumul de baie, dar îi era cald și voia cu disperare să scape de el și să facă un duș rece.

Deodată Edouard apăru în pragul ușii.

– Ai chef să mai muncești în această după-amiază?

Ea se ridică din pat, acum fiind complet refăcută.

– Doar pentru asta suntem aici, nu? spuse pe un ton atent, în defensivă.

– Încetează, Roz. Nu-i cazul să-mi tot arunci în față acest argument.

Ea oftă și se apropie de el.

– Un obicei din trecutul nostru scurt, răspunse, dorind să treacă pe lângă el și să iasă din cameră.

Însă el o prinse de încheietura mâinii.

– Am pregătit niște cafea. Îmbracă-te cu ceva mai confortabil și hai să vorbim.

Privirile li se întâlniră pentru o secundă, după care ea acceptă, lăsându-și privirea să-i alunece din ochii lui, și porni spre propria căsuță. Era cea mai bună sugestie din câte auzise de când sosise. Nu mai aveau de salvat căsnicia, dar dacă voiau să lucreze împreună într-o atmosferă relaxată, trebuiau să găsească o soluție. Nu puteau continua așa, fiecare căutând să câștige puncte în jocul răzbunării.

Roz făcu un duș și se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de stofă și o bluză comodă, apoi se întoarse în curtea lui.

– Nu putem să ne comportăm măcar civilizat? întrebă ea. Suntem aici ca să muncim, nu să dăm vina unul pe celălalt pentru eșecul mariajului nostru. De ce n-am putea să separăm cele două probleme? În definitiv, suntem doi adulți, dar ne comportăm ca doi copii.

– Vorbește în numele tău, Roz; tu ești cea care se joacă.

– Iar jocurile tale de-a răzbunarea sunt mai sofisticate, replică ea, așezându-se și acceptând ceașca de cafea pe care i-o întinsese el.

– Nu există nici un astfel de joc. N-am făcut niciodată așa ceva, indiferent ce-ți spune imaginația ta debordantă.

– Imaginația mea debordantă nu le-a inventat nici pe Louisa Haria și nici pe roșcata corsicană pe care am văzut-o învârtindu-se pe aici de parcă ar fi la ea acasă.

Vocea îi era rece și dură, fiind incapabilă să-și ascundă veninul din ton. Nu intenționase să aducă vorba despre tipă. Ar fi fost mai bine să ignore existența ei, dar unele lucruri erau imposibile.

Chipul lui se întunecă și apoi se lumină, când își dădu seama despre cine era vorba. Pe buze i se întinse un zâmbet leneș.

– Așadar, crezi că mă răzbun pe tine cu ajutorul ei, nu?

– Nu m-ar mira. De data asta se strădui să vorbească detașat. Totuși există o oarecare diferență între ele. Louisa are păr negru, iar această țărancă - roșcat. Ai gusturi variate, în ce privește femeile.

El zâmbi și clătină din cap.

– Ah, da, Louisa avea părul negru ca tăciunele, exact ca al tău. Intenționat am ales-o pe ea, pentru ca, în perioada cât am fost căsătoriți, părul ei să nu se observe pe haina mea. Acum am o roșcată pentru că nu mai are nici o importanță...

– Foarte amuzant, bombăni Roz, sarcastică.

– Cine-i amuzant? o întrebă el, și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

Roz îi susținu privirea câteva secunde, apoi își plecă ochii și-și masă fruntea. Nu-l mai cunoștea, nu știa dacă își bătea joc de ea sau nu. Dar nu negase că i-ar fi fost infidel. Așadar, Louisa îi fusese amantă înainte, iar roșcata îi era acum. Începu s-o doară capul. De când Edouard se întorsese în viața ei, era incapabilă să gândească rațional.

Se aplecă și puse ceașca pe masă. Schimbă subiectul, pentru că nu voia să vorbească despre el și viața lui amoroasă.

– Acum cred tot ce mi-ai spus în legătură cu această afacere. Am văzut ce volum de muncă implică și știu că sunt singura capabilă de așa ceva...

El râse ușor.

– Câtă modestie!

– Îmi cunosc valoarea, Edouard.

El încuviință, iar ea continuă:

– Nu munca este problema, ci relația noastră. Ceea ce s-a întâmplat mai devreme, n-ar fi trebuit să se întâmple și...

– A fost doar încălzirea, o întrerupse el. Am anticipat deja asta și am acceptat – deși nu prea voiam – că, la un moment dat, în timpul ședерii noastre aici, vom face dragoste. Aș prefera ca așa ceva să nu se întâmple, dar dominația corpului asupra minții este ceva la care chiar și cei mai puternici cedează. Întreabă orice politician. Încă n-am făcut dragoste, dar vom face.

Roz făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Situația devenea din ce în ce mai rea. Amanta lui era aici, dar asta nu-l împiedica să se culce și cu fosta soție!

– Oh, aș putea să-ți arunc o sumedenie de clișee, Edouard – e nevoie de doi pentru o relație, și așa mai departe – dar tu mi-ai răspunde că suntem încă soț și soție.

– Faptul că suntem soț și soție nu prea are nici o legătură, zise el pe un ton aspru. Ce are însă legătură, este faptul că anul pe care l-am petrecut despărțiți n-a schimbat nimic în relația noastră. Tensiunea sexuală dintre noi există încă și acest gen de compatibilitate nu se întâlnește la tot pasul.

– Vorbești din experiență, nu? îl întrebă Roz, ridicându-se în picioare să-l înfrunte, roșie de furie.

Sări și el în picioare, cu privirea îngustată, făcându-i inima lui Roz să bată și mai puternic.

– După opinia ta, da, și sunt sigur că tu consideri că acest comportament este modul corsican de viață: soții și amante...

– O soție și o amantă este mai mult decât suficient, zise ea, sfidătoare. Nu poți face față nici uneia! Nu ești destul de bărbat pentru asta, corsican sau nu!

Roz nu-și putu imagina că ar putea fi vreodată atât de furios. Știa că insulta îl atinsese în punctul cel mai sensibil. O lovitură atât în orgoliul lui de corsican, cât și în ceea ce privește bărbăția sa.

– Să nu mă mai insulți niciodată, sau îți voi demonstra într-un mod pe care-l vei regreta amarnic de ce-i în stare sângele corsican și bărbăția mea, murmură el, furia din glas accentuând tăria cuvintelor. Ești încă soția mea și nu uita asta.

– Nu, nu voi mai repeta insulta, pentru că este suficient o singură dată! strigă Roz cu amărăciune, hotărâtă să nu se dea bătută. Și nu te mai preface că mă consideri încă soția ta, Edouard...

– Dar ești soția mea. Este un fapt cât se poate de adevărat și cu cât îl vei accepta mai repede, cu atât mai bine! rosti el printre dinți.

– Și presupun că, cu cât voi admite mai repede presupunerile tale că vom face dragoste cât vom sta aici, cu atât mai ușoară va fi viața pentru toți? replică ea. Mai gândește-te, Edouard. Am fost cândva iubiți, dar asta a fost demult.

– Mai mult decât iubiți, Roz. Am avut o viață împreună, ca soț și soție, până când tu ai hotărât să-i pui capăt.

Deodată el își puse palmele pe masă și se aplecă amenințător spre ea, privind-o furios.

– Ai lăsat în urmă niște treburi nerezolvate, draga mea soție. Un pat rece, un șifonier gol. Când m-am întors acasă, părea că nici măcar n-avuseserăm o viață împreună.

– N-ai venit acasă în acea seară, șopti ea răgușit. Ce... ce era să cred – c-ai plecat să faci o scurtă plimbare prin parc? Nu mă lua drept o proastă!

– Și ai crezut că am o amantă?

– Amantele pot apărea sub diferite forme, începu ea cu o voce slabă.

– Oh, da, zise el ironic. La fel ca zeițele grecești, sub forma unei lebede, poate?

Roz răspunse ironic.

– Zeițe grecești sub formă de stocuri de acțiuni! Muncă, muncă, muncă, numai pentru asta trăiai! Era celălalt lucru care îți dădea satisfacții! Asta era tot o amantă!

– Era tot ce-mi mai rămăsese în lipsa unei soții care să facă ceea ce jurase să facă: să fie soție!

– Chiar nu putem cădea la pace, Edouard? izbucni Roz, dându-și la o parte părul de pe frunte. Același refren, doar alt decor. Munca ta, munca mea, datoria mea față de soț?

– Și nu ajunseserăm încă la o soluție, nu?

– Adică n-ai reușit să mă convingi să renunț la cariera mea și să devin ceea ce se aștepta de la o soție model de tip corsican!

– Nici măcar n-am încercat, cel puțin nu la modul serios, și ar fi trebuit s-o fac; aceasta a fost greșeala mea, unica din căsnicia noastră. Restul, sunt numai invențiile tale.

Roz îl privi lung, extenuată de aceleași cuvinte și replici rostite la nesfârșit.

– Poate... poate c-am vrut să fiu convinsă să devin o soție responsabilă, recunoscu ea în sfârșit, pe un ton slab.

– Nu fi perversă, Roz, zise el, iar furia i se transformă în cinism. Nu-ți doreai nimic de acest fel.

– Nu, nu voiam nimic de acest fel, recunoscu ea într-un târziu. Iar tu atunci nu mi-ai spus exact ce vrei de la viața noastră în doi. Dar este de înțeles, dacă iei în considerare faptul că de la început n-ai fost implicat cu inima, în această relație.

– La începutul căsniciei noastre n-am avut nici o problemă, obiectă Edouard.

O privi fix, iar ea se întrebă încotro se îndreptaseră gândurile lui, fiindcă simțea că se abătuseră de la subiectul mariajului lor. Apoi el o surprinse.

– Mai devreme despre ce-a fost vorba?

– La ce te referi?

– Eram gata să facem dragoste și ți s-a întâmplat ceva ciudat.

Privirea lui devenise pătrunzătoare; cândva reușise să-i citească gândurile, dar un an de despărțire era prea mult.

Roz zâmbi, un gest de autoapărare, pentru că nu voia ca el să-și dea seama care era adevăratul motiv pentru care plânsese cu disperare pentru tot ce pierduse. Dragostea lui, căsnicia lor, copilul lor nenăscut, și din cauza acelei nenorocite de roșcate!

– Eram gata să facem dragoste? Iată ceva nou pentru mine.

– Nu fi copil, Roz. Doi adulți, ții minte? Ai început să plângi dintr-un motiv și aș vrea o explicație. Erai excitată și deodată...

– Taci, Edouard.

Simți că roșește, lucru care nu s-ar fi întâmplat cu un an în urmă, când locuiau împreună.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Până acum n-am avut niciodată vreo problemă în a discuta despre viața noastră sexuală.

– Acum situația este diferită, veni răspunsul ei.

– Deloc; suntem în continuare căsătoriți și vom rămâne totdeauna. Nu-i un motiv să ne distanțăm unul de celălalt doar pentru c-am trăit separat un an.

Roz oftă și clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Câteodată era ca un zid, solid și opac, și se întreba cum de se măritase cu el.

– Suntem căsătoriți doar în acte, Edouard, iar dacă insiști să nu divorțăm, vom rămâne așa toată viața, dar asta nu mai are importanță pentru mine. Nu intenționez să repet greșeala.

– Exact astea sunt și sentimentele mele, admise el pe un ton amical, și totuși cu o urmă de ironie în glas. O căsătorie pe viață este un motiv suficient de serios ca să-mi spui de ce ți-ai schimbat brusc starea de spirit, când eram la un pas de a face dragoste.

Cum putea fi așa de crud, s-o rănească atât de tare? Poate că făcea parte din planul lui de răzbunare? Ei bine, poate c-ar fi trebuit să-i răspundă pe măsură, dar îi era imposibil să-l rănească, pentru că n-ar fi avut efect. Ca să-l rănească, ar fi trebuit ca lui să-i pese, și nu-i păsa.

– Nu eram gata să facem dragoste, așa cum ai presupus tu...

– Ei, haide, Roz. Nu mă mai lua de fraier. Te-am ținut în brațe. Te-am simțit cât erai de dornică. Te cunosc și știu ce te excită, și mă doreai la fel de mult cum te doream și eu.

– Oh, nu!

Roz sări în picioare, foarte nervoasă. Nu va accepta așa ceva cu nici un chip. Ochii ei erau mari și furioși, scăpărând de indignare.

– Nu te-am dorit și, hai să recunoaștem, nici tu nu m-ai dorit. Asta face parte tot din tactica ta de a mă pedepsi pentru că te-am părăsit. Îndrăznesc să spun că m-ai fi avut dacă te-aș fi lăsat, pentru că aveai ocazia și pentru că știam că...

Oh, Doamne, ce tot spunea? Trebuia să scape, trebuia...

– Nu-mi place să fiu folosită și să se abuzeze de mine, Edouard, iar dacă am plâns, din această cauză am plâns, pentru că la asta ajunseserăm când încă mai eram împreună. Știu de ce m-ai adus aici și de ce... de ce este ea aici...

– Din nou teoria răzbunării cu roșcata? izbucni el.

Se ridică și el în picioare, răsturnând cafetiera și spărgând-o. Zgomotul de porțelan spart pe dalele de teracotă a fost exact ce-i trebuise ei ca să cedeze. Nu se va coborî la nivelul lui și să se certe din cauza amantei lui. La naiba cu el, chiar dacă o avea, ei nu-i păsa!

– Mă întorc la lucru, spuse ea, forțat. Și voi lucra până la noapte, pentru că vreau să-mi termin treaba cât mai repede și să mă întorc la viața mea.

– Eu sunt viața ta, Roz! spuse elcu o asemenea intensitate, încât glasul lui păru să reverbereze prin ea.

Șocată, îl privi lung, încercând să înțeleagă ce-i spusese, dar îi era imposibil, așa încât replică:

– Cândva ai fost centrul universului meu; acum ești o gaură neagră, iar unicul motiv pentru care te consideri viața mea este că ești prea mândru ca să recunoști c-ai greșit.

– Tu ai greșit, chérie, murmură el. Cea mai mare greșeală a vieții tale. Nimeni nu părăsește un De Vine ca să-și poată relua viața de la capăt. Nu mai există nimic altceva pentru tine, pentru că nu voi permite eu. ți-am dat un an de libertate, ca să te gândești la ce-ai făcut. Acum această perioadă s-a încheiat și te vei întoarce în patul meu și vei fi o soție așa cum vreau eu. Această afacere pe care ți-am propus-o n-a fost plănuită, dar mă ajută. Am promisiunea ta că vei păstra discreția în această afacere și, cu această ocazie, te am din nou lângă mine, ca soție; așa vor rămâne lucrurile. Ai înțeles?

Roz îl privi lung, îngrozită. El plănuise totul! Spusese că nu-l interesează o împăcare, când, de fapt, asta dorea. Crezuse că nimic n-o mai poate răni. El nu voia ca această căsătorie să ia sfârșit și asta numai din cauza mândriei și a aroganței. N-o iubea, nici măcar nu-i păsa de ea. Voia căsnicia înapoi, voia și amanta și voia inclusiv numele De Vine nepătat. Voia totul!

Se întoarse și nu-i răspunse, pentru că nu găsi nimic de spus. Era atât de diferit: se supăra mult mai ușor decât atunci când fuseseră împreună, și era mult mai dur. De ce mai insista să păstreze această căsătorie, când totul devenise inutil? Înțelegea că voia să se răzbune pe ea, dar chiar toată viața? Nu credea că putea să îndure.

*
* *

Roz începea să creadă că viața încetase în afara zidurilor lui Château de Floris. Nici înăuntru nu se petreceau multe lucruri. Zile în șir, atât ea, cât și Edouard au fost încarcerați înăuntru, împreună, în birou, lucrând. Dacă exista un personal numeros care să aibă grijă de castel, de căsuțe și de grădini, acesta era cu totul invizibil. Roz nu văzuse pe nimeni altcineva în afara menajerei care le servea masa. Începea să se îndoiască chiar și de existența lui Pierre Brissant, iar roșcata dispăruse într-un mod miraculos. Totul devenise ciudat, această izolare începuse s-o apese.

– Vrei să ieșim în oraș, în seara asta, să mâncăm? o întrebă Edouard într-o după-amiază târziu.

Probabil că el își dăduse seama că ea se plictisea de moarte.

– Nu, nu neapărat. Mă simt foarte bine să mănânc în căsuța mea, iar tu într-a ta.

Ridică un alt vraf de dosare pe masă și începu să le răsfoiască.

– Nu crezi că te comporți ca un copil? Fiecare pentru el?

Edouard se ridică și se apropie de ea, trecându-și nervos degetele prin păr.

– Dimpotrivă, cred că mă comport ca un adult, răspunse ea, întorcându-și privirea spre dosare. Prefer să mă gândesc la timpul pe care ni-l petrecem aici împreună ca la un contract și nimic mai mult.

– Să știi că am vorbit serios ieri. Se va întâmpla, chérie, și te amăgești singură dacă mai continui să refuzi recunoașterea acestei posibilități.

– Nu mă amăgesc, zise ea încet, susținându-i privirea și simțind din nou cum inima îi tresare.

El încă mai avea acel efect asupra ei, s-o facă să se simtă de parc-ar fi fost la prima întâlnire. Îl iubise de la început, chiar dacă păruse foarte distant.

– Tu te amăgești, Edouard. Nu mă înspăimânți.

El zâmbi ușor trist.

– Nu vreau să te înspăimânt, dar ți-ar fi de folos să te scutur un pic, Roz. Crezi că știi atât de multe și cu toate acestea știi atât de puțin. Nu știi nimic despre viața mea și chiar și mai puțin despre a ta. Viața mea nu există pentru tine și nu cred să fi existat vreodată.

– Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Ai fost viața mea, ți-am mai spus. Tocmai de aceea ne-am căsătorit: să fim împreună, să împărțim o viață împreună, fiindcă despărțiți ne-ar fi fost imposibil.

El zâmbi din nou, de această dată cinic.

– Dar dragostea și tandrețea n-au putut fi păstrate, însă sexul da; acesta n-a pălit niciodată, cu excepția cazurilor când eram amândoi epuizați fizic...

– Edouard, nu vreau să vorbesc despre asta, insistă ea.

– Te stânjenește?

– Da... da, mă stânjenește, recunoscu ea. Pentru că... pentru că nu mă mai gândesc la tine ca la un soț.

Era o afirmație dureroasă de care nici măcar nu era sigură, dar trebuia să-l oprească cumva s-o mai rănească, cu toate că încercările ei de a-l răni păreau să nu-l afecteze deloc, ci doar pe ea.

– Ei bine, eu încă te mai consider soția mea, chérie, îi șopti el la ureche, atingându-i cu buzele lobul urechii.

Roz se retrase brusc, tentația de a se sprijini de el fiind prea mare. Obosise să-i tot reziste. Dacă măcar roșcata ar fi fost prezentă. Ea-i dădea puterea să lupte, să-i reziste.

– Mi-ajunge pe ziua de azi, spuse ea aproape în șoaptă, începând să orânduiască dosarele. Când spuneai că se întoarce Pierre de la Marsilia?

– N-am spus. Dar s-ar putea în zilele următoare.

– Aș vrea să-l întâlnesc.

Sprâncenele lui Edouard se ridicară de curiozitate și se aplecă peste masă spre ea.

– De ce? Sunt atât de plictisitor?

Roz reuși să zâmbească.

– Și dacă aș privi vopseaua uscându-se, într-o plimbare prin parcul de distracții Disney, ar fi mai puțin plictisitor, în comparație cu tine, uneori, răspunse ea.

– Așadar, încă nu ți-ai pierdut simțul umorului.

Ea clătină din cap.

– Nu, dar n-am prea avut motiv să zâmbesc, de când am venit aici.

– Și crezi că Pierre Brissant ar putea fi distractiv?

Roz bătu cu palma în stiva de dosare.

– Cred că tipul este comic, zise ea, zâmbind în colțul gurii.

Edouard păru surprins și interesat, în același timp.

– Și ce te face să crezi asta?

Ea ridică din umeri.

– Situația lui financiară. Tu m-ai învățat asta. Întotdeauna spuneai că poți să-ți dai seama despre caracterul unui om după situația lui financiară și după cum își conduce afacerile.

– Și tu cum îl vezi?

– La fel ca pe tine, presupun: un fraier teribil de norocos. Ridică iar din umeri. Este un om bogat, dar a fost în pericol să piardă totul, continuă ea explicația. Din cine știe ce motiv, totul este stabil acum, dar a avut noroc. Oricine lasă astfel să-i scape printre degete averea familiei este...

– Ce te face să crezi că a jonglat cu averea familiei? o întrebă el calm.

Roz îl privi pieziș.

– Nu sunt nici oarbă, nici proastă, Edouard. Sunt mai multe semnături pe hârtiile astea, un sistem bancar centralizat, o distribuție proporțională a dividendelor. Sunt o mulțime de oameni – familia lui, presupun – care au acțiuni. Nu sunt expertă, acesta e domeniul tău, dar aș zice că, în urmă cu aproape un an, tipul a lăsat lucrurile să-i scape de sub control serios de tot.

– Ești tare isteață, dar amintește-ți că ești aici în calitate de traducătoare și nu ca să judeci oamenii, îi spuse Edouard cu o urmă de iritare care trezi suspiciunile lui Roz.

– Nu judecam pe nimeni, spuse ea ușor, întrebându-se de ce Edouard îi lua atât de mult apărarea acestui bărbat. M-ai întrebat ce cred, iar eu ți-am răspuns. Tot vreau să-l cunosc pe cel în a cărui casă stăm și înțeleg acum de ce mi-ai cerut mie să fac traducerile. Totul este extrem de confidențial și dacă există vreo afacere mai delicată...

– Mai delicată?! exclamă Edouard deodată atât de amenințător, încât Roz făcu un pas înapoi.

El se întoarse și porni spre biroul lui, masându-și fruntea. Roz rămase pe loc privind în urma lui, cu inima bătându-i puternic. Exista ceva nu tocmai legal în toate astea? De ce o pusese să semneze un contract de confidențialitate?

Încet, traversă camera spre el.

– Edouard, nu am insinuat că ați fi implicați în ceva ilegal. Dar... ei bine, n-ar fi prima oară când cel ce se ocupă de averea familiei...

– Oprește-te, Roz, ordonă el pe un ton aspru.

– Nu, nu mă opresc, ripostă Roz. Nu vreau să te văd că dai de necazuri. Dacă...

– Dacă nimic, Roz! se răsti el din nou. Mă cunoști destul de bine ca să știi că nu m-aș implica în ceva necurat, așa că nu mai face apropouri, da?

– Nu făceam nici un apropo. Cel puțin, nu în ce te privește, însă acest Pierre...

– Acest Pierre este fratele meu mai mare! o întrerupse el cu duritate.

Ea se simți de parcă fusese pocnită peste față cu un prosop ud. Sângele i se scurse de pe chip și îl privi cu ochi mari, șocată. Nici într-o mie de ani n-ar fi ghicit asta.

– Fratele tău! șopti ea cu gâtul uscat, abia reușind să formuleze cuvintele.

Umerii lui Edouard se îndreptară de parcă fusese ridicată o mare greutate de pe ei.

– Da, fratele meu, Pierre Brissant De Vine, spuse el parcă ușurat că adevărul ieșise la lumină. Și da, în afacerile la care

lucrăm este implicată averea familiei De Vine. Și din cauza inabilității din trecut a fratelui meu, aproape că s-a pierdut.

– Aproape că s-a pierdut? repetă ea șoptind, șocată.

El confirmă.

– Generații de averi acumulate aproape pierdute din cauza prostiei fratelui meu, spuse el grav. Așa încât, acum cred că înțelegi la ce tensiune am fost supus și de ce aveam nevoie de tine în această problemă.

Ea nu prea înțelegea. Nu pe de-a-ntregul. Tot ce putea gândi era cum de Edouard n-avusese încredere în ea și ținuse secretă implicarea fratelui lui. Acest gând o duru mai mult decât și-ar fi imaginat.

– Dar... dar de ce nu mi-ai spus asta mai devreme? exclamă ea. Pierre, fratele tău! Acest... acest castel... casa fratelui tău! De ce, Edouard? De ce nu mi-ai spus asta până acum? strigă ea, furioasă, și capul începu din nou să-i vâjâie din cauza acestei revelații, apoi își dădu seama, iar culoarea îi reveni în obraji, cuprinzând-o o mare tristețe.

Acestea erau afaceri de familie, afacerile familiei De Vine, și chiar dacă purta același nume, ea nu făcea parte din familie. Așa cum spusese și el, ea fusese cea mai bună pentru această activitate, dar asta era tot.

Capitolul 6

– Te disprețuiesc pentru asta, Edouard, reuși în sfârșit Roz să rostească.

El o privi mirat.

– Pentru ce? Pentru că nu ți-am spus de Pierre că este fratele meu? Ce importanță avea, Roz? Știi acum.

– Dar voiai să-mi ascunzi acest lucru, protestă ea.

– Ți-aș fi spus în cele din urmă. Până la urmă ți-ai fi dat seama și singură că aceste acte se referă la averea familiei noastre...

– „Până la urmă“ nu-i suficient, Edouard! se răsti ea. De ce nu mi-ai spus când mi-ai oferit contractul?

El o privi și, susținându-i privirea, rosti simplu, cu o voce joasă și calmă:

– Pentru că n-ai fi venit.

Ea îl privi sălbatic, negăsind nimic de spus. Și asta fiindcă-și dădu seama că, probabil, el avea dreptate.

El veni în fața ei și o ținu ușor de umeri.

– Am fost despărțiți un an, Roz, apoi am apărut la ușa ta cu o ofertă de muncă. Unul dintre motivele pentru care căsnicia noastră a eșuat a fost atitudinea ta față de familia mea, teama ta că vei fi considerată un intrus, iar familia mea nu te va accepta. Ai fi acceptat să vii aici, în Corsica, dacă ai fi știut că vei sta și vei munci în casa fratelui meu?

Încet, Roz clătină din cap. Nu știa ce să răspundă.

– Dar, Edouard...

– Dar, Edouard, ce? o încurajă el, când vocea ei se topi.

– Nu... nu știu, murmură ea. Sunt șocată doar.

Și acesta era adevărul. Voia să-l înțeleagă, dar era dificil să-și limpezească gândurile; totuși, încet-încet realiză adevărul. Înțelese de ce se afla el aici. Edouard vorbise serios când îi spusese că putea avea încredere în ea. Era soția lui și îi purta numele, așa încât cine altcineva ar fi fost mai potrivit ca să se ocupe de afacerile delicate ale unei familii foarte bogate? Pierre condusese prost afacerile familiei, iar dacă Roz ar fi căutat mai profund, cu siguranță ar fi găsit câteva ilegalități, iar pentru această mândră familie corsicană, un scandal ar fi fost un dezastru.

O depresie ca un nor se lăsă pe umerii lui Roz. Undeva, în adâncul sufletului ei, sperase ca Edouard să fi plănuit toate acestea doar ca s-o recucerească, dar acum speranța se evaporase. Avea nevoie de ea pentru că era un om de încredere, pentru că era o De Vine.

– Cred că vom merge în oraș în seara asta, murmură ea, în sfârșit.

Se depărtă de el și se întoarse la birou. Mâinile îi tremurau, în timp ce aranja niște dosare.

– Nu vrei să știi mai multe? o întrebă.

Ea se întoarse spre el și răspunse încet:

– Nu neapărat. Nu mă prea privește pe mine, nu-i așa? Ai fost foarte convingător când mi-ai amintit că sunt aici ca să muncesc, nu ca să judec oamenii. Așadar, Pierre Brissant este fratele tău și aici e vorba despre averea familiei tale, adăugă ea indicând spre dosarele de pe birou. Ca urmare, nu-i treaba mea.

– Pierre este cumnatul tău...

– Și la fel de nerăbdător să mă întâlnească, cum sunt și eu, ripostă Roz. Nici măcar nu-i aici.

– Are niște treburi de rezolvat, dar se va întoarce curând, și atunci îl vei întâlni.

Roz își privi soțul drept în ochi și întâlni, ca de obicei, o privire rece. Lui nici măcar nu i se păreau nelalocul lor toate astea.

– Și cum mă vei prezenta? Oh, apropo, Pierre, ea este soția mea. Nu ne-am mai văzut de un an de zile, dar suntem tot căsătoriți și locuim pe proprietatea ta, dar în case diferite...

– Chestia asta se poate remedia cu ușurință.

Roz se strădui să zâmbească cinic.

– Ei bine, iată o nouă scuză să mă aduci în patul tău – astfel nu-ți vei pierde onoarea în fața fratelui tău.

El zâmbi.

– N-am nevoie de astfel de scuze ca să te aduc acolo unde ți-e locul. Se va întâmpla oricum. Iar faptul că locuim separat ne privește numai pe noi. Acum, tot mai vrei să ieșim în oraș?

– De ce nu? Mai bine afară decât înăuntru, unde a început să devină insuportabil, replică ea, întrebându-se dacă asta îi va trezi lui vreo amintire.

Se părea că nu, întrucât el zâmbi doar, dând din cap afirmativ și se întoarse.

*
* *

Roz se întinse leneș pe plajă, după ce înotă, și privea spre cerul albastru, fără nici un nor. Era cald, iar pielea ei se bronzase ușor și, dacă ar fi putut ignora gândurile care nu-i dădeau pace, s-ar fi simțit foarte relaxată.

– Pierre se va întoarce în seara asta, așa că azi vom cina acasă, spuse Edouard, coborând și el pe plajă.

Roz își făcuse un obicei din a-și face siesta pe plaja îngustă, iar aceasta era prima oară, după acel accident când se împiedicaseră amândoi pe scări, când Edouard cobora și el pe plajă. Ea se ridică în coate și privi mica cicatrice de pe fruntea lui, când acesta se așeză alături. I se vindecase, și acum abia se mai vedea. Își dori ca toate în viață să se vindece la fel de ușor.

– Nu văd ce legătură este între faptul că Pierre se întoarce în seara asta și locul unde vom cina. Nu prea ard de nerăbdare să-l întâlnesc. Adică, vreau să spun, avem voie să mâncăm în oraș, nu?

În întrebarea ei exista doar o urmă de sarcasm. Nu prea avusese chef de ceartă, în ultimele zile, fiind încă șocată de

revelația că Pierre este fratele mai mare al lui Edouard care nu-i mai spusese nimic despre el, iar Roz nu-l întrebase, pentru că simțea că nu-i treaba ei.

– Suntem liberi să facem tot ce dorim, murmură el, și se întinse pe nisip, lângă ea. Putem să refuzăm invitația pentru seara asta, dacă așa vrem, dar ar fi o dovadă de impolitețe.

Roz se ridică, ignorând sugestia că ea n-ar cunoaște bunele maniere.

– Știi bine că nu mi-e teamă să-l întâlnesc, spuse ea.

Edouard deschise un ochi și o privi.

– Nici n-am sugerat că ți-ar fi, spuse el încet, iar ea știu că se dăduse singură de gol.

Gândul că va cina împreună cu fratele lui Edouard o îngrozea, pentru că știa că va fi stresant. Ar fi putut face parte din această familie dacă mariajul lor ar fi avut succes, dacă ea ar fi fost femeia corespunzătoare pentru un membru din familia lor.

– Nu crezi că e cam târziu să ne jucăm de-a familia fericită? aruncă ea, luând crema de plajă și ungându-se.

– Oh, vom fi o familie fericită, îți promit. Pierre și cu mine abia ne vedem din când în când, iar noi doi suntem de departe un cuplu de vis.

– Abia aștept, replică ea sarcastic.

El se ridică.

– Pe aici n-ai dat. Lasă-mă pe mine.

Îi luă crema și începu să-i maseze umerii. Ea se încordă pentru că atingerea lui era electrizantă.

– Știi că asta-i prima dată când fac așa ceva, pentru tine? o întrebă el încet. Am fost căsătoriți șase luni și nu te-am uns nici măcar o dată cu cremă de plajă.

Roz n-ar fi vrut să se întâmple asta, dar deja era prea târziu, iar dacă s-ar fi ferit, i-ar fi demonstrat că este tulburată. Dacă el putea suporta atingerea, atunci putea și ea.

– Nu prea aveai cum s-o faci în mijlocul iernii, remarcă ea pe un ton care se voia detașat. Ciudat, nu-i așa? N-am petrecut nici măcar o vară împreună.

– Petrecem acum una.

– Nu-i același lucru; nu suntem...

Vocea ei se pierdu.

– Nu-mi spune iar că nu mai suntem căsătoriți, pentru că suntem.

Roz se crispă și se întoarse spre el, pretinzând că-i ia crema din mână ca să-i pună capacul.

Edouard se întinse din nou pe nisip și închise ochii. Roz simți cum o străbate un fior neobișnuit. El avusese o ocazie perfectă s-o... s-o ia în brațe. Dar n-o făcuse.

Își cuprinse genunchii cu brațele și privi în largul mării. Așteptase să se întâmple acest lucru și și-l dorise, și se amăgise singură că se va întâmpla.

– Mă întorc la cabană să fac un duș, spuse ea după un timp, dar el adormise.

Își putea da seama după profunzimea respirației. Îl privi și o duru din nou sufletul pentru ce pierduse. Deși o mulțime de riduri cauzate de extenuare îi brăzdau fața, Edouard era extrem de chipeș. Era genul de chip care devenea tot mai arătos și distins, cu vârsta și cu greutățile vieții. Cu trăsături foarte aristocratice, foarte De Vine, își imagină ea, deși nu mai văzuse nici un alt membru al familiei lui. Părul căpătase niște

șuvițe mai deschise la culoare din cauza soarelui, iar asta era o noutate pentru ea. Își dori să nu fi fost. Își dori să-și poată petrece toate verile împreună cu el, până la sfârșitul vieții.

– Cât de ciudat te porți, bombăni ea în timp ce urca scările înapoi spre grădinile castelului. Nu-l vrei când te vrea el și ți-l dorești când el nu te mai vrea.

*
* *

– Mă tem că serata s-a transformat într-o adevărată petrecere, îi spuse Edouard intrând în casă.

El era deja îmbrăcat cu un costum de seară. Roz era bucuroasă că-și luase cu ea câteva rochii de mătase; cel puțin va părea că face parte din peisaj.

– Știu. Josette, menajera, mi-a spus, răspunse ea peste umăr.

Se afla în bucătărie și storcea niște portocale pentru sucul de-a doua zi, după aceea urmând a se decide cu ce se va îmbrăca în seara asta.

– Nu-i nevoie să faci asta, spuse Edouard, încruntându-se ușor. Este treaba menajerelor.

– Menajera noastră este la castel să dea o mână de ajutor și, în plus, credeam că sunt genul de lucruri care se așteaptă de la soțiile corsicane. Să facă pâine, să strivească strugurii cu picioarele...

– Taci, Roz. Nu ești deloc amuzantă.

– Sunt cât se poate de serioasă, murmură Roz. Câți invitați sunt așteptați?

– Cum îl știu eu pe Pierre, sute.

În mod normal, lui Roz i-ar fi displăcut o petrecere atât de mare, dar în seara asta era încântată. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Se putea pierde în mulțime și, cu puțin noroc, nimeni nu va ști că este soția lui Edouard.

– ți-am spus că Pierre adoră petrecerile, adăugă el.

– Ei bine, ca frate al lui și consilier financiar, ținând seama de starea în care a adus averea familiei, nu crezi c-ar trebui să-ți faci meseria și să-l sfătuiești să fie mai puțin extravagant?

– Ca o simplă traducătoare, nu crezi că asta nu-i treaba ta?

– Și uite așa m-ai pus la punct, replică Roz. În seara asta sunt un angajat...

– În seara asta ești soția mea, insistă el sumbru.

Roz se întoarse cu spatele la el.

– Schimbi regulile jocului cum îți convine ție, Edouard.

O întoarse cu fața, ținând-o ferm de talie. Pentru că mâinile îi erau pline de suc de portocale, ea nu putu să-l împingă la o parte. Și le ținu ridicate, simțind cum sucul i se prelinge pe brațe spre coate.

– Nu mă joc deloc, chérie. Te voi prezenta ca soția mea pentru că asta ești. Poate că mâine îți vei relua rolul de angajată destoinică, dar astă-seară vei fi soția mea, așa că știi la ce să te aștepți.

Ochii lui erau atât de pătrunzători și de întunecați, iar cuvintele atât de sugestive, încât, pentru câteva clipe, Roz își pierdu glasul.

– Dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, uită, Edouard. Nu mă culc cu tine numai pentru că te consideri un erou viril care trebuie să se culce cu mine ca să-și salveze onoarea față de fratele său.

El zâmbi enigmatic.

– Mă voi culca cu tine pentru că așa vreau eu, chérie, și pentru că așa vrei și tu. Am simțit focul din pielea ta, în după-amiaza asta, și acest lucru m-a excitat.

– Soarele mi-a încins pielea, nu tu, Edouard, replică ea pe un ton aspru.

– Și eu care credeam c-ai început să te mai înmoi, spuse el cu un fals regret în voce.

– Asta era ideea? Să mă înmoi până cedez?

– N-am nevoie, chérie. Amândoi știm ce simțim unul pentru celălalt.

Treptat, el o strânse și mai puternic de talie, iar Roz se trezi imobilizată la pieptul lui.

– Nu știi ce simt eu, Edouard. Nu-ți mai dau niciodată satisfacția de a-mi deschide sufletul în fața ta.

– Oh, dar o vei face, și destul de curând. Am o răbdare infinită, iubita mea soție, mai multă decât ai tu. Pot aștepta până vei ceda.

– Vei avea mult de așteptat, spuse Roz, gâfâind ușor pentru că el o ținea prea strâns ca să poată respira liber.

– Mă îndoiesc, murmură el.

Își înclină capul și, când îi atinse buzele cu ale lui, ea fu străbătută de un val de furie, confuzie și dorință.

Era ca întotdeauna când o săruta – un val de dorință îi străbătea corpul, topindu-i oasele, înnebunindu-i simțurile.

Voia să-i reziste, trebuia să-i reziste, dar mintea nu i se putea pune de acord cu corpul, și se lipi de el, făcându-l să-și înfășoare strâns brațele în jurul ei, devenind astfel un singur trup. Mâinile ei căzură în lături fără vlagă. Tot ce-și dorea era să se abandoneze dorinței.

– Roz, asta-i o nebunie, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei.

Ea își dădu capul pe spate, permițându-i s-o sărute pe gât. Abia apoi începu adevărata tortură, când el îi descheie nasturii bluzei subțiri de mătase și-i mângâie sânii.

O privi când o mângâia și, oricât de mult își dori Roz să nu-și arate emoțiile, acestea erau foarte aproape de suprafață, abia așteptând să iasă la iveală. Voia să-i cedeze bărbatului pe care-l iubea, dacă acesta o dorea cu adevărat. Dar nu putea s-o facă fiindcă nu știa încă exact ce simte el pentru ea.

– Ești încă incredibil de frumoasă, șopti el, devorând-o din priviri. Sunt trist, continuă el cu pasiune. Sunt trist că încă mai poți fi atât de frumoasă după un an petrecut departe de mine. Dar poate pentru că suntem din nou împreună, ai înflorit iarăși.

– Te rog, Edouard, exclamă ea, nu mai rosti asemenea cuvinte!

Voia să-l asculte, dar nu-l asculta. Voia să-l înțeleagă, dar nu putea. Inima îi bătea nebunește și se gândea că el probabil i-o simțea.

– Trebuie... trebuie să pleci...

– Unde, chérie? Chiar dacă m-aș duce și la capătul pământului, tot nu m-aș putea elibera de tine.

Roz închise strâns ochii, lăsând aceste cuvinte dulci să plutească în jurul ei, amețită de speranță. Cu siguranță o iubea. Sărutul pe care i-l puse pe sprânceană confirma acest lucru. Putea fi sigură de asta?

– Da, trebuie să plec, chérie, murmură lângă obrazul ei.

O sărută pasional pentru ultima oară, iar când sărutul încetă, îi spuse în șoaptă:

– Am de dat câteva telefoane și aș vrea să am o discuție, între patru ochi, cu Pierre înainte de sosirea invitaților. Tu pregătește-te și am să vin să te iau.

– Sunt destul de mare ca să-mi fac intrarea și singură, să știi. N-ar fi pentru prima oară, în ultimul an, când aș face așa ceva.

Privirea lui se îngustă, dar își reținu furia.

– Da, sunt sigur că independența ta este o calitate a ta oriunde te-ai duce, dar nu și aici, în Corsica. În seara asta îți vei face intrarea împreună cu soțul, tău sau nu ți-o vei face deloc.

De fapt, n-ar fi vrut să meargă deloc. Gândul la noaptea de dinainte se transformase într-un coșmar.

– Da, bineînțeles. Nu trebuie să uit unde mi-e locul, șopti ea.

O ultimă lovitură, din ce motiv nu știa nici ea.

Rămase în picioare multă vreme în bucătăria încinsă, după ce el plecă. Îl voia atât de mult, se gândi, impunându-și să judece la rece. Vreau ca el să mă iubească și să mă iubească pentru totdeauna, dar el nu vorbește despre dragoste, ci doar despre posesie; de-asta nu-mi pot controla gura?

– Oh, Doamne, nu știu! Nu știu! murmură ea neajutorată, privindu-și imaginea reflectată în oglinda din dormitor, după ce se îmbrăcă.

Când termină, se gândi că Edouard n-o văzuse niciodată cum arăta acum: cu pielea ușor bronzată, părul negru ca tăciunele – acum puțin decolorat de soarele corsican, îmbrăcată cu o rochie vaporoasă de mătase de culoarea coralului. Era strălucitoare.

Închise lumina din casă și se opri în curte, pândind sosirea lui Edouard. Oaspeții probabil că sosiseră, dar Edouard nu se întorsese după ea; ce-ar trebui să facă?

Grădinile erau luminate, iar Roz porni să urce încet spre clădirea principală. Edouard trebuia să vină pe aici, ca să ajungă la căsuța ei. Aerul era nemișcat, încărcat de căldura de peste zi.

Se opri în dreptul piscinei și refuză să-și amintească ce se petrecuse în prima zi când sosise. Privi în sus spre terasa de deasupra, plină de oameni frumoși. Bineînțeles, familia De Vine se înconjura numai de tot ce era mai bun și mai frumos.

Un cuplu se distingea dintre ceilalți. Cei doi se sprijineau de balustradă. Întregul corp al lui Roz îngheță. Roșcata arăta fenomenal, îmbrăcată într-o rochie care, fără îndoială, era una din ultimele creații ale vreunei renumite case de modă pariziene. Își strânsese părul într-un coc, iar bijuteriile îi străluceau ca stelele. Era tot ce trebuia să fie o femeie, încadrându-se perfect aici, amestecată printre cei mai de seamă membri ai societății corsicane, și totuși un diavol cu râs seducător și un apetit sexual nemăsurat.

Bărbatul de lângă ea era Edouard. Un Edouard zâmbitor și relaxat. Roz îi privea, abia ținându-se pe picioare. I se întor-

sese amanta; după ce dispăruse o vreme, se întorsese, iar seara asta va fi cea mai umilitoare seară a vieții ei, apogeul răzbunării lui Edouard.

Roșcata îi șopti ceva la ureche, iar el își înclină capul s-o audă mai bine. Mâna ei îl atinse ușor pe obraz, iar brațul lui se așeză pe talia ei. În timp ce amândoi râdeau, iar Edouard o strângea ușor de talie, Roz simțea că moare.

Prin valurile de amețeală, îl auzi pe Edouard strigând-o; paralizia dispăru și, când el coborî de pe terasă spre ea, Roz era pregătită să-i facă față.

– Tocmai voiam să vin să te iau...

– Nu te mai deranja! izbucni Roz. O poți prezenta fratelui tău pe roșcată ca pe următoarea soție, pentru că pe mine n-ai să mă mai vezi.

El o prinse de încheietură și o trase înapoi, când ea încercă să se depărteze.

– Imaginația ți-a luat-o razna, chérie. De-asta nu m-ai așteptat să vin să te iau? Sperai să mă prinzi cu o altă femeie?

– De-asta n-ai venit să mă iei? Sperai să te prind cu ea? Să faci și mai eficientă pedeapsa?

Privirea lui se îngustă.

– Tu singură te pedepsești, Roz, inventând toate astea.

– Iar tu ești un nemernic, Edouard. Nu puteai trăi bine-merçi de unul singur, nu? Un an despărțiți și a trebuit să strici totul. Mă târăști până aici, refuzându-mi divorțul, refuzând să-mi spui despre fratele tău și apoi, culmea umilirii – să defilezi prin fața mea cu amanta. Ei bine, ai câștigat. M-ai zdrobit. Nu mă poți afecta și mai mult.

El o ținea de încheietura unei mâini și acum i-o prinse și pe cealaltă, trăgând-o foarte aproape de el și privind-o în ochi de la numai câțiva centimetri depărtare, ai lui plini de enervare, ai ei plini de durere.

– Vino să ți-o prezint pe „amanta“ mea, dragă soție, și să văd dacă mai ești geloasă sau nu...

– Geloasă! izbucni Roz. Cine a spus ceva despre gelozie? Sunt umilită, nu geloasă. Cum aș putea fi geloasă? Eu sunt cea care dorește divorțul, nu uita acest lucru.

– Nu știu ce vrei tu, Roz, iar asta a fost exact ce ne-a despărțit. Crezi că vrei să divorțezi, când, de fapt, vrei să-ți dovedesc că nu poți trăi fără mine...

– M-am descurcat excelent un an de zile fără tine; restul vieții mele va fi floare la ureche, după tot ce-am îndurat aici. Dacă asta înseamnă societatea corsicană, prefer să-mi petrec restul vieții în iad, decât să fac parte din familia ta!

– Vorbești ca o târfă...

– Amanta ta este una! ripostă Roz, tremurând de furie.

– Vino și spune-i părerea ta! murmură el.

Îi eliberă o mână, dar o ținu ferm de cealaltă și aproape o târî spre terasă. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, se afla pe terasă alături de el; de jur-împrejurul lor erau o mulțime de persoane, râsete, mult zgomot, și se trezi cu un pahar de șampanie în mână.

– Nu vreau să fiu aici, șuieră ea printre dinți.

– Nici eu, dar trebuie, murmură el.

– Pentru lovitura de grație? aruncă ea cu amărăciune.

– Fratele meu, spuse scurt Edouard.

Roz întoarse capul și văzu o mare de oaspeți și un bărbat care venea direct spre ei de parcă ar fi fost însuși Moise. Iar împreună cu el, agățată posesiv de brațul lui, era amanta lui Edouard, fabuloasa roșcată!

Roz auzi ca prin ceață prezentările. Deci, acesta era fratele mai vârstnic al lui Edouard și... și minunata lui logodnică... Suzanne!

Pe Roz o cuprinse confuzia, iar ochii i se măriră. Edouard îi eliberă mâna și Roz își simți sângele năvălindu-i dureros în degete. Amanta lui Edouard era logodnica fratelui lui? Ce fel de societate mai era și asta?

– Așadar, tu ești soția pe care a tot ascuns-o Edouard până acum, spuse Pierre pe un ton lipsit de emoții.

Acesta nici măcar nu făcu vreun efort să-și îmblânzească vocea sau măcar să-i întindă mâna. Roz simți foarte clar respingerea. În definitiv, nici nu se așteptase la altceva.

Pierre era un bărbat foarte arătos, în jur de patruzeci de ani, cu ochii negri și pătrunzători. Roz își dădu seama că-l evaluase corect încă înainte de a-l cunoaște. Alura de playboy i se potrivea perfect.

– Edouard este un bărbat foarte norocos să aibă o soție atât de frumoasă și aparent și deșteaptă, continuă el tărăgănat. Dar mă face să mă întreb de ce te-a ținut ascunsă până acum. Poate că păstrezi niște schelete de familie ascunse prin șifonierul tău și n-a dorit să le expună.

Cinismul și sugestia lui îi tăiară lui Roz respirația, dar când vru să-i răspundă pe măsură, Edouard i-o luă înainte.

– Poate că n-am vrut eu să-i expun soției mele scheletele familiei noastre, Pierre, mă refer la cei ce-și zornăie oasele în șifonierul tău.

Era o insultă dură care îl făcu pe Pierre să roșească de furie, dar se controlă admirabil. Nu spuse nici măcar un cuvânt; se uită doar la Edouard, apoi își întoarse privirea spre Roz și o măsură din cap până-n picioare, făcând-o să roșească. Privirea lui era atât de dezaprobatoare, încât Roz aproape că simți cum este strivită fizic. Apoi crezu că își închipuie toate astea, pentru că duritatea din privirea lui se domoli, rămânându-i doar un zâmbet cinic în colțul gurii.

– Bucură-te de ospitalitatea mea, murmură el, și-i susținu privirea lui Roz câteva clipe.

Apoi își îndreptă atenția spre Suzanne, care privise mută scena, și o conduse spre ceilalți invitați.

– Fermecător, nu? șopti Edouard lângă urechea ei.

– Mă așteptam, îi răspunse Roz, ridicându-și sfidătoare bărbia. Cât despre Suzanne, supușenia întruchipată; n-a scos nici măcar un cuvânt.

– Nici tu n-ai scos, îi aminti Edouard.

Roz ridică dintr-o sprânceană.

– Nu, n-am scos. După ce-am văzut starea financiară a familiei tale, ciopârțită de fratele tău, nu m-a mirat că este atât de arogant. Nu prea ai ce-i spune unui asemenea om.

– Ai grijă, Roz. Îmi insulți fratele și, prin urmare, mă insulți și pe mine.

Inima lui Roz se strânse. Să-i ia naiba de corsicani, cu mândria și onoarea lor cu tot! Soțiile lor n-aveau nici o șansă. Dar ea nu era de origine corsicană și totuși nu prea avea nici o șansă să scape din asta cu mândria intactă.

Se ținu tare și spuse încet și dur:

– Atașamentul față de fratele tău este lăudabil, Edouard. Mă întreb dacă el ar mai fi la fel de protector cu tine, dacă ar ști că logodnica lui îți este amantă, sau acesta este un ciudat obicei corsican despre care eu nu știu nimic?

Nu mai așteptă un răspuns și ignoră valul de furie care apăru brusc în ochii lui. Se întoarse pe călcâie, depărtându-se de el și de petrecerea fratelui lui, și întorcându-se la cabana ei.

Roz ajunse la adăpostul căsuței, unde se ghemui și îndură restul nopții fierbinți. Își scoase rochia care i se lipise de pielea încinsă și se aruncă pe pat. Începu să lovească în pernă cu pumnii până rămase fără putere.

Oh, Doamne, cât îl ura, pe el și pe fratele lui, și nu voia să fie aici, și nu mai exista nici o speranță, nimic altceva, și ce proastă fusese să creadă c-ar fi putut exista...

Brusc ușa dormitorului se deschise și o lumină orbitoare umplu camera. Îngrozită, Roz își săltă capul de pe pernă. Șocată, îl privi consternată pe Edouard stând în ușă, încă neobișnuită cu lumina puternică.

Când vorbi, vocea lui o înspăimântă cumplit.

– Și această insultă pe care mi-ai adresat-o va fi ultima pe care o vei mai pronunța vreodată, chérie. Acum, vei afla câteva obiceiuri corsicane pe care nu ți le-ai fi imaginat vreodată.

Iar când el își smulse cravata, Roz își duse mâna la gât înfricoșată.

Capitolul 7

Edouard străbătu camera și era pe punctul de a se apleca și a o smulge din pat, când Roz găsi puterea care credea c-o părăsise.

– Nu mă atinge! țipă ea, depărtându-se de el. Vreau doar să mă lași în pace.

– S-o crezi tu!

O prinse de încheietura mâinii și o trase spre el. Roz se eliberă din prinsoarea lui și sări rapid de partea cealaltă a patului, luându-și halatul. Edouard ajunse și el acolo, dar nu încercă să pună mâna pe ea. Roz se îmbrăcă repede cu halatul, încurcându-se la înnodatul cordonului, fără să-și ia privirea de la Edouard.

– Dacă intenționezi să mă pedepsești pentru insulta pe care ți-am adresat-o, gândește-te cum m-a insultat fratele tău. Cum îndrăznește papagalul ăla pompos să-mi spună că am schelete de familie în dulap? Pedepsește-l pe el, Edouard, și arată-mi măcar o dată că ești de partea mea, sau așa ceva nu este permis în societatea corsicană? Bărbații domină, femeile…

– Asta nu-i o pedeapsă, o contrazise el răgușit. Vei primi doar ce-ai tot căutat de când ai venit aici!

Se apropie de ea, iar Roz își ridică mâinile în apărare și el se opri. Ochii lui erau din nou întunecați din cauza furiei.

– De ce-mi faci asta? o întrebă cu amărăciune în glas. Te ferești de mine de parcă chiar te temi de mine. Crezi că vreau să-ți fac vreun rău?

Ea clătină din cap și-l privi în continuare atent.

– Știu ce vrei să faci, Edouard. Chiar dacă nu mă vei răni fizic, mă vei răni emoțional, și asta mă va durea și mai tare. Nu-ți voi permite; nu-ți voi permite să faci dragoste cu mine, pentru că și eu am mândria mea. Flirtezi cu acea… cu acea Suzanne…

– Suzanne este soția fratelui meu și, indiferent ce gândesc despre fratele meu, nu-l voi trăda…

– Nu, dar mă trădezi pe mine și mă minți. Făceai dragoste cu ea atunci când am venit eu, în prima zi. V-am văzut lângă piscină!

Inima ei îngheță înspăimântată, când chipul lui se schimonosi și, dintr-o mișcare, fu lângă ea, prinzând-o de brațe cu atâta furie, încât o făcu să țipe de durere.

– Da, poți țipa, chérie, nimeni nu te va auzi. Suntem prea departe ca să te-audă cineva când strigi după ajutor – asta, dacă vei țipa, sugeră el cu cruzime. Această comportare este doar o alta despre care eu nu știam?

– Ce… ce vrei să spui? șopti ea.

– Poate că-mi va plăcea să te iau cu furie, poate că asta tot încercai să obții de la mine în tot acest timp. Certurile, supărarea ta, insultele, acuzațiile pe care le aruncai

împotriva mea și femeii fratelui meu – vrei să mă împingi la limită, chérie? Vrei să mă determini să te iau cu furie?

– Ești… ești nebun! N-am nici un motiv să fiu supărată pe tine. Am motive să te insult și nu te împing la limită. Nu vreau un bărbat mincinos și care mă înșeală. Am văzut cu ochii mei. Te-am văzut iubind-o lângă piscină, în prima zi când am venit aici, și mi s-a părut îngrozitor, dar dacă aș fi știut că este soția fratelui tău...

Vocea i se întrerupse brusc când își dădu seama ce greșeală făcuse.

– L-ai văzut pe Pierre făcând dragoste cu soția lui, lângă piscină, dar poate că ai vrut să mă vezi pe mine, pentru că așa gândește mintea ta scrântită. Nu m-am mai uitat niciodată după o altă femeie de când m-am însurat cu tine, dar nesiguranța ta afurisită nu poate accepta acest fapt. Louisa n-a însemnat niciodată nimic pentru mine, nici Suzanne, care este a fratelui meu. Ce dracu' trebuie să fac ca să te conving că ești unica femeie din viața mea?

El o prinse în brațe și o sărută violent și lumea începu să se învârtească cu ea. Nu putea respira; inima parcă îi stătu în loc și o inundă un sentiment de vinovăție. Semănau atât de mult. Pierre era mai în vârstă și mai distins decât fratele lui. Crezuse că iubitul roșcatei fusese Edouard, pentru că încă nu-l cunoscuse pe fratele lui.

Simți că i se taie filmul, dar ultimele cuvinte ale lui Edouard îi persistau în urechi. Unica femeie din viața lui!

Simți că i se înmoaie oasele și se abandonă în brațele lui; sărutul lui Edouard se îmblânzi și nu mai era o pedeapsă, iar strânsoarea brațelor lui nu o mai ținea prizonieră. El își

înfășură brațele în jurul ei, iar ea se înmuie, dorind ca toată această neînțelegere să înceteze; disperată, se agață de el și, în șoaptă, îi ceru scuze pentru tot ce gândise. Însă el i le înlătură de pe buze cu un sărut.

Încet și senzual, el își depărtă buzele de ale ei și-i șopti încet:

– Vezi, nu-mi poți rezista la nesfârșit, chérie. Trebuia să se întâmple oricum.

Continuând s-o țină strâns de talie, el își descheie gulerul cămășii. Îi ridică fața, ținând-o de bărbie, și o privi adânc în ochi, fără ca ea să-și poată feri privirea.

– De ce ești atât de îngândurată, chérie? Ne dorim unul pe celălalt și suntem căsătoriți…

– Nu este o problemă de ordin moral, Edouard, oftă ea ușor. Dar… sunt atât de multe lucruri… atât de multă suferință acumulată în mine, din trecut.

Vocea lui era blândă și convingătoare, îmbărbătând-o.

– Atunci, lasă-mă să-ți ușurez suferința. Așa cum știi bine că pot.

Gura lui îi atinse cu tandrețe buzele, iar ea simți că orice rezistență dispare, dorința din ea crescând până îi îndepărtă orice îndoială.

Afară izbucni furtuna, încheind o zi călduroasă și umedă, și continuă multă vreme după ce ei, extenuați și satisfăcuți, adormiseră unul în brațele celuilalt.

Sunetul insistent al ploii care cădea pe acoperiș o trezi pe Roz din somnul profund, în mijlocul nopții. Era întuneric și presupuse că Edouard stinsese luminile. Ploaia răcorise aerul și o pală ușoară de vânt intră pe fereastră.

– La ce te gândești? o întrebă încet Edouard, nedorind s-o sperie.

– Nu știam că ești treaz, răspunse ea, cuibărindu-se mai bine în brațele lui.

– De multă vreme.

– Și la ce te gândeai? îl întrebă ea.

– Eu am întrebat primul, râse el.

Ea îi zâmbi și-și puse mâna pe pieptul lui.

– Mă gândeam că-mi place ploaia și parfumul care persistă după aceea. Florile au un parfum mai dulce după furtună și nu-ți dai seama de mirosul pământului până nu-l spală ploaia.

El rămase tăcut o vreme, apoi murmură:

– Nu știam că-ți plac atât de mult aceste lucruri.

– Nici eu nu știam, recunoscu ea încet. Dar câteodată se mai întâmplă. Să descoperi noi lucruri despre tine, lucruri de care nu erai conștient. Este ca și cum ai renaște.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, murmură el, și se întoarse spre ea, sărutând-o ușor pe sprânceană. Iar tu miroși mai dulce când parfumul tău se amestecă cu al meu. Până acum n-am fost conștient de asta. De ce n-am fost conștient de acest lucru, Roz? De ce mai sunt lucruri pe care încă nu le știm unul despre celălalt? o întrebă el trist

– Pentru că, în unele căsnicii, este nevoie de o viață întreagă să ajungi să-l cunoști pe celălalt, presupun.

Ea crezu că era un răspuns superficial la o întrebare profundă, dar nu voia să-i dea un răspuns mai detaliat, fiindcă vorbise de parcă mariajul lor era, din punctul ei de vedere, încă viabil, și nu trebuia să creadă acest lucru, nu încă, nu până nu va ști încotro voia el să meargă.

Edouard îi mângâie ușor corpul, iar senzația era atât de delicioasă, încât îi opri șirul gândurilor și rațiunea. Mâna lui i se opri pe stomac, iar Roz se strădui să nu se încordeze la atingerea lui ușoară, dar nu putu să-și rețină lacrimile care-i invadară ochii. Mâna i se închise peste mâna lui Edouard, rămânând sprijinită ușor pe locul care odată adăpostise copilul lor.

– Te-ai supăra dacă ți-aș spune că de data asta te-am simțit diferită? o întrebă el prudent.

Roz se ridică și se sprijini într-un cot, privindu-l. Întunericul era destul de dens, dar zorile erau aproape și era destul de lumină ca să-i vadă chipul – însă nu suficient ca să-i vadă schimbările din priviri. Ea-i dădu la o parte părul de pe o sprânceană și hotărî că acum era momentul să-i spună de ce. Corpul ei se schimbase, nici nu se putea altfel, după tot ce se întâmplase. Copilul lor nenăscut crescuse trei luni, apoi se oprise. Corpul i se modificase, iar ea se schimbase. Avea nevoie de timp să-i explice lui Edouard toate astea.

– Nu, nu mă supăr, pentru că și tu ești diferit, răspunse ea.

Îl sărută ușor pe buze și după aceea i le atinse ușor cu vârfurile degetelor, ca să-l facă să tacă.

– Și nu mă întreba de ce sau în ce fel, pentru că nu știu. Ești diferit, și atât.

Îl simți zâmbind sub mâna ei și el îi ridică degetele, sărutându-i-le.

– Poate că pur și simplu pentru că a fost prima oară după multă vreme. Poate că data viitoare nu va mai fi deloc diferit.

Roz chicoti și, ridicându-se, se rostogoli peste el. Apoi chicotitul se transformă în geamăt, când el o pătrunse. Un alt

geamăt, de plăcere, îl urmă pe primul, când el acceleră mișcările, până când ea își pierdu suflul. Și era diferit – mai senzual și mai grăbit decât înainte, dar nu mai puțin plin de dragoste. Și când nevoia și dorința le-au fost satisfăcute, iar energiile consumate, zorile se iviră, și strălucirea matinală a zorilor îi legănă în somn.

*
* *

A doua zi de dimineață, Roz aduna flori proaspete pentru masa de mic dejun, iar o privire scurtă spre ceasul din bucătărie îi arătă că era mai degrabă vremea prânzului.

Curtea din fața casei fusese spălată de ploaie, iar acum se uscase în razele dimineții și, în afara verdelui proaspăt al grădinilor, nu mai exista nici o urmă a furtunii din noaptea precedentă.

Menajera o trezise. Roz o auzise în casa lui Edouard și se dusese să-i spună că nu vor mai avea nevoie de ea, în acea zi. Voia să fie singură cu Edouard, dar nu-i spusese menajerei. Acum pregătea micul dejun pentru soțul ei și deodată își dădu seama c-ar putea număra pe degete zilele în care-i pregătise micul dejun, când locuiseră împreună. De obicei, amândoi beau în grabă o ceașcă de cafea, apoi ieșeau zoriți pe ușă.

– Miroase delicios. Ce e?

Roz zâmbi, văzându-l somnoros și complet gol în ușa bucătăriei. Numai un soț putea apărea astfel.

– Se numește mic dejun. Ouă prăjite cu șuncă, croissante calde și toate astea deși este vremea prânzului.

– Chiar așa? întrebă el căscând. Credeam că este abia miezul nopții. Am timp de un duș și să mă îmbrac?

Roz îl privi zâmbind în colțul gurii.

– Bineînțeles, abia acum pregătesc ouăle. Dacă nu mă grăbesc…

Se opri să-l privească, enigmatică.

– Cu ce te îmbraci? În costum de seară cumva?

El o privi năuc, iar ea își aminti cât de mult îi lua lui să se trezească dimineața.

– Mergi la duș, iar eu am să-ți aduc niște haine curate de la tine.

El îi zâmbi recunoscător și se întoarse în dormitor. Câteva secunde mai târziu, el o strigă, în timp ce ea traversa curtea spre casa lui.

– Chérie, cheile.

Îi aruncă cheile, iar ea le prinse, râzând de goliciunea lui.

Luă o pereche de pantaloni scurți și un tricou, privindu-le câteva secunde. Se întorsese în viața ei, ea într-a lui, iar acum ce se va mai întâmpla? Trebuia să aștepte cumva ca el să facă mișcarea de împăcare definitivă? Dar de ce s-o facă el, când îi spusese clar că nu voia să anuleze căsătoria? O iubea? Încetase vreodată s-o iubească? Voia doar să-și mențină familia intactă? Întrebări, sute de întrebări fără răspuns. Vor căpăta vreodată răspunsuri?

– Mărită-te cu mine, îi spuse Edouard mai târziu, când se așezară la masa din curte.

Roz turna cafeaua și abia reuși să nu scape cafetiera din mână. Simți că o străbate un val de bucurie și zâmbi. Sfârși de umplut ceștile înainte de a-i răspunde.

– Este ca și cum ai încuia grajdul după ce calul a scăpat.

El râse.

– Deloc, deși, dacă mă gândesc mai bine, ai descris foarte bine ce mi-ai făcut – ai fugit din căsnicia noastră.

Era prea cald, mâncarea prea bună, noaptea prea perfectă ca să se simtă ofensată.

– Azi noapte, după ce-am făcut dragoste ultima oară, am avut destul timp să mă gândesc la căsătoria noastră și s-o cântăresc. A cântărit destul de puțin, Edouard. Însă suficient de mult, ca să ne țină ferm împreună.

Ea începu să mănânce, dar Edouard rămase pe gânduri, privind-o peste masă.

– Am cam dat-o-n bară, nu? Crezi c-ar fi fost mai bine dacă ne-am fi străduit mai mult?

Ea zâmbi.

– Nu știu.

Dar știa. Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut ceea ce-i spusese inima și corpul: să fie soția pe care și-o dorea el.

Roz puse jos cuțitul și furculița, iar el și le ridică pe-ale lui. Atunci ea se gândi că exact asta nu funcționase. Nu reușiseră să se sincronizeze, nu reușiseră să ajungă la un numitor comun. Dar atunci, ea nu știuse că ceea ce dorea ea era complet greșit, că, de fapt, munca ei nu era atât de importantă cum credea… Iar nesiguranța ei… Nu putuse să se controleze. Nu știuse cum să-și controleze suspiciunile față de Edouard și de acea Louisa Haria și nici cum să înlăture convingerea că familia lui n-o va accepta. Și iat-o acum, era unul dintre cei mai buni translatori din Paris, dar atât de nesigură în ceea ce privește viața privată, încât era de-a dreptul penibilă.

– Am vrut să mă întorc, recunoscu ea încet.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Mândria și teama, precum și alte o sută de alte motive.

Încă nu putea să-i spună adevăratul motiv.

– Am fi putut să le înlăturăm împreună, sugeră el ușor.

Ea îl privi cum rupea un croissant și-l înmuia în cafea. Îl iubea atât de mult…

– Nu le puteam înlătura; de aceea am plecat, Edouard. Era greu, foarte dificil să fii căsătorit. Părinții mei n-au avut o căsnicie fericită pe care s-o pot folosi ca model, așa cum ți-am spus, și am fost îngrozită de a mea cu tine. Te iubeam și mi-ai spus că și tu mă iubești, dar n-am fost niciodată sigură de asta.

O clipă, supărarea îi întunecă privirea și apoi dispăru; își dădu la o parte farfuria și-o întrebă:

– Cum te-ai putut îndoi de dragostea mea?

– Foarte ușor, răspunse ea. Mi-ai spus că mă iubești, dar eu nu simțeam asta… cel puțin nu totdeauna. La început am fost sigură și încrezătoare; eram convinsă că mă iubești la fel de mult cum te iubeam și eu, dar mai târziu… ai rostit cuvintele, dar n-am mai fost sigură că le spuneai din suflet. Păreai distant, o parte din tine nu era chiar atent la mine.

– N-a avut nici o legătură cu tine, Roz. Munca mea nu-i ușoară, și atunci…

– Nici n-am crezut c-ar fi, îl întrerupse ea, rezemându-se de spătar ca să-l privească mai bine. Dar nu este o scuză plauzibilă, Edouard.

Privirile li se întâlniră, apoi el și le coborî.

– Atunci nu m-am folosit de asta ca scuză, dar îți ofer acum o explicație. Am avut un an la dispoziție să mă gândesc la asta

și tot n-a devenit mai ușor să recunosc acest lucru. N-am vrut să te resping, Roz, cel puțin nu conștient, dar erau niște vremuri disperate pentru afacerile familiei…

Roz se încruntă.

– Disperate?

El dădu din cap.

– Afacerile la care lucrăm acum nu s-au întâmplat peste noapte. S-au înrăutățit după ce ne-am căsătorit. Restul familiei m-a chemat când a devenit evident că Pierre a dat de necazuri.

El tot nu putea s-o privească în ochi, iar asta o duru. Era ca și cum n-ar avea suficientă încredere în ea ca să-i spună ce se întâmplase.

– Puteai să ai încredere în mine, zise ea pe un ton scăzut.

Edouard clătină din cap.

– N-am vrut să te implic.

– Pentru că mă considerai un intrus, veni repede răspunsul lui Roz.

Ochii lui se întunecară și scoaseră scântei.

– Nu, Roz, nu pentru că te-am considerat un intrus. Dacă ar fi fost așa, n-ai fi acum aici. Dar bărbații corsicani de obicei nu…

– Știu, replică Roz, răsucind șervetul din poală. Bărbatul corsican este vânătorul, iar femeia corsicană stă acasă să aibă grijă de copii.

Atunci, ce căuta ea aici să lucreze pentru familia lui? Era pentru că el n-o mai considera soția sa?

Era un gând tulburător, dar după noaptea trecută nu va ceda acestui gând.

Mai turnă cafea și observă că Edouard abia se atinsese de mâncare, în afara croissantului. Deci nu prea avea poftă de mâncare, ceea ce însemna că era în continuare sub presiune. Grija față de el o făcu acum să realizeze că nu-i fusese alături când fuseseră căsătoriți, iar el avusese nevoie de ea. Ar fi trebuit să-i fie soție, și nu o femeie de carieră, și să le ia naiba de drepturi ale femeii.

– Mai muncim azi? îl întrebă ea deodată, dorind să continue de unde rămăseseră noaptea trecută.

Dar el deja era cu gândul departe, studiind albinele care se agitau în jurul florilor din curte. Roz știa unde erau gândurile lui: în biroul prăfuit, încercând să pună ordine în dosarele fratelui lui.

El se întinse și îi zâmbi, focalizându-și întreaga atenție asupra ei.

– Și dacă spun nu, ce ai de gând?

– Vreau să te duc departe de aici, îi răspunse ea zâmbind. Un picnic. Nu aici sau pe plajă, ci mult mai departe, în munți, unde să nu ne găsească nimeni.

El îi susținu privirea și o prinse de mână peste masă, iar inima lui Roz tresări datorită noii speranțe care i se năștea în suflet. Nu se aștepta la miracole din prima zi, ci încet-încet lucrurile să revină pe făgașul lor normal. Însă Edouard o ceruse în căsătorie, deși era o glumă, pentru că erau deja căsătoriți. Iar asta însemna că el încă o iubea și că voia s-o ia de la capăt încă o dată. Și poate că, de această dată, vor reuși, iar el îi va spune c-o iubește și vor avea un viitor de plănuit. Și atunci și numai atunci va putea să-și deschidă sufletul în fața lui. Avea atât de multe lucruri să-i spună…

Capitolul 8

– Acum ar trebui să ne întoarcem, îi murmură Edouard la ureche.

– Nici gând, râse Roz. Vreau să urc pe culmea aia.

Se ridică și își duse mâna streașină la ochi, încercând să aprecieze cât de înalt era muntele și cât timp le va lua să-l urce. Orice tactică de întârziere era bună. Încă nu voia să-l piardă pe Edouard.

El o trase înapoi pe pătură și-i prinse brațele deasupra capului.

– Mă îndoiesc că vrei s-o urci, doar crezi că vrei. Ceea ce vrei tu cu adevărat, este să te întorci la castel și să faci o baie în piscină, după care să mai iei o porție de muncă.

O sărută apăsat pe buze și îi dădu drumul.

Zâmbind, Roz se întoarse și se rezemă pe coate, privindu-l cum împachetează totul în coșul de picnic. Fusese o după-amiază minunată. În munți era mai răcoare și mai multă liniște și calm. Merseseră mult și vorbiseră puțin, fiindcă pur și sim-

plu nu fusese necesar. Se simțeau bine împreună și atât. El părea mult mai relaxat, cum nu mai fusese de multă vreme, și Roz spera că ea era cauza, dar acum vedea cum îi apăreau din nou ridurile de tensiune pe frunte, în timp ce se pregăteau să se întoarcă la castel.

– Toată munca asta te doboară, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Da, recunoscu el fără s-o privească. Afacerile au început să decadă cu mult timp în urmă și s-ar fi putut evita dacă…

El nu sfârși, iar Roz își îngheță întrebarea „De ce?". Probabil că lui îi era încă greu să se confeseze. Nu fusese o soție tocmai bună și nu fusese lângă el când avusese nevoie de ea. Dar dacă îi va da ocazia, în viitor va fi. Se va revanșa pentru tot.

Deodată el își întoarse privirea spre ea și îi observă starea meditativă. Râse ușor ca s-o trezească din visare.

– Hai să uităm de toate aceste neplăceri, deocamdată, Roz. Timpul pe care ni-l petrecem împreună este prea prețios.

Ea fu străbătută de un fior. „Timpul pe care ni-l petrecem împreună este prea prețios", spusese el, ca și cum curând nu va mai fi. Se ridică în picioare, dar Edouard se apropie și o prinse în brațe.

– De ce atâta solemnitate?

O sărută pe vârful nasului, iar ea îl luă de gât, lipindu-și fața de umărul lui.

– Nu știu, răspunse, deși știa.

După-amiaza fusese minunată, dar nu se ridicase la nivelul așteptărilor. Ea dorise să discute, să rezolve diversele probleme dintre ei, să vorbească despre viitorul lor. Dar Edouard nu putea vedea dincolo de acest contract, iar asta o îngrijora.

– Ce părere ai despre o baie în piscină, când ne întoarcem? îi șopti el la ureche, apoi îl simți zâmbind. Sau ai prefera să facem dragoste mai întâi?

Roz încercă să zâmbească și să-i dea un răspuns banal, deoarece se părea că, pentru el, a face dragoste era răspunsul la toate.

Pe fața ei apăru un zâmbet, dar cam crispat.

– Avem timp? îl întrebă, provocatoare.

– Suficient, șopti el și, înclinându-și capul, o sărută cu pasiune.

Participanții la petrecerea din seara trecută continuau să plece când reveniră ei din munți la castel. Edouard bombăni în timp ce-și parcă Mercedes-ul într-un loc ferit, ocolind parcarea principală.

– Dacă o tăiem prin vie, nu vom fi văzuți, sugeră el și opri motorul.

Fugiră printre vii ca doi copii, râzând și alunecând pe spațiile inegale dintre butucii de viță. Când ajunseră acasă, erau încălziți și încă mai râdeau.

– Crezi că ne-au văzut? chicoti Roz, închizând ușa în urma lor.

– Deloc. Erau încă beți. Vino aici.

O prinse în brațe și o sărută cu atâta pasiune, încât Roz ceda imediat.

Toate temerile ei legate de viitor dispărură, în timp ce se dezbrăcau grăbiți, ca să se poată iubi cu pasiune. Se rostogoliră pe pat, îmbrățișați, mângâindu-se, atingându-se până când dorința deveni de nesuportat. Se mișcară împreună, tăcuți, cu excepția gemetelor de plăcere pe măsură ce își

satisfăceau dorința, apropiindu-se tot mai rapid de punctul culminant. Și când îl atinseră, își strigară fiecare numele și se strânseră cu putere în brațe, ca și cum ar fi fost dintotdeauna și pentru totdeauna împreună.

*
* *

Era remarcabil de ușor să cazi în rutină, dar lui Roz îi era greu să accepte ușurința cu care privea Edouard lucrurile. Era ca și cum anul cât fuseseră despărțiți nici nu existase. Nu mai vorbeau despre ce se întâmplase; viața mergea înainte.

– Când va reveni îngrozitorul tău frate? îl întrebă Roz într-o după-amiază fierbinte.

Se părea că băiatu' plecase în Elveția a doua zi după petrecere. Roz credea că el folosea castelul doar pentru organizarea de petreceri. Se întinse și privi pe fereastra biroului, dându-și seama că era foarte obosită. Munciseră din greu, în ultima vreme. Și era mirată cum Pierre nu încercase să le dea o mână de ajutor în remedierea pagubelor.

– Ce spui? murmură Edouard din partea cealaltă a camerei.

Continua să se uite prin hârtiile de pe birou și Roz nu mai repetă întrebarea. Oricum, nu conta când se va întoarce Pierre; Edouard n-avea nevoie de el.

– M-am săturat, murmură Roz și se ridică încet în picioare. Ajunge pentru azi.

Căldura devenise insuportabilă. Zi de zi același soare puternic și nici un pic de umiditate. Abia puteau să-și facă sies-

ta. Nu puteau sta departe unul de celălalt și făceau dragoste în fiecare după-amiază. Curând soarele va apune și avea nevoie să ia un pic de aer, înainte de a se înnopta.

– Roz? o strigă Edouard, când ea ieși pe terasă.

Se ridică și el și veni spre ea, dar Roz simți că nu prea avea chef, ca și cum i-ar fi displăcut că-l întrerupsese.

– Te simți bine? o întrebă el cu tandrețe, spulberându-i toate îndoielile.

Ea îl sărută ușor pe obraz.

– Sigur, sunt doar obosită. Am muncit mult, în ultima vreme.

– O să terminăm curând, zise el, punându-și mâinile pe umerii ei. Doar câteva zile. Terminăm înainte de data prevăzută.

„Și apoi ce se va întâmpla?“ ar fi vrut ea să-l întrebe, dar îi era teamă că răspunsul nu va fi pe placul ei. Ei bine, nu se așteptase să fie ușor, și nu era, așa că cel puțin nu era surprinsă.

El o sărută pe frunte, după care ea îl lăsă și porni să se plimbe, gânditoare, prin grădină. Găsi drumul spre plajă și începu să coboare treptele abrupte. Putea gândi mai bine lângă țărm; marea îi limpezea gândurile.

Era egoistă dacă se aștepta ca Edouard să-și dorească să discute despre viitor? El era sub presiune și amândoi lucrau din greu, dar dormeau și mâncau împreună, făceau dragoste și… și, da, își dădu seama că voia prea multe. Pași, gânditoare, pe platforma de lemn.

Fu surprinsă când văzu că nu era singură pe plajă și avu nevoie de câteva momente pentru a-și dea seama

despre cine era vorba. Așadar, Pierre se întorsese. Ei bine, n-avea de gând să-și petreacă restul zilei împreună cu el.

Se pregătea să urce scările, când se auzi strigată. Nu cu familiarul „Roz", ci cu „Madame". Trecu imediat în defensivă și se întoarse să-l înfrunte, în timp ce el traversa calm nisipul, spre ea.

Roz îl privi și așteptă.

– Nu credeam că mai este cineva care să folosească plaja, spuse când ajunse lângă ea, fără ca măcar să zâmbească.

– Aerul marin îmi limpezește mintea, răspunse ea cu răceală.

Se întrebă dacă să îndrăznească un zâmbet de dragul lui Edouard, dar imediat abandonă ideea. Tipul nu emana nici un pic de căldură; de ce-ar face-o ea?

– Ai nevoie, nu-i așa? răspunse el cu o răceală care ei i se păru enervantă.

– Câteodată.

– Mult de muncă, nu? Eu prefer să cheltuiesc banii, în loc să-i fac, dar cred că o frumusețe inteligentă ca tine a priceput acest lucru.

Privirea lui se îngustă viclean. Roz nu spuse nimic, pentru că simțea că este păndită.

Stătea pe nisip la baza scărilor, soarele apunea, iar Roz nu se simțea în largul ei în prezența lui. Nu-l plăcea, deși simțea c-ar trebui, de dragul lui Edouard.

– Lumea e plină de femei care abia așteaptă să li se ofere o șansă, zise el fără să-și ia ochii de pe ea. Dar, pentru binele tău, te sfătuiesc să depui toate eforturile să-ți refaci căsnicia cu Edouard, căci altfel o să te zdrobim.

Roz făcu ochii mari și fu străbătută de un fior la auzul acestei crude amenințări. Se referea la un „noi". Se referea cumva la restul familiei De Vine? Dacă era așa, avusese dreptate să creadă că n-o vor accepta.

– Asta e ceva între Edouard și mine, spuse ea șocată.

Nu-l întrebase pe Edouard ce știa Pierre despre căsnicia lor, dar se părea că știa totul. Regretă că nu-l întrebase, acum n-ar fi fost luată prin surprindere.

Privirea lui se îngustă.

– Nu ești de origine corsicană și o greșeală este suficientă în familia De Vine, dar ce-a fost, a fost. Cred că Edouard ți-a spus deja că divorțul nu intră în discuție.

În sufletul lui Roz se strecură acum teama. Cu o asemenea opoziție, ce șanse ar mai avea, în viitor, cu restul membrilor familiei?

– Nu vreau să-mi discut viața personală cu tine, ripostă ea pe ton de egalitate. Căsnicia mea este o problemă care ne privește numai pe mine și pe soțul meu și nu-mi place să vorbesc despre ea ca și cum ai avea vreo putere asupra vieților noastre.

El strânse din pumni, iar ea fu încântată să constate că avea capacitatea de a-l înfuria. Se îndoia că încântătoarea Suzanne, evident de origine corsicană, ar avea sânge în ea ca să-l înfrunte.

– Minte, frumusețe și o limbă ascuțită – ești un real pericol pentru familie. Ar fi trebuit să ajung la fratele meu înaintea ta fiindcă, dacă l-aș fi prins la timp, căsătoria voastră n-ar mai fi avut loc.

Roz se strădui să se stăpânească și pentru prima oară reuși, pentru că încercă să gândească exact ca o soție corsicană. Nu te puteai lupta cu o asemenea mândrie aristocratică, iar dac-ai fi făcut-o, ai fi ieșit învins. Edouard încă nu ajunsese la acest stadiu de aroganță, dar poate că peste zece ani…

Gândul îi zdrobi inima și se întoarse cu spatele la cumnatul ei, pornind să urce scările.

– Încă un mic avertisment, doamnă translator! îi strigă el. Ai grijă de inima fratelui meu. Îmi este foarte drag.

Roz se înfurie la culme. Se aplecă peste balustradă și-i spuse:

– Iar tu fii foarte atent la inima ta, Monsieur De Vine; este atât de plină de ea, încât ai putea suferi un atac de cord urcând scările astea… De-ar fi așa! adăugă ea în gând, cu răutate.

Spre marea ei surprindere, el râse și râsul îi persistă în urechi multă vreme după aceea.

Și totuși, ceva era ciudat. De ce-i spusese să-și refacă mariajul, când era clar c-ar fi preferat ca ei doi să se despartă?

Nu înțelegea deloc mentalitatea corsicană, absolut deloc.

Când ajunse acasă, furia i se mai domolise. Pregăti cina, după ce făcu un duș scurt.

– Ah, e minunat, îi șopti Edouard, intrând în bucătărie și sărutând-o ușor pe obraz, în timp ce ea pregătea salata. E ca și cum am fi căsătoriți.

Roz își întoarse capul de la el și-și mușcă buzele. Da, asta era ce-și dorea el: s-o găsească în bucătărie când sosea acasă.

El îi simți schimbarea de dispoziție și continuă pe alt ton:

– Încercam să fac o glumă, spuse, luând un cuțit și tăind o roșie mare și zemoasă.

– Nu-i amuzant deloc! izbucni ea.

– Te doare capul?

– Nu, nu mă doare capul! replică Roz exasperată. Trebuie neapărat ca de fiecare dată să mă doară capul?

Edouard continuă să taie roșia.

– Am impresia de déjà vu, bombăni el, însă Roz îl auzi foarte clar.

– Deja te-ai plictisit? nu se putu ea abține să nu-i dea replica. Nu credeam c-o să țină…

– Ce s-a întâmplat? o întrebă supărat Edouard. Vin acasă după o zi de muncă…

– Ajunge, Edouard! Nu ești deloc amuzant. Asta nu-i casa noastră. Nu mai avem așa ceva. Nici căsnicie nu mai avem, așa că nu mai încerca să pretinzi altceva.

– Ești supărată pe mine, oftă el.

– Pe tine și pe restul lumii! spuse ea pe un ton tăios.

Își îngustă ochii și-l privi. Știa că n-ar trebui să se răzbune pe el pentru ce-i făcuse Pierre, dar nu se putea abține.

– Știi ce mi-a spus nemernicul ăla de frate-tău în după-amiaza asta?

– Fii atentă, Roz. Vorbești de fratele meu.

Roz se încordă. Totdeauna va fi așa? De fiecare dată când ea va deschide gura să-și exprime o opinie, el va încerca s-o reducă la tăcere?

– De asemenea, vorbesc despre un playboy bădăran și arogant, care, după părerea mea, n-ar trebui să aibă

nici măcar atâta drept cât am eu să port numele De Vine. Eu n-am secat averea familiei cu extravaganța mea!

Ea crezu că-l va înfuria, dar, spre surprinderea ei, Edouard o prinse ușor de umeri.

– Roz, calmează-te.

– Nu pot! izbucni ea. Sunt furioasă și, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă înfurii mai tare!

Însă, deodată se opri. Nu era vina lui Edouard.

– Și nu vreau să fiu furioasă pe tine! sfârși cu o voce slabă.

El îi zâmbi și o mângâie tandru pe umeri.

– Atunci, nu fi supărată pe mine, chérie.

– Dar sunt! Și nu te uita la mine de parcă ar fi vina mea. Nu eu am vrut să fiu umilită!

– Nu te umilesc…

– Nu tu, el! Ce știe despre noi și căsnicia noastră, Edouard? Ce i-ai spus?

– Foarte puțin, Roz. Acum ia-o de la-nceput și povestește-mi ce s-a întâmplat. Este evident că Pierre s-a întors și ați avut o confruntare.

– Ne-am întâlnit pe plajă…

– Pierre nu coboară pe plajă.

– Deci acum sunt și mincinoasă? se răsti ea, regretând imediat izbucnirea. Oh, să te ia naiba! oftă ea exasperată.

Luă o sticlă de vin roșu și ieși în curte.

– Îmi pare rău, spuse Edouard, venind lângă ea. Sunt surprins doar că Pierre coboară acolo. Plaja nu-i pentru el. E un loc mult prea romantic, pentru un om atât de insensibil cum este el.

– Și mie îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să mă descarc pe tine, dar m-a înfuriat foarte tare. Nu mă place și nici eu nu-l plac și asta nu-i bine pentru viitorul nostru.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat, insistă el solemn.

Roz își înghiți orice alt comentariu și îi povesti, atât cât își aminti, despre scurta conversație. Problema era că, odată ce termină de povestit, nu mai părea atât de rău cum i se păruse atunci, dar Edouard o luă foarte în serios. Ochii lui se întunecară, iar când vorbi, își stăpânea supărarea.

– N-avea nici un drept, absolut nici unul să-ți vorbească astfel. Voi avea o discuție cu el.

Se ridică, își bău vinul și se întoarse.

Imediat se ridică și Roz și-l prinse de mânecă. Dacă se va certa cu el, asta ar însemna și mai multă umilire pentru toți.

– Nu, Edouard. Nu ți-aș fi spus dacă m-aș fi gândit că asta ar putea genera necazuri. Lasă-l în pace. Vreau să uit incidentul pentru că, dacă-l vom lăsa să ne afecteze, ne va face mai mult rău decât bine.

Acum își dorea să se fi gândit la asta înainte de a i se destăinui lui. Dar poate sperase că, spunându-i lui Edouard, îl va determina cumva să ia o decizie în legătură cu viitorul lor. Fiindcă, deocamdată, se părea să nu aveau așa ceva.

– Nu-l pot lăsa în pace, spuse el ferm. Nu pot să-l las pe fratele meu să se amestece în viața noastră. Suntem soț și soție.

Nu existase nici o urmă de afecțiune în cuvintele lui, ci doar exprimarea unui fapt, iar Roz se simți din nou trădată.

– Da, am uitat, murmură ea cu cinism, durând-o inima. Dormim din nou în același pat și, prin urmare, suntem soț și soție.

– Nu mai vorbi prostii, murmură el amenințător.

– De ce? Te deranjează? Ei bine, și pe mine mă deranjează, Edouard, prin subînțelesul pe care-l are, și anume că nu sunt suficient de bună pentru tine, dar acum răul a fost făcut – mă refer la căsătorie – așa încât, trebuie să ne rezolvăm cumva problemele ivite în căsnicie.

– Deci, avem o căsnicie, nu?

După tot ce se petrecuse între ei, în ultima vreme, n-ar fi trebuit s-o întrebe asta, cel puțin nu atât de sarcastic. Îl privi, îndurerată. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe fratele lui, pe plajă, acum ar fi stat aici, în curte, ar fi băut vin și ar fi discutat probabil despre viitor, în loc să se certe. Pierre stricase totul. Poate că totuși era și vina lui Edouard.

Îi întoarse spatele, se întoarse la masă și luă paharul cu vin. Edouard oftă adânc și veni să se așeze și el.

– De ce nu poți înțelege că lumea nu se învârtește în jurul nostru și al căsniciei noastre, Roz? o întrebă, nefericit. Pierre poate fi un nenorocit uneori, iar eu, ca frate, sunt primul care recunoaște asta. A avut problemele lui care l-au marcat…

– Și asta îi dă dreptul să se descarce pe mine? protestă Roz.

– Cred c-ai tras cam multe concluzii pripite, Roz…

Ea strânse pumnii și își mușcă buzele. Așadar, era tot vina ei, iar Pierre era totdeauna nevinovat.

– E-n ordine, bine, hai s-o lăsăm baltă, Edouard. Nu vreau să ne certăm din cauza fratelui tău, pentru că nu merită.

Edouard zâmbi și, aplecându-se, o sărută pe o sprânceană.

– Nu-mi place când ne certăm, Roz, murmură el. Hai să n-o mai facem, bine?

– Cât vom lucra aici, la repararea greșelilor făcute de fratele tău, iar el se amestecă în viața noastră privată, nu pot face nici o promisiune, Edouard, spuse ea pe un ton hotărât.

El o mângâie ușor și zâmbi.

– Ai dreptate. Îți promit că asta nu se va mai întâmpla și, ca urmare, nu te mai teme. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, merg să fac un duș și să mai lucrez un pic. Nu-ți face griji pentru cină. Îmi pregătesc singur ceva, mai târziu.

– Lucrezi și în noaptea asta? îl întrebă, dezamăgită că nu rămânea la cină.

– Mă tem că trebuie. Cu cât terminăm mai repede aici, cu atât e mai bine, Roz, răspunse el.

– Ai nevoie și de mine acolo? îl întrebă, dar sperând să nu aibă.

Nu rezista să mai muncească și noaptea. Era deja foarte obosită.

– Nu, tu stai aici și odihnește-te, îi sugeră el, și plecă.

O lăsă pe Roz singură, cu sticla de vin drept companie. Ea rămase multă vreme gândindu-se la tot ce se întâmplase în acea zi și nu era nimic care s-o facă să spere. Pierre era un mister, iar Edouard nu prea era interesat de viitorul lor; una peste alta, fusese o zi proastă.

Capitolul 9

A doua zi de dimineață când se trezi Roz, menajera deretica prin casa lui Edouard.

Își pregăti singură micul dejun, iar Josette o bombăni pentru că va avea necazuri dacă afla șefa ei că nu prea avusese de lucru în căsuțele lor.

– N-am să spun nimănui, o tachină Roz, știind că fata citea romane de dragoste în timpul liber.

Abia când rămase singură cu croissantul și cafeaua, Roz își permise să se gândească serios. Avusese o noapte proastă, așteptându-l pe Edouard și tresărind la fiecare zgomot până când oboseala o biruise.

El nu se întorsese de la castel, iar ea presupusese că muncise până târziu și, nedorind s-o deranjeze, se culcase la el acasă, dar Roz nu agrease acest lucru. Ar fi preferat să fie deranjată și să-i simtă brațele în jurul ei, în timpul nopții. Îi fusese dor de el.

După ce spălă vasele, se îmbrăcă într-un costum răcoros de bumbac.

Ca de obicei, în castel nu zări pe nimeni și merse direct în birou, așteptându-se ca Edouard să i se alăture în orice moment; însă el nu apăru. Cu toate acestea, fusese aici – cu Pierre, judecând după cum arăta camera – nu în această dimineață, ci azi-noapte. Pe birou zăcea o sticlă goală de coniac, două pahare mari de cristal, un teanc de faxuri mototolite pe podea, precum și câteva sandvișuri rămase pe-o tavă de argint.

Așadar, pe Pierre îl interesa totuși să remedieze situația; asta era o bilă albă în favoarea lui – doar una.

La prânz Roz mâncă tot singură, dar se așteptase la asta. Șefa personalului de la castel o prinsese când pleca și îi spusese că Edouard și Pierre erau plecați la Bastia toată ziua. O durea că Edouard n-o anunțase personal, chiar dacă i-ar fi spus numai să-și continue munca. Mai erau foarte puține de rezolvat.

Restul zilei se scursese greu, Roz se întorsese la castel să lucreze, în loc să-și ia liber în restul după-amiezii. Voia să fie acolo când se va întoarce Edouard, dar la lăsarea nopții, renunță să-l mai aștepte și se întoarse singură la cabană, fiindu-i tare dor de el.

Edouard ajunse foarte târziu.

– Roz, chérie.

Își auzi numele și, în întuneric, se întoarse în brațele lui, iar el o lipi strâns la pieptul lui gol.

– Credeam că m-ai părăsit, murmură ea somnoroasă, ascunzându-și fața în gâtul lui.

Era atât de fericită că se întorsese.

– Cum aș fi putut să te părăsesc, chérie, când te iubesc atât de mult?

Inima lui Roz tresări de bucurie când auzi ceea ce-și dorea de atâta vreme să audă.

– Chiar mă iubești? murmură ca un copil care voia să fie asigurat de dragostea celor din jur.

– Întotdeauna te-am iubit și întotdeauna te voi iubi și nu te voi mai lăsa să mă părăsești din nou, pentru că viața mea n-are sens fără tine.

Fericirea o inundă.

– Și eu, Edouard. Te iubesc atât de mult, și am greșit, și ar fi trebuit să-mi dau seama, și îmi pare rău pentru...

– Șșt, chérie. Vorbim mai târziu, șopti el. Acum vreau să te iubesc și să mă iubești și tu...

Voia ca el să fie acolo când se va trezi. Acesta fusese ultimul gând pe care și-l aminti din noaptea trecută. Și fu dezamăgită când se trezi singură în pat într-o dimineață noroasă.

Făcu un duș și se îmbrăcă. Știu instinctiv că el nu se afla în cabana sa. Probabil că se sculase devreme și plecase din nou la castel, iar ea se hotărî să nu se mai lase dezamăgită. Așa trebuia să se deruleze lucrurile – el muncind, ea... ea ce? Să-l aștepte, ca o soție cuminte? Vechiul sentiment care o încercase și cu un an în urmă îi dădu din nou târcoale. Nu va merge, iar ea își dorea atât de mult să meargă.

– Dar va fi bine, își spuse ea cu glas tare, veselă, traversând grădinile spre castel. Pentru că așa trebuie.

– Cu cine vorbești? o întrebă Pierre când ajunse în dreptul piscinei.

Acesta se sprijinea de un zid de piatră. Părea foarte extenuat și Roz presupuse că se datora faptului că nu era obișnuit cu munca la care-l pusese Edouard, dar nu-i era milă de el.

Se opri și ea lângă zid. Mai era încă supărată pe el. Știa că orice și-ar spune unul altuia, ar fi fost o ironie. Făcu ea prima mutare.

– Vorbeam de una singură. Cel puțin, așa am o discuție cât de cât civilizată, spuse tăios.

El se întoarse spre ea zâmbind.

– Încep să te plac, Roz De Vine. Acum îl înțeleg pe Edouard...

Făcu o pauză, iar Roz își ridică bărbia pregătită să primească lovitura la care să dea riposta cuvenită.

– Îl înțeleg pe Edouard... de ce se folosește de tine.

Primi lovitura cu capul sus. Nu va fi doborâtă de acest bărbat.

– Mă întreb ce vrei să spui prin expresia „se folosește de mine". Să fiu amabilă și să presupun că te referi la calitățile mele profesionale, de translator?

El nu comentă, dar ridică dintr-o sprânceană, lăsând-o să înțeleagă că acele calități erau ultimele la care se gândise el.

– Nu mă placi, nu-i așa? afirmă ea cu indiferență.

– Cred că sentimentul este reciproc, zise el tărăgănat, întorcându-se să admire priveliștea.

De data aceasta, Roz ridică dintr-o sprânceană.

– Ai dreptate. Ești fratele soțului meu, cumnatul meu, dar nu pot spune că simt o afecțiune nemaipomenită pentru tine.

– Dacă fratele meu ar fi fost cât de cât bărbat, nu te-ar fi lăsat să vorbești așa. Ar trebui să-i respecți pe membrii mai în vârstă ai familiei...

– Îi respect pe cei ce merită, îl întrerupse imediat Roz.

Se pregăti să-l înfrunte, când el se întoarse din nou s-o privească, cu supărare în ochi. Nu accepta această melodramă în stil corsican din partea lui Edouard, cu atât mai puțin din partea lui Pierre.

– Sunt aici să lucrez pentru tine, Pierre; amintește-ți acest lucru când mai ai de gând să fii nepoliticos cu mine.

El dădu din cap.

– O situație pe care eu n-aș fi acceptat-o. Ridică din umeri. Dar fratele meu a considerat că așa e mai bine, iar eu, momentan, nu mă aflu pe o poziție care să-mi permită să-l contrazic...

Roz se întrebă ce voia să spună și presupuse că, din cauza încurcăturilor pe care le făcuse el, Edouard a fost nevoit să preia complet controlul.

– Diavolul apare sub o mulțime de forme, continuă el încet.

Ea se încruntă. Se referea cumva la ea, pentru că-și părăsise soțul? Îl văzu cum își întoarce din nou privirea spre grădină. Părea foarte departe, ca și cum n-ar fi vorbit cu ea, ci ar fi dat pur și simplu glas unor gânduri dintr-un trecut îndepărtat.

– Unele sunt și frumoase și inteligente, și acestea sunt genul cel mai periculos, continuă el. Cred c-ai putea fi foarte periculoasă, dac-ai vrea.

Roz nu știu cum să-i interpreteze cuvintele, dar simți că trebuie să spună ceva.

– Acesta este cumva un compliment indirect? îl întrebă ea pe un ton egal.

El zâmbi și se întoarse, acordându-i întreaga atenție.

– Frumusețea și inteligența, ori genul periculos? Pe care îl consideri compliment?

Roz nu-l înțelegea deloc.

– Nu sunt periculoasă și nici nu vreau să fiu, murmură ea.

– Oricum nu ți se va permite să fi, spuse el încet și sumbru. Și nu uita avertismentul meu în ce privește inima lui Edouard. Nu te juca cu ea... și nici cu contul lui bancar, adăugă el.

Brusc o cuprinse furia din cauza insultei c-ar fi interesată de banii lui Edouard. Era foarte aproape de a-și pierde controlul, foarte aproape. Însă un singur lucru îi dădea puterea să reziste: dragostea lui Edouard. Îi spusese aseară că nu va înceta vreodată s-o iubească și că n-o va lăsa să-l părăsească din nou. Această minunată declarație îi dădea curaj.

Ea-i zâmbi dulce, gândindu-se că dacă n-ar fi un ticălos atât de mare, ar fi chiar un tip extraordinar.

– Edouard s-a căsătorit cu mine pentru că mă iubește, și eu la fel, nu pentru bani. Avertismentele tale nu au rost, Pierre, pentru că nu mă interesează averea familiei De Vine – atât cât a mai rămas din ea! adăugă ea pe un ton tăios.

Văzu cum furia îi făcea sângele să clocotească, să-i înroșească gâtul și apoi să-i întunece chipul.

– Deci, tu zici că te-ai căsătorit din dragoste, da? o întrebă el sfidător. Și, cu toate acestea, nu ești o soție bună pentru fratele meu și asta pentru că nu ești...

– Una din neamul vostru? sfârși ea în locul lui, și-n ochi îi apăru brusc durerea. Nu, sunt un intrus, sunt nepotrivită să fac parte din familia voastră, dar sunt potrivită să lucrez la afacerile tale corupte, nu-i așa? replică ea, amărâtă. Îmi accepți

serviciile fiindcă știi că poți avea încredere în mine pentru că sunt o De Vine, dar nu mă vei accepta niciodată ca persoană. Nu-ți face griji, treaba asta nu-mi va tulbura somnul. M-am măritat cu Edouard, nu cu tine și cu familia ta!

– Și aici faci o enormă greșeală, dragă cumnată, crezând că asta-i tot. Edouard a făcut o prostie că s-a căsătorit cu cineva din afara mediului său, iar eu am ajuns prea târziu ca să-l avertizez, dar n-am întârziat când l-am avertizat în privința pericolului unui divorț.

Ochii lui Roz se măriră, neîncrezători. Unde naiba voia să ajungă? Nu avu timp să-l întrebe despre ce era vorba, pentru că el făcu un pas spre ea și, privind-o-n ochi amenințător, îi explică:

– S-a descurcat bine ca să iasă din toate astea nevătămat; de fapt, s-a descurcat mult mai bine decât mine, în aceleași circumstanțe, și măcar pentru asta îl admir, dar în viitor voi veghea atent asupra căsniciei voastre, fiindcă trebuie să aibă succes – iar tu să faci bine să-ți dai silința în acest sens, chérie. Ai face bine să ții cont de acest avertisment.

Ce voia să spună prin asta? se întrebă ea. N-o plăcea, n-o voia ca soție pentru fratele lui și totuși o avertiza să se străduiască să facă viabilă căsnicia lor. Nu înțelegea mare lucru, dar ce înțelegea era că-i era teamă de ceva, iar motivul îi era necunoscut.

Nu putea lucra azi. Nu va lucra! Trebuia să se gândească și avea nevoie de singurătate. Merse înapoi la cabană, își făcu o cafea și se ghemui pe sofa ca să și-o bea.

Mai târziu pregăti o cină ușoară pentru amândoi, iar inima începu să-i bată cu putere când auzi pași afară.

– Îmi pare rău că n-am venit la castel... începu ea când Edouard intră în bucătărie, dar îngheță când îl văzu cât era de furios.

– Te-ai certat din nou cu fratele meu, o acuză el.

Stătea în fața ei, cu pumnii strânși, iar inima lui Roz se făcu mică. Încercă să se întoarcă la treaba ei – pregătea supa – dar tremura. De fiecare dată fratele lui isca necazuri și fusese o proastă că se luase la harță cu el.

– Deci, ce ți-a spus? Minciuni, fără-ndoială. Ar trebui să-i vină ușor s-o facă, ținând cont ce fel de om este...

– Ai grijă, Roz, o avertiză el.

Ceva cedă în ea. Se întoarse, enervată și gata de luptă.

– Nu, n-o să mai am grijă, Edouard. Te aștepți să accept insultele fratelui tău fără ca măcar să mă lupt pentru apărarea respectului de sine? Asta aștepți de la mine... să mă supun orbește? Ei bine, nu voi accepta așa ceva niciodată! Mă voi apăra și voi spune ce-am de spus, pentru că... dacă nu... ce... ce...?

Vocea i se frânse și își mușcă buzele, privindu-l. El se apropie, dar ea făcu un pas înapoi, așteptându-se din nou la acuzații, însă el o surprinse îmbrățișând-o strâns și totuși tandru. O podidiră lacrimile și se lipi de el.

– Oh, Edouard, nu suport când ești de partea lui și nu a mea...

– Chérie, te înșeli dacă crezi asta. Eu îl cunosc. De aceea aștept mai mult de la tine. Vreau să fii suficient de puternică încât să-i reziști. Este fratele meu, Roz, și are slăbiciunile lui, dar eu știu prin ce-a trecut.

Ea se depărtă puțin de el și îl privi în ochi.

– De ce-mi vorbești așa, Edouard? Toate amenințările lui – ți-a spus și despre asta sau îți spune numai ce vrea el, ca să ne creeze probleme?

Edouard clătină din cap.

– Are motive să fie amărât, Roz, și nu suportă prea bine situația. Îmi pare rău că te supără și pe tine. Cel mai rău este că ne afectează, și n-ar trebui.

– Știu că nu pot suporta, Edouard. Este primul din familia ta pe care-l întâlnesc și...

– Și nu va fi ultimul, interveni el încet.

Roz făcu ochii mari. Sentimentele îi erau confuze. Era fericită că el era încrezător în dragostea lor, iar viitorul le era asigurat, dar familia lui nu le era de prea mare ajutor.

– Va fi și mai rău? îl întrebă ea deznădăjduită, știind că nu va fi în stare să reziste dacă se va întâmpla așa.

El râse gutural.

– Doar dacă vei permite tu să fie mai rău, Roz. Familia mea nu este formată numai din căpcăuni...

– Fratele tău este unul, nu se putu ea abține.

Edouard oftă adânc și o prinse ușor de umeri.

– Poate că dacă-ți voi spune toată povestea, o să înțelegi.

– O să mi-o spui? îl întrebă ea.

Nu știa ce importanță mai putea avea. Pierre destabilizase afacerile familiei. Mai era altceva de spus?

– Cred c-ar trebui să afli, deși Pierre nu va fi prea fericit.

Roz ridică bărbia.

– Nu mă interesează fericirea lui Pierre, zise ea. Mă interesează numai fericirea noastră.

El dădu din cap și Roz observă cât de extenuat era, așa încât făcu o sugestie care sună oarecum egoist.

– O să-mi spui în timpul cinei, zise ea încet, și se întoarse spre supa pe care tocmai o pregătea.

După ce terminară de mâncat, Roz turnă cafea pentru amândoi.

– Vreau să știu totul, Edouard.

El dădu din cap, dar nu începu imediat. Era ca și cum ar fi căutat dintre amintiri exact pe cea pe care voia să i-o spună.

– Haide, îl grăbi ea.

– Totul a început cu trei ani în urmă. Pierre locuia în Washington, trăind aceeași viață plină de petreceri...

Roz nu se putu abține să nu zâmbească în colțul gurii.

– Apoi s-a îndrăgostit de o frumusețe americană. S-au căsătorit...

– Sunt căsătoriți? șopti Roz uimită. Dar nu înțeleg. Suzanne... Suzanne este logodnica lui. Mi-ai prezentat-o ca logodnică.

Edouard își mai turnă cafea înainte de a continua.

– Și așa este. Acum. Căsnicia lui nu a rezistat. A fost de foarte scurtă durată, îi explică el oftând. La câteva luni după ce ne-am căsătorit noi, Donna, fosta soție a lui Pierre, a intentat acțiunea de divorț.

– Divorț... la câteva luni după ce ne-am căsătorit noi, repetă Roz, șocată.

Nu-i venea să creadă ce auzea, nu după tot ce-i spusese el despre conceptul de familie și despre divorț.

– A fost o lovitură cumplită pentru el și a fost o complicație de care n-avea nevoie atunci. A coincis cu problemele căsniciei noastre, spuse el încet.

Roz inspiră adânc.

– Ce vrei să spui prin „o complicație"? De ce-ar fi fost? Ce legătură are asta cu noi?

El continuă pe un ton neutru:

– De când a murit tatăl nostru, Pierre a fost capul familiei De Vine. Până atunci, tata se ocupase de afacerile întregii familii – unchi, mătuși, frați, veri – și toți erau asigurați prin grija și modul cum administra el afacerile, însă Pierre n-a fost la fel de conștiincios. Când a întâlnit-o pe Donna, a înnebunit. La început a fost obsedat de ea și a început să facă greșeli în afaceri, greșeli enorme, toate ca să-i poată satisface lăcomia. Ea era foarte inteligentă, știa cum să-l manipuleze, și avea pretenții enorme.

Pe Roz o străbătu un frison. Acum începea să priceapă subînțelesul cuvintelor lui Pierre, referitoare la diavol. Crezuse că se referea la ea, când, de fapt, el se gândea la soția lui. Acum pe toate femeile le vedea la fel: manipulatoare și în căutare de mari ocazii – iar Roz era soția lui Edouard, și la fel ca americanca, nici ea nu făcea parte din mediul lor. Da, într-un fel îl înțelegea, dar n-avea dreptate s-o compare cu soția lui. Ea nu ceruse niciodată nimic de la Edouard, doar dragostea acestuia.

Privirea lui Edouard se fixă într-a ei.

– Au fost căsătoriți doar optsprezece luni, timp în care el a făcut investiții proaste și a suferit pierderi enorme; averea familiei scădea vertiginos. Deși nu au avut copii, ea a încercat să obțină cât mai mulți bani de pe urma divorțului.

Edouard se aplecă peste masă spre Roz, iar vocea îi deveni joasă, plină de emoție.

– Roz, îți dai seama ce-a însemnat pentru familia noastră? Siguranța și averea acumulată pentru generațiile viitoare să fie luate de o femeie dibace!

De un intrus, își spuse Roz, strângându-i-se inima. Oh, sigur că înțelegea, mai mult ca niciodată. Își înclină capul.

– Desigur, da, înțeleg, șopti ea răgușit.

– Dar vreau mai mult decât înțelegere, spuse Edouard. Vreau iertarea ta, Roz.

Ea-și ridică brusc privirea.

– Pentru ce? îl întrebă, făcând ochii mari.

Acum înțelegea ce-l motiva pe Pierre să se comporte așa cu ea, dar se îndoia că-l putea ierta, nu încă.

El se aplecă spre ea și o prinse de mână.

– Pentru că, într-un fel, Roz, toate problemele lui Pierre au contribuit la eșecul căsniciei noastre.

Acum înțelegea. Se părea că-i cere iertare în nume propriu, nu pentru fratele lui.

– Dar cum? îl întrebă ea.

– Pentru că Pierre și familia mea mi-au solicitat ajutorul ca să scot afacerile din declinul în care se aflau înainte ca divorțul lui să-l lase complet falit și pentru că viitorul financiar al mamei, al unchilor și al mătușilor era în joc, iar n-am putut să-i refuz. Noi eram căsătoriți de numai trei luni și suportam greu orele și zilele pe care ni le petreceam departe unul de celălalt. Voiam să fiu lângă tine, dar nu puteam, din cauză că aveam enorm de muncă, și n-aveam de ales.

Roz gemu de disperare și își retrase mâna dintr-a lui. Vina o copleși și își acoperi fața cu mâinile. Își aminti de zilele când el lucrase până târziu și ea făcea la fel pentru a compensa absențele lui lungi. Agravase și mai mult situația, iar căsnicia lor începuse să se clatine.

– De ce nu mi-ai spus toate astea? șopti ea printre degete.

Cum el nu-i răspunse, ea-l privi. Zâmbi ușor.

– Nu-mi spune, știu. Soțiile de origine corsicană...

– Nu începe iar, Roz, o rugă el. Am considerat că aveai și așa destule probleme să te adaptezi la noua condiție de femeie proaspăt măritată, ca să te mai preocupe și viața conjugală a fratelui meu. Atâta tot. Cu toate acestea, a fost o greșeală că nu ți-am spus. Am crezut că era mai bine așa, dar asta ne-ar fi putut salva căsnicia.

Știa că nu voia s-o facă pe ea să se simtă vinovată, dar n-avea ce face.

– În toată acea perioadă am crezut că eu sunt de vină, oftă ea, întristată. Te depărtai de mine și am crezut...

– Tu n-ai fost niciodată de vină, ma chérie.

– Dar ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine, în loc să aleg varianta de a-mi satisface propriile nevoi. Ar fi trebuit să fiu soția de care aveai tu nevoie, o soție corsicană. Ar fi trebuit să te sprijin...

Își lăsă vocea să se stingă și se întoarse încet să-l privească.

– Din cauza asta te-ai bucurat când am plecat – o grijă în minus?

– Aproape că m-a distrus când am venit și am găsit un apartament gol. Am petrecut o noapte mizerabilă într-un hotel, după ultima noastră ceartă. Nu suportam să văd ce ni se

întâmplă și eram atât de concentrat ca să salvez averea De Vine, încât abia mai puteam gândi limpede, și apoi ai plecat – și a urmat o ușurare temporară, recunosc, continuă el cu sinceritate.

Edouard se ridică în picioare și-i ridică bărbia, iar ea crezu că-n ochii lui vedea o dragoste profundă, dar nu se putea liniști, când toată această nesiguranță începuse din nou s-o asalteze.

– Am pus căsnicia noastră în așteptare, Roz, lucru pe care nu l-aș fi făcut dacă situația financiară a familiei ar fi fost alta. În cazul de față nu puteam să stau să privesc cum mama, unchii, familia mea pierd totul din cauza prostiei fratelui meu. M-ai părăsit, Roz; dar eu n-am crezut nici o clipă că se va sfârși. Am citit printre rândurile bilețelului pe care mi l-ai lăsat când ai plecat și am știut, în adâncul sufletului meu, că indiferent ce se va întâmpla, noi doi suntem sortiți unul altuia. Am plecat în America aproape imediat. Am continuat să sun la apartamentul nostru, rugându-mă ca tu să te fi întors, dar nu răspundea nimeni. Am făcut frecvent călătorii la Paris, sperând să existe un mesaj pentru mine pe robotul telefonic, poate o scrisoare, dar nu găseam nimic.

– Și eu am sunat, recunoscu ea. Doar o dată, totuși... aproape imediat după ce-am plecat... Știi că nu las niciodată mesaje pe robot.

– De ce, Roz, n-ai mai sunat încă o dată? o întrebă el încet.

Ea nu putu să-i răspundă, pentru că durerea era încă prezentă. Durerea pierderii copilului.

El păru să-i simtă tulburarea și o strânse în brațe.

– Soția lui Pierre a primit banii pe care-i voia? îl întrebă în șoaptă Roz.

El o mângâie pe păr.

– În parte. Asta-i viața. Am putut salva majoritatea investițiilor, totuși, și abia în ultimele luni am reușit să recuperez pierderile lui Pierre și să pun totul în ordine. Ce-am făcut noi aici a fost să curățăm urmele vechilor greșeli și să avem grijă să nu se mai repete vreodată.

– Dar s-ar putea, presupuse Roz.

Acum știa de ce ei erau împotriva divorțului. N-avea nici o legătură cu mândria sau cu onoarea familiei, ci cu banii pe care i-ar pierde în urma unui divorț.

– Nu, insistă Edouard. Nu se va mai întâmpla niciodată, chérie.

– Acum o are pe Suzanne, îi aminti ea cu o voce subțire. Cine spune că această căsătorie va dura?

El râse.

– Suzanne este o verișoară îndepărtată, face parte din familia pe care am luptat din greu s-o salvez de la ruină. În plus, se potrivesc. La fel cum și noi doi ne potrivim, spuse el, sărutând-o pe sprânceană.

Acum înțelegea de ce Pierre De Vine avea ceva împotriva ei. Înțelegea de ce n-o plăcea și totuși insista să-și consolideze căsnicia. Două căsătorii ratate în familia De Vine era ceva ce n-ar fi suportat finanțele familiei.

Roz se întrebă dacă și soțul ei gândea la fel.

Capitolul 10

Edouard îi dădu drumul și zâmbi.

– Te iubesc atât de mult, Roz. Poate că acum îl vei putea înțelege pe fratele meu.

Ei i se strânse inima și durerea deveni aproape insuportabilă. Înțelegea, dar n-o ajuta cu nimic. Pierre o văzuse ca pe-o oportunistă și oare l-o fi influențat și pe soțul ei? Edouard îi spusese că un divorț nici nu intra în discuție. Poate că nu voia ca totul să se repete, de această dată cu propria căsnicie. Îi spusese c-o iubește, dar oare nu rostise aceste cuvinte din dorința de a proteja averea familiei?

– Și eu te iubesc foarte mult, Edouard, zise ea încet. Niciodată n-am încetat să te iubesc, dar am... am nevoie de timp să asimilez atâtea informații. Mă simt atât de... de...

Nu știa exact, dar presupunea că vulnerabilă și nesigură.

– Șocată de tot ce ți-am spus? sfârși el în locul ei.

Ea confirmă, deși nu acesta era adevărul. Surprinsă da, dar nu șocată. Îl privi. Avea nevoie să știe mai multe.

– Ce intenționai să obții aducându-mă aici, Edouard? Ai făcut-o pentru că numai în mine aveai încredere, cu toate problemele familiei tale?

El se încruntă, nedumerit de brusca deviere a subiectului discuției.

– Știi bine că n-a fost singurul motiv. Treaba asta trebuia rezolvată și am întrevăzut o ocazie perfectă să te aduc aici, cu speranța că vom regăsi magia dintre noi.

Ea oftă lung, iar Edouard îi ridică bărbia.

– Și am regăsit magia, nu-i așa, iubito? șopti el, căutând în ochii ei confirmarea.

Ea surâse.

– La început a fost magie, Edouard, dar la sfârșit a fost mai degrabă magie neagră. De unde știi că nu se va repeta? Cum pot fi sigură ce motive ai avut să ne împăcăm?

Îl văzu crispându-se și în ochi îi apăru tensiunea.

– Mon Dieu, Roz! Cum te voi putea convinge vreodată de dragostea mea? Ce alt motiv aș avea să-mi doresc să ne împăcăm?

Dacă Pierre Brissant De Vine nu i-ar fi sădit în suflet semințele îndoielii, nu i-ar fi trecut deloc prin minte că Edouard ar mai fi putut avea și alte motive de a dori împăcarea cu ea.

Se pare că tăcerea ei prelungită îl înfurie și mai tare.

– Ce se întâmplă cu tine, Roz? Credeam că totul este-n regulă. Credeam...

– Da, credeai, îl întrerupse ea, regăsindu-și vocea când își aminti de avertismentele lui Pierre. Ei bine, vreau să cred în căsnicia noastră, dar cum pot...?

El se înfurie de-a binelea.

– Ce vrei să spui – că nu crezi în căsnicia noastră? Ochii lui străluceau plini de furie. Nu mai am de gând să petrec încă un an așteptând ca tu să te autoanalizezi. Asta e problema cu tine, Roz; gândești prea mult...

– Trebuie să gândesc, când este vorba despre tine! izbucni ea deodată. Vreau să-mi ascult inima, dar nu pot face asta când...

– Când ce, Roz?

– Nimic nu s-a schimbat, Edouard, murmură ea. Continuăm să ne certăm și...

– Ai dreptate, interveni el enervat. Continuăm să ne certăm și tot tu ești cauza...

– Nu da vina pe mine! strigă ea.

El ridică din sprâncene.

– Și cine altcineva este de vină, chérie? Nu suntem decât noi doi!

– Dar și spiritul familiei tale este, de fiecare dată, între noi și...

– Ajunge! murmură el.

Roz știa că nu mai exista speranță. Nimic, absolut nimic nu se schimbase. Știa că acum se va întoarce cu spatele la ea, așa că nu fu surprinsă de gest.

– Unde pleci? murmură ea aceeași întrebare din trecut.

El se întoarse pe jumătate.

– Afară, pentru că înăuntru este insuportabil.

Deci, nici măcar dialogurile nu se schimbaseră, gândi Roz, îndurerată. Totuși ceva se schimbase: de această dată el nu mai avea o cameră de hotel unde să-și petreacă noaptea, ci un frate înspăimântător care probabil nu va fi prea bucuros să afle că nu se remediase nimic în căsnicia fratelui său.

O lăsă în picioare lângă fereastră. Oh, Doamne, îl iubea, iar dacă ar accepta repetarea trecutului, următorul pas ar fi să-și strângă bagajele și să iasă din viața lui, pentru a doua oară.

Dar asta nu se va mai întâmpla. În nici un caz nu va mai repeta aceeași greșeală. Remușcările o copleșiră până nu mai rezistă. Își masă fruntea. Greșea dacă se îndoia de el. O iubea. Chiar el îi declarase, i-o demonstrase, și ar fi fost nebună să nu accepte acest fapt.

Și deodată își dădu seama ce avea de făcut. Nu va fugi, pentru că ar fi încă o dovadă de lașitate. Îi va înfrunta pe toți acești De Vine, fiindcă acum era una de-a lor. Da, așa era. Își aminti ce-i spusese cândva Edouard, în Provence: că era singură responsabilă de propriul viitor. Acum știa ce voise el să spună, de fapt. El muncise din greu să asigure viitorul familiei De Vine. Al următoarei generații, și ei erau acea generație, precum și viitorii copii, ai ei și-ai lui Edouard, iar dacă îl va părăsi, nu va exista nici un copil.

El o iubea și întotdeauna o iubise, iar Pierre nu va reuși să le distrugă viețile. Aproape reușise chiar ea s-o distrugă, în urmă cu un an. Aproape că distrusese două vieți, cu nesiguranța și îndoielile ei, dar acum totul era depășit.

– Unde este Edouard? îl întrebă ea pe Pierre când dădu buzna în birou.

De la biroul unde lucra, el își ridică privirea, iar ochii i se îngustară la intrarea ei neanunțată.

– Ce-i atât de urgent? o întrebă indiferent, după care iar își îndreptă atenția spre hârtiile din fața lui.

Roz traversă camera și lovi cu palma peste documentele de pe birou, ca să-i atragă atenția, și-l privi fără teamă.

– Căsnicia mea, asta este atât de urgent. Am venit să-i spun soțului meu că-l iubesc și asta voi face când îl voi găsi, dar, între timp, dacă tot sunt aici, voi începe prin a-ți spune ție cât de mult îl iubesc.

– De ce? o întrebă el.

– Pentru că atunci când vei afla că nu mă mai poți intimida, ne vei lăsa în pace. Crezi că sunt o altă Donna, care urmărește să vă ia banii și...

– Ce dracu' se întâmplă aici?

Vocea veni din spatele ei, din ușa pe care Roz o lăsase deschisă; se întoarse să-și înfrunte bărbatul, dar renunță, fiind convinsă că și de această dată o va certa pentru că începuse iar o dispută cu fratele lui.

Edouard străbătu camera și se așeză între ei, însă înainte de a deschide gura, Pierre se ridică de pe scaun.

– Cred că soția ta e convinsă că mă interesează să știu că te iubește. De ce crede că asta m-ar afecta...

– Nu-mi pasă dacă te afectează sau nu, Pierre! izbucni Roz, întorcându-se spre el. Am venit să-mi văd soțul, nu pe tine, dar dacă tot te-am găsit aici, voiam să știi ce simt cu adevărat. Cu amenințările tale, aproape m-ai făcut să mă îndoiesc de sinceritatea soțului meu. Pentru o vreme ai aruncat din nou nesiguranța în viața mea, dar n-am de gând să te las să continui. Edouard s-a însurat cu mine pentru că mă iubește și nu vrea să divorțeze de mine din dragoste, nu ca să salveze ce-a mai rămas din averea familiei tale!

– Roz!

Vocea lui Edouard era caldă și afectuoasă, spre marea ei surpriză, și se întoarse dinspre Pierre, să-și privească soțul cu ochii mari și încețoșați de lacrimi.

Se așteptase ca el să strige din nou la ea și să-i ia apărarea fratelui lui, și s-o facă pe ea să se simtă din nou un intrus. Dar el îi rostise numele cu atâta emoție și dragoste, încât inima ei se umplu din nou de speranță.

– Oh, Edouard, am greșit atât de mult. Reușisem să mă conving c-ai vrut să ne împăcăm pentru că... pentru că tu și Pierre v-ați temut că un alt divorț v-ar ruina pe toți...

– Doamne, Dumnezeule, Roz, oftă el și o sărută pe păr. Trebuia să-mi dau seama că supărarea fratelui meu ne va afecta.

O luă în brațe și o mângâie ușor pe cap.

– Pierre, spuse Edouard calm, dar cu o asemenea intensitate, încât șoapta păru ca un tunet în cameră. În viitor, te vei adresa soției mele cu respectul și afecțiunea cuvenite, iar dacă nu vei putea să faci acest efort, nu te voi mai considera fratele meu. Acesta-i unicul meu avertisment.

Pierre nu mai zise nimic. Și nu dădu nici un semn c-ar fi auzit. Apoi Roz, cu capul pe pieptul lui Edouard, auzi pașii care traversau camera, apoi ușa trântindu-se în urma lor.

– N-am vrut să se întâmple așa ceva, Edouard. Nu vreau să existe probleme între tine și Pierre.

– Nu-ți face griji, chérie. Tu ești viața mea, nu fratele meu. Nu mi-am dat seama cât de mult te-a afectat, Roz. Iartă-mă că n-am înțeles.

Ea clătină ușor din cap.

– N-ar fi trebuit să-mi facă așa ceva. Ar fi trebuit să cred în tine...

– Cu jumătate de oră în urmă nu credeai deloc, însă acum începi să crezi. Acum o jumătate de oră am fost convins că, pentru a doua oară, lumea mea s-a prăbușit.

– N-am... n-am putut să te părăsesc a doua oară, Edouard, oftă ea, chinuită de remușcări. De această dată m-am hotărât să-mi învingnesiguranța. Am greșit, am fost atât de proastă, de oarbă, exact ca acum un an, când te-am părăsit. Am știut c-am greșit când am părăsit Parisul, dar n-am găsit puterea să mă întorc. Am dorit să mă întorc...

Înghiți cu greu din cauza durerii care o asalta din nou. Voia să-i spună, dar...

– Dar mi-a fost atât de teamă, continuă ea în șoaptă.

Își lăsă mâinile să cadă în lături și făcu un mic pas înapoi, iar Edouard se încruntă ușor când o văzu că se ferește.

– Chérie? murmură el.

– Eu...

El deschise gura să vorbească, dar degetele tremurânde ale lui Roz i se așezară pe buze, oprindu-l.

– Ascultă-mă, Edouard, oftă ea ușor. Vreau să știi ceva... ceva ce s-a întâmplat cu un an în urmă. Dar mai întâi vreau să știi cum s-a ajuns la asta.

El deschise din nou gura să vorbească și din nou Roz îl opri.

– Lasă-mă să termin, Edouard. Vreau să afli totul. Te iubesc, Edouard, întotdeauna te-am iubit, dar pe toată durata căsniciei noastre am trăit o minciună, deși n-am știut asta.

Inspiră adânc, făcându-și curaj.

– Te-am trecut pe tine pe locul doi, după cariera mea, cerându-mi drepturile ca individ, iar asta a fost o mare greșeală. Am crezut că asta vreau când, de fapt, altul era adevărul. Voiam să-ți fiu o soție adevărată. Voiam o familie și tot ce spuneai tu că înseamnă valorile tradiționale...

– Dar, chérie, ar fi trebuit să-mi spui, o întrerupse el ușor. Dac-ai fi spus, măcar.

Ea zâmbi cu tristețe și clătină din cap, lacrimile invadându-i ochii.

– N-am știut nici eu, insistă ea, răgușită. N-am știut decât când a fost prea târziu, și apoi... apoi mi-am dat seama... abia când... când...

Un suspin i se opri dureros în gât.

– Am fost însărcinată, Edouard, continuă ea. Când te-am părăsit eram însărcinată, și tu n-ai știut, și apoi... apoi... l-am pierdut.

O străbătu un fior puternic, iar el o prinse în brațe și o strânse cu putere.

– Chérie, mon Dieu!, icni el, și o legănă ușor în brațe, iar ea se lipi de el, plângând acum și pentru durerea lui.

– Roz, șopti Edouard în părul ei, frângându-i-se glasul de durere. Trebuia să-mi spui...

– L-am... l-am pierdut, plânse ea. Am pierdut copilul nostru, Edouard. Un avort... în Anglia. N-am... n-am vrut... mi-am dorit atât de mult copilul nostru și l-am pierdut, și... și dac-aș fi rămas lângă tine, nu l-aș fi pierdut, și...

– Șșt, șșt, ma chérie. N-a fost vina ta.

Își ridică privirea și-l privi neajutorată.

– Ba a fost! insistă ea. Nu înțelegi. A... a fost pedeapsa pe care am primit-o pentru că te-am părăsit. Dacă n-aș fi făcut-o, acum am fi avut...

– Nu, Roz! Ascultă-mă, zise el, depărtând-o puțin de el. N-a fost vina ta. Nu trebuie să te învinovățești singură. Acum, povestește-mi, Roz. Trebuie să-mi spui totul, fiindcă dacă vrei s-o luăm de la capăt, trebuie să ne eliberăm de tot.

Îi șterse cu tandrețe lacrimile de pe obraji, iar grija lui o emoționă profund. Încet, începu să-i povestească totul, de la început până la sfârșit, când pierduse sarcina.

În timp ce-i povestea, Roz simți că i se lua de pe umeri o mare povară. Încă mai avea durerea profundă în inimă, dar devenise suportabilă. Își privi soțul și știu că și el suferea pentru ea, iar pentru asta îl iubi și mai mult.

– Copilul nostru nu mai este, continuă ea cu vocea plină de o mare tristețe. Și este ca și cum nici n-ar fi existat. Eram singură, și mă învinuiam pentru ce-am făcut.

– Și în toată această perioadă n-ai avut pe nimeni cu care să vorbești, spuse Edouard, sărutându-i tandru mâinile.

– Pe nimeni, șopti Roz. Nimeni n-a știut vreodată, Edouard. Nu m-am destăinuit nici măcar Magdei. Medicul a fost foarte amabil și m-a asigurat că n-a fost nici un motiv pentru care să se întâmple asta, și nu există nici un motiv pentru care să nu încerc din nou să am un copil, cam peste un an. Dar n-am putut să nu mă învinovățesc, Edouard. Am ținut totul în mine. Era un rău pe care trebuia să-l înfrunt singură. Vreau atât de mult să avem copii...

El zâmbi, foarte mulțumit.

– Și vom avea copii, Roz, iar tu vei fi soția mea corsicană și nu ne vom mai despărți niciodată.

O îmbrățișă ușor și o privi în ochi cu toată dragostea.

– Oh, Edouard. Îți promit că de această dată va fi altfel. Știi, când am aflat că sunt însărcinată, mi-am dat seama că, de fapt, asta îmi dorisem dintotdeauna, și că acesta era motivul pentru care căsnicia noastră n-a mers. Credeam că cel mai important lucru pentru mine era cariera profesională, și cu toate acestea

am rămas însărcinată fără să-mi doresc în mod conștient. Ne certam aproape de fiecare dată când ne întâlneam, și abia acum mi-am dat seama că de cele mai multe ori a fost vina mea. De fapt, eram în conflict cu mine însămi și mă descărcam pe tine.

El zâmbea înțelegător.

– Iar eu nu ți-am fost de ajutor, considerându-mă un soț modern, lăsându-te să-ți vezi de cariera ta, când de fapt înrăutățeam și mai mult situația. Ar fi trebuit să fiu mai hotărât și să-ți cer să accepți o căsătorie tradițională, așa cum îmi doream și eu.

Roz zâmbi printre lacrimi.

– Iar eu m-aș fi revoltat, pentru că trebuia să merg tot înainte. Oftă din tot sufletul. Într-un fel, a fost nevoie de anul acesta, pe care ni l-am petrecut separat, pentru a ne da seama de propriile nevoi. Ai salvat familia...

El râse.

– Parcă ai vorbi despre Mafia.

Ea îl privi, tachinându-l.

– Încep să cred că toți sunteți niște mafioți, iar fratele tău e Nașul.

– Și poate că va fi, sugeră Edouard cu un licăr în priviri. Nașul unuia dintre copiii noștri.

Roz nu putu să-și rețină lacrimile care-i inundară ochii.

– Oh, Edouard, ce se va întâmpla cu noi? Îmi doresc atât de mult să mă ierți...

– Și eu îmi doresc să mă ierți, Roz, pentru că sunt și eu vinovat. Ar fi trebuit să-mi pun familia...

Ea-l opri punându-i două degete pe buze.

– Eu sunt familia ta, Edouard, și este unul din motivele pentru care m-ai acceptat să muncesc alături de tine. Sunt Roz De Vine și vom aduce pe lume generația următoare a familiei De Vine și...

– Și dacă doctorul a spus un an... murmură el sugestiv și o sărută pasionat.

Ea era pregătită și sărutul era o promisiune.

Când se despărțiră, în sfârșit, Edouard murmură încălzit:

– Hai să plecăm de aici, și să mergem la căsuța noastră unde să ne începem pentru a doua oară viața împreună.

O luă de mână și o trase afară din birou, iar strălucirea soarelui îi făcu să ofteze de plăcere și să râdă fericiți.

Ajunseră la cabană ținându-se încă de mână ca doi adolescenți.

– Oh, Edouard, privește!

Roz admiră buchetul imens de flori de pe masa din curte și îl ridică să-l miroasă.

– Cine le-o fi adus? murmură ea.

Edouard luă o carte de vizită de pe masă, o citi și, surâzând, i-o întinse. Era una din cărțile de vizită ale lui Pierre, care conținea un scurt mesaj pe spate.

– Nașul, murmură el.

Roz luă cartea de vizită și, după ce citi mesajul, debordă de bucurie.

– „Un nou început", citi ea cu glas tare și știu că fericirea ei era acum completă.

– Se pare că, până la urmă, te place, zise Edouard, zâmbind. Ca și el, și ceilalți te vor plăcea, îi promise el, și o luă de mână, conducând-o înăuntru.

– Edouard, șopti ea când stăteau pe pat. Te iubesc foarte mult.

– Și eu te iubesc, chérie, răspunse el și o sărută tandru.

Apoi se ridică într-un cot ca s-o privească în ochi.

– Te măriți cu mine? o întrebă din nou.

– Suntem deja căsătoriți, răspunse ea râzând.

– Păcat, murmură el. Pentru c-aș vrea s-o fac din nou, și din nou.

– Îți promit c-o vei face, spuse ea râzând fericită.

Pentru a doua oară, gândi Roz, reușise să găsească un loc sigur în Rai, un loc pe care nu-l va mai părăsi niciodată, pentru că el era viața ei, iar ea îi era soția pe care și-o dorea.

Sfârșit